GAZDAGSÁG

GAZDAGSÁG

Mindenkit
az emberiség
legnagyobb
kívánságának
és reménysé-
gének felfogá-
sára képesit.

Írta RUTHERFORD J. F.

A Teremtés Szabadulás Kiengesztelés
stb. könyvek szerzője

RICHES — Hungarian

5.— Kč

Kiadja a:
WATCH TOWER
BIBLE AND TRACT SOCIETY
Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Kiadásáért és tartalmáért felelős:
Kopecky Károly, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.
Watch Tower Nyomda nyomása, Bern, Svájc

Copyrighted 1936 by J. F. Rutherford
Made in Switzerland

6333

GAZDAGSÁG

GAZDAGSÁG

I. FEJEZET

IGAZI ÉS HAMIS GAZDAGSÁG

SZERETNE valóban gazdag és boldog lenni? Ha igen, nyilván nagyon fontosnak fogja tekinteni azon ismeretet, amely alapján gazdagságot lehet szerezni. Ha nem ismeri a meggazdagodáshoz vezető útat és tökéletlen emberek véleményére hallgat, sohasem nyerheti meg azt a gazdagságot, amely önnek nyugalmat és állandó boldogságot tudna biztositani. Mindenki bizonyos lehet afelől, aki a helyes útat megismerni és azután szorgalmasan is követni fogja, hogy a kellő időben nagy gazdagság és az azzal együtt járó áldások birtokába is fog jutni. Ezt az útat nem mutathatják meg emberi tervek. Annak, aki valóban gazdag szeretne lenni, komolyan Jehova Isten s az ő nagy kincses házának megismerésére kell törekednie.

Hajlandó időt áldozni és őszintén áttanulmányozni ezt a könyvet? Ha igen, oly ismereteket fog elsajátítani, amelyekből leki béke fakad, mivel ez a könyv nem emberi terveket, hanem az Isten igéjében foglalt igazságot tárgyalja. Minden figyelmes olvasóját kielégíti. Becsületes emberek milliói fordultak el Jehova Istentől és a Szentírástól téves magyarázatok következtében. Ugyancsak milliók éltek tudatlanságban a Biblia felől, mivel

önző emberek azt tanították, hogy a nép nem tudja megérteni a Szentírást. Ámde az a valóságban „az Istentől ihletett Írás", a becsületes és félelem nélküli embereket a követendő helyes út felől van tájékoztatni hívatva. (Timoteus II. 3: 16, 17) Az ihletett Szentírás világosan megkülönbözteti az igazi gazdagságot a hamistól és megmagyarázza, miért lehetnek valóban csak azok boldogok, akik az igazi gazdagságot megtalálják. Mielőtt az ember a meggazdagodáshoz vezető helyes vagy téves út között választani tudna, mindkettőt meg kell ismernie, mivel csak szabad választás után dönthet az egyik, vagy a másik út követése mellett. Aki valamely ember tanácsára vagy véleményére hallgat, határozottan a téves útra fog lépni. „Ne bizzatok a fejedelmekben, emberek fiában, aki meg nem menthet." (146. zsoltár 3) Aki Isten beszédében bízik és arra támaszkodik, határozottan a helyes útat fogja követni. „Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodj. Minden te útaidban megismerjed őt; akkor ő igazgatja a te útaidat." (Példab. 3: 5, 6) (Az „Úr"-szó alatt minden ótestamentumi idézetben Jehovát kell érteni.) Most minden idők legnagyobb válsága következett az emberiségre és minden őszinte embernek alkalma nyilik a helyes út megismerésére, hogy mindenki sajátmaga dönthesse el a saját sorsát. Most erre önnek is alkalma nyilik.

A hamis gazdagságot, úgymint a pénz, föld és házbirtokot, amit önző úton, esetleg mások kárán szereztek és később is önző módon használtak, a leggyakrabban más emberek leigázottságban tartására használták. Napjainkban minden pénz, föld és házbirtok nehány kezében van, a tömegek pedig

nélkülöznek. A mindennapi élet legszükségesebb dolgaiban is hiányt szenvednek. A Szentírás az önző és igazságtalan módon szerzett és használt vagyont „zsarolt javaknak" nevezi. Az önző emberek a hatalmat szeretik; azt a sok pénz biztosítja és ebből az okból áll megírva a Bibliában: „Minden bajnak gyökere úgyanis a kapzsiság." (Timoteus I. 6: 10, Káldi) A baj, a rossz nem a pénz, a pénz csupán rosszra vissz a kapzsiság és hatalomvágy folytán, amely olyanokban támad, akiknek a vagyon birtokukban van és igazságtalanul használják. Ha valaki tisztességes úton jutott pénzhez és azt igazságos ügyben Isten dicsőítésére fordítja, az ily pénzből nem rossz, hanem jó dolog származik.

Ama nehány ember, aki napjainkban anyagilag dúsgazdag, nem boldog igazán a valóságban. Az ilyen ember majdnem mindenik gőgös, fennhéjázó, kegyetlen, barátságtalan és rendkívül önző. Mivel sokkal nagyobb bőségben él, mint amire szüksége van, majdnem mindenkor attól fél, hogy vagyonát el fogja veszíteni. A túlgazdagok pénzével gyakran más embereket nyomnak el s azok az emberek, akiket e célra felhasználnak, arra büszkék, hogy oly nagy hatalommal rendelkeznek. Ezek felől mondja Isten: „Ezért nyakuknak ékessége kevélység, ruha gyanánt erőszak borítja őket. A kövérség miatt kin ülnek az ő szemeik, elméjük gondolatai csaponganak. Gúnyolódnak és gonoszságot szólnak; elnyomásról beszélnek fennhéjázással. Az égre tátogatják szájukat és nyelvük eljárja a földet. És mondják: mint tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem? — Imé, ezek gonoszok és örök biztonságban vagyont gyüjtenek" (73. zsoltár 6–9, 11, 12).

Most nehéz idők következtek be, pontosan aszerint, ahogyan Isten ígéje előre megmondotta, ami azon ténynek tulajdonítható, hogy „az utolsó napokban" élünk, amidőn az emberek szövetségés hitszegők lesznek és a szegények és a gazdagok kárán is felemelkedni igyekszenek. (Timoteus II. 3:1–4) Igazságtalan befolyás alatt álló, hatalmukat féltő önző politikai tényezők szipolyozzák a gazdagokat és így még nagyobb politikai üzleteket kötnek hatalmuk megszilárdítására. Akik ily igazságtalanul elvenni készek mások vagyonát, nem csupán boldogtalanok, de rendkívül kapzsiak is. Önző vágy sarkalja a túlgazdagokat, de egyuttal azokat is, akik a vagyont hajszolják; ha ezen az úton fognak járni ezután is, határozottan nagyon csalódni fognak rövid időn belül. „Ne bízzatok zsarolt javakban és rabolt jószággal ne kérkedjetek; a vagyonban, ha nő, ne bizakodjatok." (62. zsoltár 11) „Aki bízik az ő gazdagságában, elesik; de mint a faága az igazak kivirágoznak." (Példab. 11:28) „Mint a fogoly-madár, mely fiakat gyüjt, melyeket nem ő költött, olyan, aki gazdagságot gyüjt, de nem igazán; az ő napjainak felén elhagyja azt, a halálakor pedig bolonddá lesz" (Jeremiás 17:1).

Aki így tesz, amiatt lesz dőre, mivel a harácsolt vagyont vagy „pénzt" imádja s annak hatalmában és oltalmában bízik. Az ilyen ember az Istent és az igazi bölcseséget is megveti és cselekedetével mutatja dőreségét, olvassuk: „A balgatag azt mondja szívében: nincsen Isten!" (14. zsoltár 1) Viselkedésével mutatja ki indító okát, amit az Írás „szívnek" jellemez és ennek alapján bizonyítja dőreségét. Az ember az Isten intézkedéseit figyelmen kívül hagyva és az önzés útját követve, a tulajdon érdekeivel szemben elvakul. A tömegek a valóságban a meggazdagodás hajszolásában az örültség határán járnak. Pedig a hamis gazdagság csak kevés ideig tart. Az ember meghal és igazságtalanul szerzett gazdagságának vége a következő. „Nem használ a vagyon a haragnak idején; az igazság pedig kiragad a halálból." (Példab. 11:4) „Avagy a te szemeidet veted-é arra? Holott az semmi, mert olyan szárnyakat szerez magának nagyhamar, mint a saskeselyű és az ég felé elrepül." (Példab. 23:5) Ezek az idézetek a „hamis vagyont" jellemzik.

Az igazi gazdagság

Nagyon fontos az életükre és a boldogságukra nézve, hogy a hamis és az igazi gazdagság között különbséget tudjanak tenni. Sehol máshol, csakis a Bibliában fogják megtalálni ezt a világos megkülönböztetést. Jehova Isten valóban minden emberi elképzelésnél sokkal gazdagabb. A „világ" szó alatt a földet és az eget, illetve az emberi szemeknek láthatatlan és látható dolgokat értjük. Minden Jehova Isten tulajdona. „Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kereksége s annak lakósai." (24. zsoltár 1) „Kezdetben teremté az Isten az eget és a földet." (Mózes I. 1:1) „Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent és a te akaratodért vannak és teremtettek." (Jelenések 4:11) Az igazi gazdagságot csak a gazdagság forrásánál lehet megismerni.

Jézus Krisztus nagyon gazdag. Az Írásban említett eredeti neve Logos, illetve Isten Ígéje, akit Isten parancsainak közlésére és végrehajtására

használ. Az Ige vagy Logos volt Isten teremtésének kezdete (Jelenések 3:14), akit azután mindenek teremtésénél felhasznált. „Kezdetben volt az Ige és az Ige Istené volt és Isten volt az Ige." (János 1:1, Káldi) Ennek a szövegnek szószerinti fordítása az Emphatic Diaglott fordítás szerint így szól: „Kezdetben volt a Logos és a Logos Istennél volt és a Logos is egy Isten volt." Ami azt jelenti, hogy Jehova Isten az első ok, neki sem kezdete nem volt, sem vége nem lesz, ő az Isten; teremtésének Logos volt a kezdete, aki egy Isten, illetve hatalmas teremtmény. Amidőn Jehova Isten az Igét a földre küldte, a Jézus nevet adatta neki. Jézus mondotta: „Az én Atyám nagyobb énnálam." (János 14:28) Jehova Isten az Atya, viszont Jézus Krisztus az ő fia. Jehova „Isten [az Atya] mindeneket Jézus Krisztus útján teremtett" (Efezus 3:9), Jézus Krisztusról, az Igéről áll megírva: „Mert őáltala teremtetett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek őáltala és őreá nézve teremtettek. És ő előbb volt mindennél és minden őáltala áll fenn." (Kolossé 1:16, 17)

Jehova minden cselekedetét rendben és egyetemes szervezetével összhangban hajtotta végre. Ez a szervezet a Logosból (Krisztus), a kérubokból, szeráfokból, angyalokból és másokból áll s az összes felett a Mindenható nagy Isten uralkodik. Isten szervezetét az Írás „Sionnak" is nevezi és „asszonyban" van példázva, aki gyermekeket szül. (Ézsaiás 54:1–13) Jehova Isten egyetemes szervezetéből vele összhangban élő teremtményeket kiválaszt, kiket szervezetének főrészébe, amelynek Jézus Krisztus, a dicsőség királya, a fő-

tagja, illeszt bele. Jehova e fő szervezete (szervezetének vezető ága) útján hajtja végre szándékait. A Szentírás ezt a szervezetét nevezi „az országnak" vagy „királyságnak".

Az első embert Isten teremtette és Ádámnak nevezte. Azután teremtette az asszonyt, akit Évának hívott; Isten ezt a két embert fajtájuk tovább plántálására képesítette, illetve arra képesítette, hogy gyermekeket hozzanak világra. Az első ember nejével együtt Jehova egyetemes szervezetéhez tartozott, azaz, annak földi, látható részéhez egy láthatatlan hatalmasság felügyelete alatt. Édenben, a szépség és a tökéletesség helyén éltek. Isten megismertette az emberrel törvényét és azt is közölte vele, hogy a törvény megszegéséből halálbüntetés származik reá. Nem fontos, hogyan szegte meg az ember Isten törvényét. A bűn a törvény megszegése volt, a büntetés pedig halál. Isten nem követelt nagy dolgot az embertől, csupán egy bizonyos fajta gyümölcstől tiltotta el őt. Az ember szándékosan rontotta meg Isten törvényét, minek következtében igazságosan hangzott el felette a halálítélet és számüzetett Isten egyetemes szervezetéből.

Ádám hosszú időkorszak multán halt meg, amely idő alatt szervezete degenerálódott. Teremtésekor és azután is az ember gazdag volt mindaddig, amig bűnös nem lett és mindent elveszített. (Mózes I. 3:17–24) Ádám igazságtalan viselkedésével, amennyiben Isten törvényét megszegte és bűnténybe keveredett, egyéb teremtmények igazságtalan cselekedeteivel együtt nagy mértékben meggyalázták Jehova Isten szent nevét. Fogye lépéseket tenni Jehova Isten szent nevének (becsületének) tisztázására a világegyetem teremtmé-

nyei előtt? Az ezen kérdésre vonatkozó feleletet a Szentírásban fogják megtalálni, amelyet most tanulmányozni kezdenek.

Az Ő akarata

A „Mindenható Isten" név alatt az Örökkévalót, a nagy első okot, mindenek Teremtőjét értjük. A „Jehova" név főképen teremtményeire vonatkozó akaratával kapcsolatos. Ádám engedetlenségének és bukásának, valamint Isten egyetemes szervezetéből való kizárásának idejében a nagy Teremtő elleplezett nyelvezeten fejezte ki főszervezetének vagy királyságának alakítására vonatkozó elhatározását, amely által arra kitűzött idejében minden istentelent el fog pusztítani és úgy a földön, miképen a mennyben is igazságosságot fog létesíteni. Mindez Jehova nevének (becsületének) tisztázását fogja szolgálni. (Mózes I. 3:15; 12:2, 3; 22:16–18) „Isten szeretet" (János I. 4:16), ami azt jelenti, hogy teljesen önzetlen és mindent önzetlenségből cselekszik. Jehova nem erőszakosan tisztázza nevét teremtményei öntudatában. A Teremtőnek semmi haszna sem származik abból, amit róla, a Mindenhatóról, a teremtmények gondolnak. Isten tudomásul adta nevének tisztázására vonatkozó elhatározását és a teremtmények abból fognak teljes alkalmat nyerni arra, hogy a Teremtőtől nagy gazdagságban részesüljenek. Isten nem kísérletezik a teremtmények megmentésével, hanem nekik alkalmat nyujt részükre gondviselt megmentésének megragadására. Minden gazdagságnak Ő a kútforrása s az ember csak akkor részesülhet és élvezheti ezt a gazdagságot, ha Istent és az igazi gazdagság megnyerésének módját megismerni tanulja. Jehova minden értelmes teremtményének alkalmat nyujt, hogy önzetlen kezéből gazdagságot nyerjen.

Az embert azért teremtette ezen a földön, hogy a föld gazdagságát élvezze és felette rendelkezzen. A tökéletes ember tehát Édenben gazdag volt és azt a gazdagságot mindenkor megőrizhette volna magának, ha Teremtője iránt engedelmességét megőrizte volna. Ádám Isten törvényét megszegvén, gyermekeinek születése előtt nem csupán mindent elveszített, de gyermekei is bűnben, tökéletlenségben és létjog nélkül születtek. „Ennélfogva, ... a bűn egy ember által jött be a világba és a bűn által a halál s így a halál átment minden emberre, mert mindenki vétkezett." (Róma 5:12, Káldi) Az Írásban tisztán írva van, hogy Jehova Isten erre a földre teremtette az embert és ezt a földet az ember számára teremtette: „Én alkotám a földet és az embert rajta én teremtém, én terjesztém ki kezeimmel az egeket és minden seregüket én állítottam elő. Mert így szól az Úr, aki az egeket teremté: Ő az Isten, aki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá, én vagyok az Úr és több nincsen" (Ézsaiás 45:12, 18).

El fogja-e gáncsolni Jehova Isten szándékát az ember engedetlensége és létjogának, valamint az igazi gazdagságra vonatkozó jogának elveszítése? Jehova szándéka nem végződhetik balsikerrel, hanem teljesülnie kell és meg is van írva: „Nem csak szóltam, ki is viszem, elvégezem, meg is cselekszem." (Ézsaiás 46:11) „Így lesz az én beszédem ... Nem tér hozzám üresen [vissza], hanem megcselekszi, amit akarok és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem." (Ézsaiás 55:11) Jehova sem-

Ádám és utódai megváltójának vagy üdvözítőjének azon helyzettel kellett rendelkezni, amelyet Ádám vétkének elkövetése előtt tökéletes állapotában Édenben élvezett, mielőtt bármit is tett a bűn befolyása alatt. A bűnös helyére lépő és halálba menő megváltónak tökéletes embernek kellett lennie. Ha részben szellem és részben ember (tehát kevert fajtáju teremtmény) lett volna, nem is lehetett volna a tökéletes embernek, Ádámnak megfelelő ellenértéke. A megváltás végrehajtása tehát semilyen teremtménynek sem állott hatalmában. Erről a megváltóról vagy üdvözítőről csak az Isten tudott gondoskodni és a Szentírásban ki is van mutatva, hogy Isten gondoskodott az ember megváltásáról. Jehova Istent teljesen az önzetlenség indította ezen cselekedetére.

A Logos, Ige, Jehova Isten szellemi teremtménye nagyon gazdag volt, mivel mindenek teremtésének ő volt a vezetője, a legközelebb állott Istenhez, tehát az egész teremtés gazdagságát élvezte. Az ember megváltása érdekében azonban emberré kellett lennie, le kellett mondania menynyei minden dicsőségéről és gazdagságáról és csupán emberré kellett lennie. Ezzel egyezően van világosan megírva, hogy „kevéssé kisebb lett az angyaloknál, hogy Isten kegyelme szerint mindenkiért megizlelje a halált". (Zsidók 2 : 9, Káldi) Ez bizonyítja, hogy Jézus a földön sem részben, sem egészben nem volt szellemi, az angyalokhoz hasonló teremtmény, hanem emberré, illetve az angyaloknál alacsonyabbrendű lett, hogy így az emberiség megváltójává tudjon lenni, a bűnös ember helyére lépjen és helyében a halált elszenvedje. Mivel mennyei dicsőségéből távozott és mennyei gazdagságát elhagyta, szegény lett.

Miképen lett Logos, akit most „Jézusnak" hívnak, emberré? Az ő életadója vagy atyja nem volt emberi teremtmény, így tehát ő nem az Ádám leszármazottja. Ha Ádám gyermeke lett volna, nem születhetett volna tökéletes emberré. Az Írás szerint József és Mária jegyesek voltak, de Mária a házasságkötés előtt „teherbe esék a Szentlélektől". Ez azt jelenti, hogy Jehova Isten láthatatlan ereje útján Máriában fogamzás történt. Más szóval, Jehova Isten hatalma folytán Mária gyermeket szült Józseffel történt házassága előtt. Akkor Isten angyala a következőkről értesítette Józsefet: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát; mert ami őbenne fogantatott, a Szentlélektől való. És fiat fog szülni, kit Jézusnak fogsz nevezni, mert ő szabadítja meg népét bűneitől. Mindez pedig azért lőn, hogy beteljesedjék, amit az Úr megmondott a próféta szavai által: Imé a szüz méhében fogant és fiat szül és Emmánuelnek fogják hívni, amit így értelmeznek: velünk az Isten" (Máté 1:20–23).

A kitűzött időben Máriától a gyermek megszületett, aki a nagy Teremtő csodálatos hatalma folytán fogamzott Máriában. Isten a gyermeket megszületése után a saját fia vagy gyermekeképen elismerte és Jézusnak neveztette annak jelzésére, hogy a világ üdvözítésére született. Isten angyalai Jézus születésének pillanatában az emberiség részére nagyon fontos hírt hoztak a menynyből, amely a következőképen szólt: „És ime, az Úrnak angyala hozzájuk jöve és az Úrnak dicsősége körülvevé őket és nagy félelemmel megfélemlének. És mondá az angyal nekik: ne féljetek, mert ime, hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lészen: mert született néktek

ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában. Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepolyálva feküdni a jászolban. És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, akik az Istent dícsérik és ezt mondják vala: dicsőség a magasságos mennyekben Istennek és a földön békeség és az emberekhez jóakarat." (Lukács 2:9–14).

Így született a tökéletes gyermek, Jézus erre a világra. „A kisgyermek pedig növekedék és erősödék lélekben, teljesedve bölcseséggel és az Istennek kegyelme vala őrajta." (Lukács 2:40) Isten törvénye szerint csak a 30 éves férfi lehetett Isten szolgája vagy papja Isten szervezetében. Jézus a teljes korúságra jutván, hajlandó és képes volt Jehova Isten, illetve Atyja akaratának teljesítésére. A Jordánnál találkozott Jánossal, ahol János Jézust kérésére alámerítette a folyóban. Ez annak külső bizonyítékaképen történt, hogy Jezus elhatározta magát Atyja akaratának teljesítésére, bármi is legyen az az ő részére: „És Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijöve a vízből és imé, az egek megnyilatkozának neki és ő látá az Istennek lelkét alájönni mint egy galambot és őreá szállani. És imé, egy égi hang ezt mondja vala: ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm." (Máté 3:16, 17) Jehova Isten így ismerte el vagy szülte Jézus Krisztust a földre küldött kedves fiaképen, akit akaratának teljesítésére küldött. Azután Jézus három és fél éven keresztül a legnehezebb megpróbáltatások közé jutott, s ama megpróbáltatások alatt mindenkor bebizonyította Isten iránti hűségét és odaadását s így ártatlanságát Atyja előtt megőrizte.

Mit csinált Jézus a földön? Az Írás szerint az ő földi életének fő célja Jehova Isten nevének (becsületének) tisztázására irányult; másodsorban pedig az emberiség megváltását munkálta, ami által új életalkalmat szerzett az ember számára. Ezt az utóbbi okot fogjuk elsősorban megtárgyalni, a fő okot pedig egy következő fejezetben viszgáljuk meg.

Az ember megváltása oly fontos és a megváltás megértése oly nagyon szükséges, hogy a tárgy tisztázása érdekében nehány, már is említett dolgot meg fogunk ismételni. A tökéletes ember, Ádám, a halálítélet alatt állván, létjogát nem tudta utódaira átszármaztatni. Mivel minden ember Ádám gyermeke, mindnyájan létjog nélkül születtünk a világra. Ezt az Írás nehány szóval a következőkben ismerteti: „Ennélfogva, amint a bűn egy ember által jött be e világba és a bűn által a halál s így a halál átment minden emberre, mert mindenki vétkezett" (Róma 5:12, Káldi).

Az átöröklés folytán minden ember bűnös és ebből az okból közvetlenül nem is felelős a tökéletlensége miatt. Oly viszonyok következtében született bűnben és igazságtalanságban, amiről mint gyermek nem tehetett. „Imé, én vétekben fogantattam és bűnben melengetett engem az anyám." (51. zsoltár 7) Ezt a tökéletlenséget csak a tökéletes embernek, Jézusnak bűnös helyében való halála tudta eltávolítani az emberiségtől, mégpedig a váltságdíj megszerzése által. Jézus, az ember, tökéletes volt és minden tekintetben a tökéletes Ádám vagy ember megfelelője volt, (mielőtt az vétkezett). Jézusnak emberi élete és ezen élethez létjoga is volt, mivel Isten mindenkinek életjogot ad, aki övele összhangban él és iránta engedel-

mességet tanusít. A tökéletes ember, Jézus mindazon képességekkel rendelkezett, melyek folytán az emberiség megváltójává tudott lenni. Elsősorban tehát a váltságdíjat kellett megszereznie és azután kellett Jehova neve igazolásának következnie.

Isten természetesen a tökéletes embert nem kényszeríthette a bűnös helyett a halál vállalására, de alkalmat nyujthatott neki az önkéntes halálra Isten akaratával egyezően. Isten az emberiséget az élet alkalmában akarta részesíteni és azzal az Úr Jézus is teljesen egyet értett; emiatt önként Isten akarata alá rendelte magát és így lett a Megváltó. Isten törvényének gondviselése előre a következőkről intézkedett: „A bűn zsoldja a halál; az Istennek a kegyelme azonban az örökélet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban." (Róma 6:23, Káldi) Isten törvénye értelmében a szándékos bűnösnek meg kell halnia, nem menekülhet el a halál elől és egy későbbi életben sem reménykedhetik, ha csak Jehova Isten nem gondoskodik róla. Az élet Isten ajándéka; Isten intézkedése szerint minden engedelmes embert Jézus Krisztus útján fog életben részesíteni.

Tehát csak Isten adhat életet és az élethez való jogot is, csak ő adhatja, ezért van megírva, hogy „az élet Isten ajándéka a mi Urunk Jézus Krisztusban". Ezen ajándék felajánlása előtt azonban el kell távolítani annak tökéletlenségét, aki ajánlatot kap, amely tökéletlenséget csak Jézus Krisztus tökéletes, a bűnös emberért váltságdíjul feláldozott élete tud eltávolítani. Azért mondotta Jézus: „Miként az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és váltságul adja életét sokakért". (Máté 20:28) Jézus

eljövetelével semmit sem akart magának igényelni, hanem másoknak akart szolgálni és életét az emberiség mindazon tagjának üdvözítése érdekében akarta feláldozni, aki Isten törvényének követelményeit — felismervén — teljesíteni akarja.

Szegény

Jézusnak, a tökéletes embernek nem a saját hibája, és nem is kényszerítésből, hanem önként Atyja törvényének teljesítéseképen kellett meghalnia. Jézusnak Atyja akaratának teljesítésében telt öröme, amit kifejezésre is juttatott. (40. zsoltár 9) Jézus tulajdon kijelentéséből látjuk, hogy ő nem kényszerítésből, hanem önként Atyja akaratával egyezően halt meg: „Azért szeret engemet az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy ujra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt énmagamtól. Van hatalmam letenni azt és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem én az Atyámtól" (János 10:17, 18).

Jézus e kijelentése világosan azt bizonyítja, hogy Jézus minden tekintetben egyet értett Atyjával és Atyja akaratának teljesítésében minden tekintetben örömét lelte. Jézus a mennyben nagyon gazdag volt. De szegénnyé lett ahhoz hasonlítva, amivel mint szellem rendelkezett mennyei udvartartásból eltávozva, hogy emberré lehessen. Jézus ezen a földön is mint ember gazdag volt. Ádám kivételével ő volt az egyetlen tökéletes ember ezen a földön. Egyik címe, amelyen ismerjük „az Emberfia", ami azt jelenti, hogy egyetlen tökéletes ember lévén, mind annak jogos tulajdonosa volt, amivel Ádám egykor rendelkezett, de amit aztán

elveszített. Ádám bűne miatt szegényedett el, most pedig Jézusnak önként kellett szegénységet vállalnia a bűnös Ádám helyettesítőjeképen. Jézus csak azáltal lehetett a bűnös ember megváltója, hogy minden jogáról és tulajdonáról lemondott. E következtetés támogatásául van megírva: „És monda neki Jézus: a rókáknak barlangjuk van és az égi madaraknak fészkük; de az Emberfiának nincs fejét hová lehajtania." (Lukács 9:58) Ez nem azt jelenti, hogy Jézus nem tudott magának pihenőhelyet találni, hanem, hogy a bűnös ember helyettesítőjeképen teljesen igénytelenné kellett lennie. Emiatt hasonlítja magát a rókákhoz és a madarakhoz. Teljesen szegénnyé és vagyontalanná kellett lennie.

Miért lett Jézus szegénnyé? Az Írás értelmében, amennyiben ez a felelet az emberre tartozik, „tiértetek [az emberekért] lett szegénnyé, hogy ti az ő szegénysége által meggazdaguljatok". (Korintus II. 8:9) Más szóval: Jézus Isten akaratával való teljes egyetértésével bizonyította be rátermettségét, hogy ő az emberiség megváltója és Isten eszköze, ami által az engedelmes emberek az életben részesülhetnek. Ezért mondotta: „Azért jöttem, hogy [az engedelmeseknek] életük legyen" (János 10:10).

Jehova útján és Jézus Krisztus megváltó munkáján kívül más úton egyetlen ember sem részesülhet az élet alkalmában: „És nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk." (Apcsel 4:12) Csak azok nyerhetik meg az örökéletet, akik teljesen hisznek Jézus kiomlott vérében mint az ember váltságdíjában és arra támaszkodnak. Az életben való részesülés és

az élet állandósulásának eszközéről Isten az engedelmesek részére gondoskodott. Ezen intézkedését Isten Izraellel Mózes útján való bánásmódjában előre példázta. A zsidók a pusztában nagyon nélkülöztek és Isten Mózes útján, kit vezetőjökül rendelt, gondoskodott táplálásukról. Amennyiben a zsidók Isten gondviselésének ezen pontjára hivatkoztak, hogy ő életben tudja tartani az embert, mondották Jézusnak: „A mi atyáink a mannát ették a pusztában; amint meg van írva; mennyei kenyeret adott vala enniök. Monda azért nekik Jézus: bizony, bizony mondom nektek: nem Mózes adta nektek a mennyei keryeret, hanem az én Atyám adja majd nektek az igazi mennyei kenyeret, mert az az Isten kenyere, amely mennyből száll alá és életet ád a világnak. Mondának azért neki: Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret! Jézus pedig monda nekik: én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő, semmiképen meg nem éhezik és aki hisz bennem, meg nem szomjuhozik soha ... Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem ... Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mind az, aki látja a Fiút és hisz őbenne, örökélete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon" (János 6:31–35, 38, 40).

A kenyérre az embernek teste fenntartására van szüksége; Jézus itt a kenyeret a maga példázásra használja, akit Isten az élet adására és megtartására rendelt. „Bizony, bizony mondom nektek: aki énbennem hisz, örökélete van annak. Én vagyok az életnek kenyere. A ti atyáitok a mannát ették a pusztában és maghaltak. Ez az a kenyét, amely a mennyből szállott alá, hogy ki ki egyék belőle és

meg ne haljon." (János 6:47–50) Jézus ezeket Jehovától nyert autorítás alapján mondotta.

Jézus következő autoritás alapján mondott szavai is megerősítik, hogy csak azoknak használ az ő halála, akik hisznek benne és engedelmeskednek neki: „Én világosságul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, aki énbennem hisz; aki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki őt kárhoztassa [elítélje]: a beszéd, amelyet szólottam, az kárhoztatja [ítéli el] azt az utolsó napon. Mert én nem magamtól szóltam, hanem az Atya, aki küldött engem, ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak és mit beszéljek. És tudom, hogy az ő parancsolata örökélet. Amiket azért én beszélek, úgy beszélem, amint az Atya mondotta vala nekem." (János 12:46, 48–50) Isten senkit sem kényszerít arra, hogy a váltságdíjat ígénybe vegye. Az élet „Isten adománya" s csak az fogadhatja el az adományt, aki már előzőleg tudomással bír felőle és azt azután elfogadja.

A tökéletes ember, Jézus halála a halálnemre való tekintet nélkül teljesítette volna a törvény követelményeit, mivel az Ádám felett alkalmazott büntetés halál volt. Miért kellett tehát Jézusnak megfeszíttetnie? Jézust nem olyan kereszten feszítették meg, amilyet a képeken láthatunk vagy más emberi ábrázolásokon. Jézust egy fára való felszegzés által ölték meg. Ez a halálnem a következőket példázta: „Ez az ember Isten átka alatt áll." A bűnös halála szégyenletes volt s a fán való megfeszítés valóban azt jelentette, hogy aki úgy hal meg, az mint gonosztevő megy a halálba. Isten a törvényben intézkedett ilyen értelemben. (Mózes V. 21:22, 23) Ádámot Isten átka (Ádám) szándékos bűne miatt terhelte. Jézusnak úgy kellett

meghalnia, mint aki bűnös, mint akit Isten átka sujt, csak így lehetett megváltóvá, jóllehet őmaga nem volt bűnös; Jehova Isten ezen okból türte meg szeretett fiának fára való felszegzését. „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettünk; mert meg van írva: átkozott minden, aki fán függ." (Galata 3:13) „Ami atyáinknak Istene föltámasztotta Jézust, kit ti fára függesztve megölétek" (Apcsel. 5:30).

Jézus fárafeszítése minden teremtmény előtt arról szóló bizenyíték, hogy készségesen elviselte a legszégyenteljesebb halált s a legellentétesebb viszonyok között is teljesen engedelmeskedett Isten akaratának és így a bűnös emberre vonatkozó Isten törvényének minden követelményét beteljesítette.

Jézus, az ember lett oly szegény mint minden más ember és halt meg szégyenteljesen. De a halálból isteni teremtményképen támasztotta fel őt Isten és most már „örökkön örökké él" és határtalan gazdagság fölött rendelkezik, mit Jehova Istentől kapott. Ennek támogatásául figyelmüket a következő isteni tudósításra hívom fel: „Aki, midőn az Isten alakjában volt, nem tartotta az Istennel való egyenlőségét oly dolognak, melyhez erőszakosan ragaszkodjék, hanem kiüresítette önmagát, felvette a szolga alakját, emberekhez hasonló lett és külsejét tekintve is úgy jelent meg, mint ember. Megalázta magát, engedelmes lett a halálig és pedig a halálig a keresztfán. Ezért az Isten is igen felmagasztalta őt és oly nevet adott neki, mely minden más név fölött van, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon: az égieké, a földieké és a föld alatt valóké, és minden nyelv valja az Atya-

isten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr" (Filippi 2:6–11).

Jehova Isten a maga kivételével az egész világegyetemben Jézusra ruházta a legfelsőbb tisztséget. A világegyetem minden vagyonát Jézus Krisztusnak adta; Ő lett Jehova főmeghatalmazottja, nevének (becsületének) igazolója és az abszolut tekintély birtokosa. Annak bizonyítékául, hogy Jézust használta Jehova mindenek megteremtésére és őt tette feltámasztása után mindenek örökösévé és ő abszolut tekintély alapján beszél, a következőket idézzük: „Sok rendben és sokféle módon szólván hajdan Isten az atyákhoz a próféták által, legutóbb ezekben a napokban Fia által szólott hozzánk, kit mindenek örökösévé rendelt, ki által a világokat is teremtette, ki mivel az ő dicsőségének fénye és lényegének képmása és mindent fenntart hatalmának ígéjével, miután a bűnöktől megtisztulást szerzett, a Fölség jobbján ül a magasságban, annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál. Mert melyik angyalnak mondotta valaha: fiam vagy te, én ma szültelek téged? És ismét: én atyja leszek neki és ő nekem fiam leszen? És midőn ismét bevezeti elsőszülöttét a föld kerekségére, így szól: és imádják őt Istennek összes angyalai." (Zsidók 1:1–6, Káldi) Jézus Krisztus e világ uralkodója lett, minélfogva ő annak jogosult királya; csak az ő neve nyujt reménységet mindenkinek, aki Jehova áldásaiban szeretne részesülni; benne kell tehát biznia és reá kell támaszkodnia. „Fiához pedig [így szól]: A te trónod, ó Isten, örökkön örökkévaló; igazság jogara a te országod jogara. Szeretted az igazságosságot és gyűlölted a gonoszságot; azért kent fel téged az Isten, a te Istened a vidámság olajával társaid fölött és: kezdetben te, Uram, megalapítottad a földet és kezednek művei az egek." (Zsidók 1:8–10) Jézus Krisztus az üdvösség szerzője azok részére, akik kiomlott vérének értékében hisznek és teljes engedelmességgel átadják magukat neki, az emberiség részére szóló áldások nagy sáfárának: „És a befejezéshez jutván, örök üdvösség oka lett mindazoknak, akik neki engedelmeskednek, Istentől főpapnak neveztetvén a Melkisedek rendje szerint" (Zsidók 5:9, 10).

A váltságdíj alapján nem fog mindenki, aki valaha is ezen a földön élt üdvözülni, hanem csakis azok fognak az üdvösség alkalmában és Isten gazdagságaiban részesülni, akik Jézus Krisztusban hinni fognak és teljesen engedelmeskedni fognak az isteni törvényeknek. Az univerzális üdvözülés elmélete téves és nem egyezik Isten ígéjével. Téves az az állítás is, mintha Isten az emberek üdvözítésén kísérleteznek. Nem csupán téves, de Isten káromlását is jelenti az az állítás, hogy bizonyos tisztségeket betöltő emberek „lelkeket tudnak megmenteni". Jehova Isten Jézus Krisztus útján csakis azokat (és nem másokat) fog üdvözíteni, akik üdvözítésükkel kapcsolatban teljesíteni is fogják az ő követelményeit.

Megismerés

Aki tisztán felfogja az igazságot, megismerés felett rendelkezik. Valaminek a „megismerése" az igazság észrevételét, felfogását és tiszta megértését jelenti. Az igazság nélkül senkisem részesülhet helyes oktatásban. Aki teljes autoritás alapján beszél, így szól Jehova ígéjéről: „A te beszéded igazság", ami azt jelenti, hogy Jehova elhatározása

az igazság, ahogyan azt az ő könyve, a Biblia tartalmazza. (János 17:17) Az ember csak az igazság megismerése és engedelmes teljesítése által alkalmas a felséges Isten szolgálatára és csak úgy részesülhet tőle azon nagy gazdagságokban, amelyek az ő határtalan kincses házából származnak.

Az emberek szervezeteket létesítettek, amelyeket dogmatikus tanítások vagy tantételek terjesztésére használtak a nép vezetésére és így milliók eltévedtek. A római katholikus hierárchia néhány emberből áll, akik az uralkodás és kormányzás tekintélyét maguknak követelik és ez a hierárchia milliók felett uralkodik a földön. Azokat, akik felett a római katholikus hierárchia vagy „egyház" uralkodik, nem számítják a hierárchia tagjainak, hanem csupán „katholikos népnek" nevezik, ami azt jelenti, hogy ez a nép tartja fenn és támogatja pénzbelileg is azt a szervezetet (a hierárchiát). A római katholikus hierárchia bizonyos tantételeket vagy magyarázatokat tárt a nép elé, amelyeknek követését követeli; így e tanok által milliók kerültek tévedésbe és oly befolyás alá, hogy a hierárchiának engedelmeskedni tartoznak. Azért élnek tévedésben, mivel a hierárchia által tanított és terjesztett dogmák vagy tantételek nem egyeznek az Isten ígéjének igazságával.

A római katholikus hierárchia minden eszközt felhasznált arra, hogy a Bibliát a néptől távol tartsa és így a népet a hierárchia szolgaságában megtartsa s mivel őszinte emberek milliói e hierárchia befolyása alatt állanak, nem függetlenek, hanem emberek által alkotott szervezet szolgaságában állanak. Csak akkor lesznek függetlenek, ha függetleníteni fogják magukat és többé nem emberi tanításokat, hanem az Isten ígéjében lefektetett

igazságot fogják elfogadni és követni. Az ily szolgaságban tartozkodó becsületes személyekre vonatkozik Jézus következő kijelentése: „Ha megmaradtok az én beszédemben ... megismeritek az igazságot és az igazság szabadokká tesz titeket. Ha a Fiú (Jézus Krisztus) megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek." (János 8:31–36) A valódi megismerés tehát a Jézus Krisztus által tanított és az Írásban lefektetett igazság megismerését jelenti.

Fel sem lehet becsülni, mennyire értékes az igazság az ember részére. Vizsgálja meg gondosan mindenki a következő szövegeket, aki részesülni szeretne az Istentől engedelmes ember részére gondviselt kincsekben: „Az Úrnak félelme feje a bölcseségnek; a bölcseséget és erkölcsi tanítást a bolondok megutálják." (Példab. 1:7) „Ha figyelmeztetvén a bölcseségre a te füleidet, hajtod a te elmédet az értelemre, igen, ha a bölcseségért kiáltasz és az értelemért a te szódat felemeled; ha keresed azt, mint az ezüstöt és mint a kincseket kutatod azt: akkor megérted az Úrnak félelmét és az Istennek ismeretére jutsz. Mert az Úr ád bölcseséget, az ő szájából tudomány és értelem származik. Az igazaknak valóságos jót rejteget, pajzst a tökéletesen járóknak, hogy megőrizze az igazságnak útait és kegyeseinek útját megtartja. Akkor megérted az igazságot és törvényt és becsületességet és minden jó útat. Mert bölcseség megy be az elmédbe és a tudomány a te lelkedben gyönyörűséges lesz. Meggondolás őrködik feletted, értelem őriz téged, hogy megszabadítson téged a gonosznak útjától és a gonoszság szóló férfiútól" (Példab. 2:3–12).

„Vegyétek az én tanításomat és nem a pénzt; és a tudományt inkább, mint a választott aranyat. Mert jobb a bölcseség a drága gyöngyöknél; és

semmi gyönyörűségek ehhez egyenlők nem lehetnek" (Példabeszéd. 8: 10, 11).

„A bölcsek tudományt rejtegetnek." (Példab. 10: 14) Csak a bölcs ember fog részesülni és fogja élvezni azon valódi kincseket, amelyekről Isten az engedelmes ember részére gondoskodott. „És tudomány által telnek meg a kamrák minden drága és gyönyörűséges jóval. A bölcs férfiú erős és a tudós ember nagy erejű" (Példab. 24: 4, 5).

Az Írás értelmében az olyan ember „bölcs", aki Isten igazságának ismeretét megszerzi, szorgalmasan aszerint viselkedik és engedelmeskedik neki. Ez az ember részesül bölcseségben: „Boldog ember, aki megnyerte a bölcseséget és az az ember, aki értelmet szerez, mert jobb ennek megszerzése az ezüstnek megszerzésénél és a kiásott aranynál ennek jövedelme. Drágább a fényes kárbunkulusoknál és minden te gyönyörűségeid nem hasonlíthatók hozzá" (Példab. 3: 13–15).

A becsületesen szerzett anyagi vagyon is csak akkor vezet jóra, ha helyesen használják, de ezt össze sem lehet hasonlítani az igazság (valóság) megismerésével: „Szerezni bölcseséget, ó mennyivel jobb az aranynál; és szerezni eszességet kívánatosabb az ezüstnél." (Példab. 16: 16) „A bölcseségnek kezdete az Úrnak félelme; és a Szentnek ismerete az eszesség" (Példabeszéd 9: 10).

Az Úr félelme az Írás értelmében nem jelent beteges félelmet, hanem attól való félelmet jelent, hogy semmit se tegyünk Isten beszédével ellentétben és Jehovának nemtetszően: „Az Úrnak félelme a gonosznak [rossznak] gyülölése; a kevélységet és felfuvalkodást és a gonosz útat és az álnok szájat [beszédet] gyűlölöm" (Példab. 8: 13).

Ez a szöveg mindennek gyűlölését (tehát mindentől való tartozkodást) jelenti, amivel valakinek kárt okozhatnánk; azért kell tartozkodni a gőgtől és a büszkeségtől is, mivel Isten nem szereti azokat, ezért kell tehát gyűlölni az oly eljárásokat, amelyek emberi elméletekkel pótolják Isten beszédének igazságát és azáltal másokat is tévútakra vezetnek. Tehát mindannak a gyülölését illetve mindentől való tartozkodást jelent, ami csalásnak minősíthető. Aki kedves akar lenni Isten előtt, az Úr útján kell járnia, nevezetesen: „Annak okáért, mig időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel", az ítélkezést pedig bizzuk az Úrra. (Galata 6: 10; Róma 14: 4) Az igazság megismerése után szorgalmasan kell követni a valóságot és fel kell tárni mások előtt is a kinálkozó alkalom szerint és igy jót kell tenni velük és ki kell fejezni Isten jóságának megbecsülését. Ismerni kell Isten igazságát, mert csak azután lehet részesülni Isten gazdag adományában. Ebből következik, hogy minden szervezet és ember, aki önöket a Biblia felől tudatlanságban tartotta vagy a Bibliát megmagyarázó könyvek olvasásától tiltotta arra szolgáló eszköz volt, hogy önök meg ne ismerhessék Isten útját, amelyen az ő áldásait megnyerni lehetséges. Az Írás azért adatott, hogy az embernek alkalma nyiljon az igazság megismerésére és egyetlen embernek vagy osztálynak sem áll jogában űzérkedés tárgyává tennie a népet, tévedéseket tanítván az Úr nevében.

Az Ő áldásai

Mivel Jehova Isten szeretet és annálfogva teljesen önzetlen, az ember megváltásáról és megáldásáról gondoskodott: „Mert úgy szerette Isten e

világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy minden, valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örökéletet nyerjen." (János 3:16) Jehova Isten önzetlenségtől indíttatva nagy áldozatok, szeretett fiának feláldozása árán nyitotta meg az élet útját az ember számára, hogy áldásainak bőségében részesülhessen és hozzávaló hűségét ki tudja fejezni. Azon anyagi kincsek, amelyeket a világiak szereznek, előbb-utóbb mindig sok gonddal járnak együtt. Viszont azok az áldások, amelyekben Jehova Isten részesíti az embert, ellenkező módon jutnak kifejezésre: [[Az Úrnak áldása, az gazdagít meg és semmi bánatot sem fűz ahhoz." (Példab. 10:22, Elberfeldi fordítás szerint.) Minden áldás, amiben Isten részesíti az embert, békével és örömmel jár együtt.

Azok jóléte és meggyőzése érdekében, akik szorgalmasan igyekeznek Isten beszédének megismerésére és megértésére, áll megírva: „Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket; az Úrnak bizonyságtétele biztos, bölccsé teszi az együgyüt. Az Úrnak rendelései helyesek, megvídámítják a szívet; az Úrnak parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket. Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindörökké; az Úrnak ítéletei változhatatlanok s mindenestőlfogva igazságosak. Kívánatosabbak az aranynál, még a sok színaranynál is; és édesebbek a méznél, még a színméznél is. Szolgádat is intik azok; aki megtartja azokat, nagy jutalma van" (19. zsoltár 8:12).

Aki Isten törvénye szerint él, sohasem fog bajban maradni. Csak ha eltávozik Isten törvényétől, szakadnak bajok (gondok) reá. Mindenekelőtt tehát Isten törvényének megismerésére, megértésére és engedelmes teljesítésére kell törekednünk.

Az igazi gazdagság Jehova Istentől származik és Jézus Krisztus útján lesz a hű és engedelmes teremtmény rendelkezésére bocsátva. Annak az embernek, aki tudományt szerez és az Úr útján halad, szólnak a következő értékes ígéretek: „Boldog ember, aki nem jár gonoszok tanácsára, bűnösök útján meg nem áll és csúfolódók székében nem ül; hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége és a törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés lészen." (1. zsoltár 1–3) Jézus Krisztus hű szolgája, az apostol, mint Jehova nagy kincstárának vagyonában részes, azt mondotta a helyes úton törekvő társainak: „Nem szünöm meg hálát adni értetek, megemlékezvén rólatok imádságomban, hogy Urunknak, Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőség Atyja, adja meg nektek a bölcseség és a kinyilatkoztatás lelkét, hogy őt megismerjétek. Világosítsa meg lelki szemeteket, hogy tudjátok, mi az a remény, amelyre meghívott, mi dicsőségének a gazdagsága, amely nekünk örökségünk a szentek között és mi az ő hatalmának kiváló nagysága rajtunk, kik hiszünk. Hatalmas hathatós ereje az, melyet megmutatott Krisztusban" (Efezus 1:16–19, Káldi).

Mennyei kincs

Az ég és a föld együtt alkotja a világot. Az „ég" alatt a természetes szemmel nem látható dolgokat értjük. Viszont a „föld" alatt a testi szemekkel látható dolgokat kell értenünk. A világ népeit számos éveken keresztül egy láthatatlan nagyon gonosz hatalom és annak befolyása alatt álló em-

beri szervezetek igazgatták. Isten tudomásul adta azon szándékát, hogy egy igazságos világot fog teremteni, amidőn a népeket igazságosan fogják igazgatni: „És a te magodban megáldatnak a föld minden nemzetségei; mivel engedtél az én szavamnak." (Mózes I. 22: 18; Ézsaiás 32: 1) Jehova Isten bíztosan meg fogja valósítani köztudomásul tett elhatározását. Isten bíztos és csalhatatlan ígéretére támaszkodva az ihletett hű apostol a következőket írta: „De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, melyben igazság lakozik." (Péter II. 3: 13) Szerezzen magának bővebb felvilágosítást erről az új égről és új földről. Az igazságosság világa ebből az új égből és új földből fog alakulni. Ez az új ég Isten fő szervezete (királysága), amelynek Jézus Krisztus a főtagja; oly kincsekkel rendelkezik, amit emberi szavakkal leírni nem lehet. Ez a szervezet Jézus Krisztusból, mint vezetőből és 144 ezer tagból alakul, akik osztoszkodni fognak az ő dicsőségében és gazdagságában és szent angyalok seregei fogják körülvenni és támogatni, akik az Úr Jézusnak szolgálnak.

Ennek a fő szervezetnek 144 ezer tagja az emberiség közül választódik ki. (Jelenések 7: 4; 14: 1–4) Ezek az emberek fognak elsősorban az igazság (valóság) megismerésében részesülni, elkülönülni a világ többi részétől, kipróbáltatni és Jehova Isten tetszésében részesülni és ezt az egész műveletet Jézus Krisztus, Jehova nagy főpapja fogja végre hajtani. Elsősorban Jézus Krisztus kiválasztása és teljes kipróbálása történt meg s az ő hűségének beigazolódása után, amennyiben ártatlanságát megőrizte, következett a legnagyobb méltóságra való helyezése Jehova világegyetemében. Jézus feltámadása és mennybemenetele után

kezdett szervezetének (egyházának) tagjai kiválasztásához, amit mindaddig folytatni fog, amig az a világ végén teljességre fog jutni. Jehovának ezt az uralkodó és kegyes szervezetét emberi szemek sosem fogják látni, mivel Jézus Krisztus szellem és az ő uralkodó házának tagjai is szellemek lesznek, szellemeket pedig emberi szemekkel látni nem lehet. Ez az uralkodóház fogja azon új eget alkotni, amelyről az apostol szólott.

Hogyan volt lehetséges Jehova uralkodó házának, a 144 ezernek az emberek közül való kiválasztása, hogyan lehet az ember szellemi teremtménye és emberi szemeknek láthatatlanná? Természetesen egyetlen ember sem tud arra a nagy méltóságra önerejéből felemelkedni, az csak egyesegyedül Isten kegyelme és hatalma folytán történhetik. Az odavezető útat Jézus Krisztus teljes engedelmessége által nyitotta meg, hogy Isten embereket tudjon kiválasztani és felmagasztalni és egyesíteni vele, tudniillik Jézus Krisztussal.

Engesztelő áldozat

Ádám a bűne, azaz az isteni parancs akaratos megszegése következtében került a halálítélet alá. Jézus Krisztus, az ember megváltója meghalt ezen a földön, de Jehova részéről az ember felett elhangzott és a mennyben feljegyzett ítéletének feloldozása érdekében Jézus feláldozott emberi életének értékét a mennyben kellett bűnengesztelő áldozatul bemutatnia. De amig az ember, Jézus, halott volt emberi életének értékét nem tudta bemutatni engesztelő-áldozatképen; az ember, Jézus, tökéletes életét nem veszítette el, miképen Ádám. Jézus meghalt, de mivel bűn nélkül való, szent,

ártatlan és az emberi életre jogosult volt (Zsidók 7:26), Isten Jézust halottaiból nem mint embert, hanem mint szellemi, isteni és halhatatlan teremtményt támasztotta fel, aki soha többé meg nem halhat (Péter I. 3:18; Jelenések 1:18). Az isteni Jézus Krisztus volt tehát az, aki emberi áldozatának értéket a mennyben a kegyelem széke, illetve az ítélőszék előtt a bűnös ember érdekében benyujtotta az ember felett elhangzott isteni ítélet kiegyenlítésére. Jézus Krisztus életének engesztelőáldozatul való vitelét azon pusztai sátor példázza, amelyet Mózes Isten utasítására készíttetett s amelynek szertartása azt példázza, hogyan fogja Jézus Krisztus tökéletes emberi életének értékét engesztelőáldozatul a mennyben bemutatni.

A sátor szertartása szerint a tulkot (bikát) a sátor körül elterülő udvaron ölték meg, amely a földet példázta, ahol Jézus meghalt. A leölt tulok vérét azután a pap a sátor szentek-szentélyébe vitte és a kegyelem székére hintette, ami azt példázza, hogyan fog megjelenni Jézus Krisztus, a nagy főpap a mennyországban és fogja az ember érdekében áldozatának értékét bemutatni. (Mózes III. 16:6; 11:14). Ezt az említett szolgálatot a sátorban évenként csak egyszer végezték. A leölt tulok a tökéletes ember, Jézust példázza. A vérnek a szentekszentélyébe való vitele és a kegyelem székére való hintése Jézust tökéletes emberi élet értékének vagy vérének a mennyben engesztelőáldozatul való bemutatását példázza.

Erről van megírva: „És majdnem minden dolog vérrel tisztítatik meg a törvény szerint és vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Szükség tehát, hogy az égi dolgok képmásai ilyenekkel tisztíttassanak meg; maguk az égi dolgok pedig ezeknél nemesebb

áldozatokkal. Mert Jézus nem kézzel alkotott szentélybe lépett be, mely a valóságnak jelképe volt, hanem magába az égbe, hogy most az Isten színe előtt megjelenjen értünk; nem azért, hogy gyakran áldozza föl önmagát, miként a főpap évről-évre bemegy a szentélybe idegen vérrel; különben gyakran kellett volna szenvednie a világ kezdete óta; így pedig egyszer jelent meg az idők teljességében, hogy áldozatával eltörölje a bűnt" (Zsidók 9:22–26, Káldi). Jézus Krisztusnak kiomlott és a mennyben bemutatott vére képezi az ember megigazulásának s a megigazultaknak, akik hisznek és engedelmeskednek Isten ígéjének, az Istennel összhangba való vitelének alapját.

Igaz, Jézus Krisztus megölése előtt kiválasztotta apostolait, akik közül 11-en megőrizték hűségüket Isten és az Úr Jézus Krisztus iránt. De ezek sem igazulhattak meg korábban, hanem csak azután, miután Jézus áldozatának értékét a mennyben benyujtotta. Ezek az Istenhez és Krisztushoz hű apostolok pünkösdkor igazultak meg, amit a Szentléleknek abban az időben reájuk való kitöltése bizonyít (Apcsel. 2:5–16). Azóta mások is részesültek ama kiváltságban, hogy az emberiség közül kiválasztatván Jehova mennyei szervezetébe beillesztessenek, amelynek Jézus Krisztus a feje és vezetője.

Pált az Úr választotta ki és emelte a maga küldöttévé; Jehova sugallata alatt kapott meghatalmazást arra, hogy írjon és ihletett írásait Isten ígéjéhez csatolták. Őt a feltámadott Jézus Krisztus tanította és így írta a következőket: „Mert mindenekelőtt azt közöltem veletek, amit én is vettem: hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért, az Írások szerint, és hogy eltemettetett, és hogy feltámadott

harmad napon az Írások szerint ... Mindnyájuk után pedig mint idétlennek [idő után születettnek] megjelent nekem is" (Korintus I. 3:8).

Jézus Krisztus az ember bűnéért mint bűnös halt meg és Isten őt halottaiból azon emberek megigazulása érdekében támasztotta fel, akik őbenne (az Úr Jézus Krisztusban) hinni fognak. „A megigazulás" igaznak számítottságot jelent Isten előtt, illetve a megigazult oly helyzetbe került Jehova előtt, hogy részére a létjogosultságot Isten elismeri (Róma 4:24, 25).

Isten igazítja vagy dönti el, kit tekint igazságosnak vagy igaznak maga előtt. Az embernek megigazulása előtt Isten megállapított szabályaival egyeznie kell; elsősorban meg kell ismernie Jézus Krisztust és benne mint az ember megváltójában kell hinnie. Jézus Krisztus mondja: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet, senki sem mehet az Atyához, hanem csak énáltalam" (János 14:6). „Senki sem jöhet énhozzám, hanem ha az Atya vonja őt, aki engem elküldött; és én feltámasztom azt az utolsó napon. Meg vagyon írva a prófétáknál: „mindnyájan az Istentől lesznek tanítva". Mindaz, aki az Atyától hallott és tanult, énhozzám jön" (János 6:44, 45).

Az első követelmény tehát a megismerés. Jehova Isten mindenkit hozzásegít e megismeréshez, aki szorgalmasan keresi a helyes útat. Az ilyenek megismerik, hogy minden ember születésénél fogva bűnös, s hogy Jézus Krisztus az emberiség megváltója; amennyiben ezek Jézus Krisztus kiomlott vérében hisznek, tudomásul veszik, hogy ő az egyetlen út, amely az élethez vezet. Jehova ezáltal vonja az embert Jézus Krisztus megismeréséhez. Az ember meglátja, hogy Isten az életadó és Jézus

Krisztus az ember megváltója és Jézus Krisztus által lehet az élet adományában részesülni.

Az Ő neve érdekében

Pünkösdtől kezdve Krisztus második eljöveteléig és országának felépítéséig eltelő idő azok kiválasztására volt szánva, akik Jézus Krisztussal az ő országában (királyságában) egyesülni fognak. Ez 144 ezer kiválasztott az uralkodóház tagságára. Csak azért történik ezek kiválasztása, hogy a mennyországba kerüljenek? Nem; ezek a világ népei közül azért választatnak ki, hogy az emberek között Jehovának és az ő országának bizonyságtevői legyenek. Erről van megírva: „Mi módon gondoskodott először az Isten, hogy a pogányok közül vegyen népet az ő nevének" (Apcsel. 15:14). Jehova Istennek és az ő országának üzenetét ezek a választottak kell hogy tovább vigyék földi vándorlásaikon és ebből a célból hívattak ki a sötétségből Isten beszédének világosságára (Péter I. 2:9). Sokan azt hitték, Isten amiatt hirdetteti az evangéliumot, hogy az emberek az örök bűntetéstől megmenekülhessenek és a mennyeknek országába jussanak. Ámde az Isten nem ezt akarja, és ezt az ő Igéje is világosan mutatja. A nemzetek közül választott osztály Isten kiválasztása vagy gyülekezete; ennek minden tagja bizonyos megpróbáltatásnak lesz kitéve ezen a földön és bizonyos kötelességeket kell teljesítenie; kiválasztása az Írás értelmében a következő módon történik:

Amidőn Isten valakit Krisztushoz vonz, amint már említettük is, hinnie kell Istenben és Krisztusban, amit azáltal bizonyít, hogy Isten akaratának

teljesítésére szenteli magát s így akarja Jehova elismerését kiérdemelni a maga részére. Isten akaratának teljesítésére szövetséget kell kötnie úgy, amint Jézus megmondotta (40. zsoltár 7–9). A tanítványok Jézushoz vonzódtak és Jézus a szükséges felvilágosításban részesítette őket és ez mindazok esetében is így van, akik Jehova nevének érdekében a világból kiválasztattak. „Akkor mondá Jezus tanítványainak: Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem. Mert aki megakarja menteni életét, elfogja azt veszíteni; aki pedig elveszti életét énérettem, meg fogja azt találni ... Mert az Ember Fia el fog jönni Atyja dicsőségében az ő angyalaival és akkor majd megfizet mindenkinek cselekedetei szerint" (Máté 16:24, 25, 27).

Jézusnak e szavai szerint, aki Krisztus Jézus igazi követőjévé óhajt lenni, meg kell tagadnia magát, illetve önként vissza kell folytania önző akaratát és kész örömest kell Isten akaratát cselekednie. Ezt jelenti a felszentelés. Isten akarta Jézus áldozati halálát és Isten akarja azt is, hogy mindazoknak Jézus Krisztussal együtt kell meghalniok és a halálból szellemi teremtményképen feltámadniok, akik Jézus Krisztussal az ő királyságában egyesülni fognak. Ez azt jelenti, hogy mint embernek mindenkinek meg kell halnia, aki Jézus Krisztussal együtt kíván élni és felszentelésének idejétől kezdve mindhalálig cselekedeteivel kell bebizonyítania Isten és Krisztus iránti hűségét, mert csak azok részesülnek jutalmazásban Krisztus második eljövetelekor, akiknek hűsége be fog bizonyulni.

Aki Istenben és Jézus Krisztusban való hitét be fogja bizonyítani azáltal, hogy Isten akaratának

teljesítésére szövetséget köt, van oly lelki állapotban, hogy Isten igaznak fogja tekinteni, amit „megigazulásnak" nevezünk. Az ihletett apostol Jézus Krisztus követőihez arról írt, hogy Ábrahám Istenben való hitét (bizodalmát) teljesen bebizonyította és Isten azon bebizonyult bizodalmáért igaznak tekintette őt. Az apostol azután így szól: „És az Isten igéretében nem kételkedett hitetlenkedéssel, hanem megerősödött a hitében s megadta a tiszteletet az Istennek a teljes meggyőződésben, hogy neki van hatalma megtenni, amit ígért. És ez számíttatott be neki megigazulásul. De nemcsak reávonatkozóan iratott meg, hogy be lett neki számítva, hanem reánkvonatkozóan is, kiknek beszámítódik, ha hiszünk (bízunk) abban, ki feltámasztotta halottaiból Jézus Krisztust, ami Urunkat, aki odaadatott bűneinkért és feltámadott megigazulásunkért" (Róma 4:20–25, Káldi).

Isten az olyant tekinti igaznak vagy megigazultnak, aki magát neki fölszenteli (Róma 8:33). A megigazult úgy jelenik meg Isten előtt, mintha egy igaz (tökéletes) ember minden jogai fölött rendelkeznék: „Mivel tehát megnyertük a megigazulást a hitből, hadd legyen békességünk az Istennel ami Urunk Jézus Krisztus által, aki által megnyilt nekünk az út a hit által a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekszünk az Isten fiai dicsőségének reménysége alapján" (Róma 5:1, 2). Az ember a megigazulásból nyer jogosultságot az emberi élethez.

Az ember megigazulása amiatt történik, hogy Jézus Krisztusnak követőjévé tudjon lenni; a megigazulás tehát a Jézus Krisztus követésére vonatkozó meghívással egyértelmű: „Mert erre vagytok hivatva, mint hogy Krisztus is szenvedett érettünk,

példát hagyván nektek, hogy az ő nyomdokait kövessétek" (Péter I. 2:21, Káldi).

Mivel Isten akarata arra irányul, hogy a megigazultaknak és meghívottaknak Krisztussal kell meghalniok, így tehát, aki magát Isten akaratának cselekvésére felszenteli, mint embernek meg kell halnia és a halálból szellemi teremtményképen fog feltámasztatni. Isten a megigazultat Jézus Krisztus áldozataképen elfogadja, ami azt jelenti, hogy az illetőnek az emberi élethez való joga megszünt és szellemi élethez való kiváltsága (előjoga) megkezdődött: „Hiszen meghaltatok és életetek el van rejtve Krisztussal az Istennél. Amikor Krisztus, a ti életetek megjelenik, akkor majd ti is megjelentek vele együtt a dicsőségben" (Kolossé 3:3, 4). Isten az ilyent elismeri mint gyermekét, ami azt jelenti, hogy Isten gyermekéül szülte őt: „Mert szabad akaratból nemzett minket az igazság igéjével, hogy mintegy zsengéje [elsődje] legyünk az ő teremtésének (Jakab 1:18, Káldi). A „nemzett" (született) szó alatt azt kell értenünk, hogy Isten elismerte az illetőt a mennyeknek országába hivatalos fiaként, illetve a magáévá fogadta őt: „Áldott legyen az Isten és az mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újjá szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak halottaiból való feltámadása által romolhatatlan, fertőzetlen és hervadhatatlan örökségre, mely a mennyekben számotokra fenntartatik, kik Isten erejében a hit által megőriztettek az üdvösségre, mely készen áll, hogy az utolsó időben kinyilváníttassék" (Péter I. 1:3–5, Káldi).

Aki Isten akaratából eképen megszületett, új teremtmény lett a Krisztusban: „Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmultak, imé, újjá lett minden" (Korintus II. 5:17). Az ilyennek új kilátásai vannak, mivel attól kezdve reménysége Jézus Krisztussal a mennyei gazdagságban való részesülésre irányul, feltéve, hogy hűségét meg fogja őrizni. Ettől kezdve hűségét mindhalálig a legnehezebb megpróbáltatásokban is be kell bizonyítania.

Jézus földre jövetelének célja (rendeltetése) felől mondotta: „Én azért születtem és azért jöttem e világra, hogy bizonyságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra" (János 18:37). Amiképen Jézus hű és igaz bizonyságtevője volt Jehova Isten nevének, kell hű követőinek is Isten nevének bizonyságtevőivé lenniök. Jézust nagyon gyalázták és üldözték az igazság szólásáért s ugyancsak szidalomra és üldözésre számíthatnak azon követői is, akik az igazságot szólják, amint az Írás megmondja (Róma 15:3; 69. zsoltár 10). Akik így a nemzetek (népek) közül Jehova nevének népéül kiválasztattak, a világtól el vannak különítve és nekik mondja Jézus: „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt tinálatoknál. Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivel, hogy nem vagytok e világból, hanem én választottam ki magamnak titeket e világból, azért gyülöl titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek. Nem nagyobb a szolga az ő Uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd. De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivel hogy nem ismerik azt, aki küldött engem" (János 15:18–21).

Ama gyalázat és üldözés, amelynek Jézus Krisztus hű követői ki vannak téve, arra vezethető visz-

sza, hogy az igazságról bizonyságot tesznek és így nyilik alkalmuk hűségük beigazolására és Isten előtt való ártatlanságuk megőrzésére. Akik Jézust nyomdokain követni kezdték, teljesen ragaszkodni tartoznak Jehovához és Jézus Krisztushoz és mindvégig hűségeseknek kell lenniök. Az ilyenekhez fordul Jézus következő szavaiban: „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját!" (Jelenések 2:10). Ezalatt nem kell csak részben vagy egy ideig tartó hűséget értenünk, hanem ez mindenkor való hűséget jelent Isten és Krisztus iránt. Erre nézve van megírva: „Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is. Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is; ha megtagadjuk, ő is megtagad minket" (Timoteus II. 2:11, 12).

Pál apostol, Jézus Krisztus hű szolgája és követője volt és földi pályafutásának végéhez érkezve, a következő szavakkal fordult testvéreihez: „Én ugyanis már áldozatként kiöntetem, elköltözésem ideje közel van. A jó harcot végig harcoltam, a pályafutást bevégeztem, a hitet megtartottam, készen vár már reám az igazság koszorúja, melyet megad nekem azon a napon az Úr, az igazságos bíró, sőt nemcsak nekem, hanem mindazoknak, kik sóvárogják az ő eljövetelét" (Timoteus II. 4:6–8, Káldi). Egyszóval ez az út az, amelyen Jézus Krisztus követőjének járnia kell.

Az uralkodóház tagjainak hívása és kiválasztása pünkösdtől kezdve Jézus Krisztus második eljöveteléig tart. Azon idő alatt a hitben és hűségben elhunytaknak az Úr eljövetelére és a feltámadásra várakozniok kellett. Az Úr eljövetele most beteljesült valóság és az olyan hűségesek, amilyen pl. Pál apostol is volt, feltámadtak és a mennyei szervezetbe, illetve a uralkodóházba bejutottak. Akik közülök mindeddig a földön élnek és felszentelésükhöz hívek Isten és Krisztus iránt, Isten szervezetének (az egyháznak) földi, látható részét alkotják. Ha mindvégig meg fogják őrizni hűségüket, a feltámadáskor emberi állapotukból azonnal mennyei teremtményekké fognak átváltozni, amint írva van: „Imé, titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk, nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltsön magára és e halandó test halhatatlanságot öltsön magára. Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik és a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz íge, mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadalra" (Korintus I. 15:51–54).

Akik Isten elismerését bírják, földi életükben bizonyságot kell tenniök Jehova Isten nevéről és királyságáról. Csakis így lehetnek hűségesek és teljesíthetik be feladatukat. Ezek vannak fölkenve és azon munka végzésére megbízva, amiről írva van: „Az Úristen lelke van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívüeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást és a megkötözötteknek megoldást. Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét és Istenünk bosszuállása (igazolása) napját; megvigasztaljak minden gyászolót; hogy tegyek Sion gyászolóira, adjak nekik ékességet a hamu helyett, örömnek kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett, hogy igazság fáinak nevez-

tessenek, az Úr plántáinak, az ő dicsőségére" (Ézsaiás 61:1–3).

● Engedelmeskedniök kell Jehova részéről Krisztus útján tolmácsolt parancsolatainak, s akik vonakodni fognak vagy nem akarnak engedelmeskedni Jézus Krisztusnak, akit Mózes pédázott, el fognak pusztulni (Apcsel. 3:22, 23). A világ vége itt van és erről az időről külön parancsban rendelkezett Jézus, ami a földön minden igazi követőjére érvényes, nevezetesen: „És az egész világon hirdetni fogják az ország [királyság] ezen evangéliumát bizonyságul minden népnek; és akkor jön el a vég" (Máté 24:14, Káldi). Ezt az útasítást teljesíteni kell és emiatt tesznek bizonyságot Jézus Krisztus követői róla és Isten nevéről. Az Úr parancsainak hű teljesítése miatt gyűlölik őket azok, akik Istennek és az ő országának is ellenségei (Máté 10:22).

Az Úr követői az Úr iránt való engedelmességükben családonként kötelesek bizonyságot tenni az ő országáról (Lukács 10:5). Az apostolok hasonlóképen cselekedtek (Apcsel. 20:20). Jehova nevével ajándékozta meg híveit, „új nevet" adott nekik, őket „Jehova bizonyságtevőinek" nevezte s a reájuk bízott kötelességet teljesíteni tartoznak (Ez. 43:10–12; 62:1, 2). Nyilván mindenki ellenük fog támadni, aki nem áll Isten oldalán, de nekik inkább „Istennek kell engedelmeskedniök, mintsem embernek" (Apcsel. 5:29). A nemzetek törvényeit is teljesíteni fogják, amennyiben azok nem állnak ellentétben Isten törvényével és Jézus éppen ezt akarta tisztázni, amidőn a következőket mondotta: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené (Lukács 20:25). A hűségesek szövetségük kötelezettségeinek teljesítésekközben szidalmazásokat és üldözéseket szenvednek,

„És a Lélek és a menyasszony azt mondják: Jöjj!" Oldal 48

de mindezt mindvégig el kell viselniök (Máté 10: 22; 24:13). Létezik-e oly ígéret, amely nagy gazdagságot ígér a hűségeseknek? Igen, létezik; akik mindvégig híveknek bizonyulnak, határozottan nagy gazdagságban fognak részesülni és Jézus Krisztussal az ő dicsőségében és hatalmában is osztozkodni fognak. Az Isten határtalan világegyetemében Jézus Krisztus minden vagyon örököse (Zsidók 1:2). A hűségesek, akik az ő uralkodó házának tagjaivá lesznek, övele fognak részesülni az ő dicsőségében és határtalan kincseiben, amint írva van: „Maga a Lélek tesz lelkünkkel együtt bizonyságot, hogy az Istennek a fiai vagyunk. Ha pedig fiai, akkor örökösök is; Istennek az örökösei. Krisztusnak pedig társörökösei, ha tudniillik vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk. Azt tartom ugyanis, hogy amiket most szenvedünk, nem mérhetők össze a jövendő dicsőséggel, amely meg fog nyilvánulni rajtunk" (Róma 8:16–18, Káldi).

Isten mintegy 1900 éves korszakon keresztül hívta meg, tanította és választotta ki azokat, akik az ő uralkodó házát, amelynek Jézus Krisztus a feje, fogják alkotni. Mindenkinek hűségesnek kell lennie, aki így Isten királyi családjába felvétetni fog. Milliók kereszténveknek tartották magukat, azt állították, követik Krisztust, habár közülök a legtöbben még azt sem tanulták meg sohasem, hogy miből áll Krisztus követőjének a kötelessége. A Szentírásból határozottan kitünik, hogy az uralkodóháznak csak 144 ezer tagja lesz. Jézus az urak Ura és a királyok Királya, s akik övele vannak, azok hivatalosak, választottak és hívek (Jelenések 17:14; 7:4). Isten ezeknek adományozza kincseit, amit nem hűségre való buzdításból tesz, hanem

azért teszi, mivel Isten gondviselése így intézkedik azok részére, akik hűségüket mindhalálig beigazolni fogják. Jehova nem fogad béreseket szolgálatába. Senkit sem indít arra, hogy fizetés reményében szolgáljon neki. Jehova Istennek egyetlen teremtmény sem tud hasznot hajtani, munkájára való tekintet nélkül sem (Lukács 17:10). Isten azokat fogja részesíteni mennyei kincseiben, akik az ő akaratának teljesítésére szövetséget kötöttek és a királyság frigyére meghívásban részesültek és hűségüket bebizonyítani fogják.

Meg van írva, hogy a legfőbb dolog a szeretet; az Istenhez való szeretet pedig azt jelenti, hogy a teremtmény önzetlenül teljesen hűséges Istenhez, arra való tekintet nélkül, hogy ezen hűségéből mily szenvedések fognak reá származni. Aki Isten akaratának cselekvésébe beleegyezett, azt teljesíteni is tartozik. A szeretet vagy önzetlenség által indított hit (bizalom) Isten kincseiben részesít mindenkit és erről írja Jézus Krisztus hű követője: „Mekkora mélysége Isten gazdagságának, bölcseségének és tudásának!" (Róma 11:33, Káldi). Jehova gazdagsága oly határtalan, hogy nincsen teremtmény, aki azt teljesen felfogni képes lenne, ámde Isten Jézus Krisztus hű követőit ezen végtelen kincseiben fogja részesíteni.

Az emberiség közül Jehova Isten láthatatlan birodalmában csak az uralkodóház 144 ezer tagja fog otthont nyerni és erre nézve van megírva: „Szeretteim, most Isten fiai vagyunk és még nem tünt ki, hogy mik leszünk. Tudjuk azonban, hogy amikor meg fog jelenni, hasonlók leszünk hozzá, mert látni fogjuk őt, amint van" (János I. 3:2, Káldi).

Azt jelenti ez, hogy a 144 ezeren kívül senkisem fog részesülni Jehova kincseiben? Nem; Isten Igéje nem tanítja ezt. A 144 ezer szellemi teremtményből az uralkodóház fog állani és ez az osztály fog osztozkodni Jézus Krisztussal az ő királyságában; a 12 apostolnak, akik a hűségeseket példázzák, ígérte Jézus: „Jézus pedig monda nekik: Bizony mondom nektek, hogy ti, akik követtetek engem, az újjászületéskor, amikor az Embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd 12 királyi székbe és ítélitek az Izrael 12 nemzetségét" (Máté 19:28). Ez bizonyítja, hogy lenni fog egy újjászületés, amely magában fog foglalni minden engedelmes embert és Jézus Krisztus 144 ezer tagja ebben a munkában fog résztvenni az ő vezetése alatt. Amidőn Jézus tanítványait oktatta, mondotta a következőket, amit mindenkire alkalmazni lehet, aki élni szeretne: „Ne gyüjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol rozsda és moly megemészti és hol tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyüjtsetek magatoknak kincseket az égben, hol sem rozsda, sem moly meg nem emészti és ahol tolvajok ki nem ássák és el nem lopják. Mert ahol kincsed vagyon, ott leszen a szíved is" (Máté 6:19–21). Jézus e szavait nyilván az ő követőire kell alkalmazni, de mindazokra is alkalmazható, akik Isten akaratát óhajtják cselekedni.

Mennyei kincsek gyüjtése céljából a mennybe kell menni? Nem! Úgy is lehet mennyei kincseket gyüjteni, ha valaki nem is fog a mennybe bemenni. Minden kincs a mennyekből származik és ennek a kincstárnak kincsei azokra szállnak át, akik Isten akaratát megismerik, amit az ő Igéje jegyez föl és azután szorgalmasan igyekeznek teljesíteni Isten akaratát. Jehova a kincsek forrása és azokat

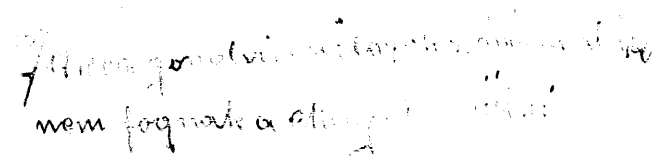
Jézus Krisztus útján adományozza. Akik magukat e földön anyagi kincsek gyüjtésére szentelik és az Úr tanítását megvetik, mulandó kincseket szereznek maguknak. De aki magát Istennek szenteli és az ő akaratát megismerni és cselekedni tanulja, örökre megmaradó kincseket gyüjt magának. A földön az engedelmeskedők számára fenntartott kincsek mennyeiek. Jehova Isten minden jónak és tökéletesnek ajándékozója (Jakab 1:17).

A földön gyüjtött kincsekből végül semmi haszna sincsen a tulajdonosának. Egyes emberek önzéstől indítatva sok anyagi kincset halmoztak fel sok ember szenvedése árán s ezért semmi maradandó értéke sincsen az ő számukra annak a kincsnek; ezért írja Jakab erre való tekintettel 5. rész 2–3 versében: „Gazdagságotok megrodthadt és a ruháitokat moly ette meg; aranyotokat és ezüstötöket rozsda fogta meg és azok rozsdája bizonyság ellenetek és megemészti a ti testeteket mint a tűz. Kincset gyüjtöttetek az utolsó napokban."

Jézus szavai szerint az így szerzett kincsnek semmi hasznát sem lehet venni a nagy baj vagy nyomor idejében. A jószándéku ember tehát, aki annak megismerésére és cselekvésére törekszik, ami kedves a Mindenható előtt, szorgalmasan tanulmányozza Isten beszédét Isten és Krisztus megismerésének és a helyes út ismeretének céljából; így szerez tudomást arról, hogyan gyüjthet magának hasznos és állandó békét és vigasztnyujtó mennyei kincseket.

A Szentírás és az események is arra mutatnak, hogy a 144 ezer kiválasztása a befejeződéséhez közel van. Ennek a könyvnek tartalma főképen azon jóindulatu emberek hasznára szolgál, akik most élnek a földön és megtalálni szeretnék Isten

szavából azt az útat, amely el nem muló gazdagsághoz vezet. Ezt a gazdagságot mindenki meg fogja találni, aki szíve mélyéből Isten akaratát óhajtja cselekedni. Ezek a kincsek Istentől származnak, ezek az ő áldásai az emberiség számára és Isten nem fűz hozzájuk semilyen szomorúságot sem, hanem éppen ellenkezőleg állandó béke és boldogság kíséri azokat. Nyilván most azt szeretnék magállapitani, miből is állhat Jehova gondviselése azok számára, akik igazságosan kívánnak élni, de még sem fognak a mennyekbe kerülni.

II. FEJEZET

JONADÁB

JEHOVA angyalt küldött a földre és általa adta hírül az emberiség megváltójának, Jézusnak születését. Ennek a mennyei küldöncnek „mennyei seregek" voltak a kíséretében és nyomban Jézus születésének hírüladása után oly szépséges éneket énekeltek, amely azóta is visszhangzik a földön. Amidőn azok az angyalok Isten dicsőségét hirdették, mondották: „Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek és a földön békesség és az emberekhez jóakarat!" (Lukács 2:14). „Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség a jóakaratu embereknek" (Lukács 2:14, Káldi). „Dicsőség Istennek a legfelségesebb mennyekben és békesség a földön az előtte kedves emberek között" (Weymouth-fordítás). „Dicsőség Istennek a magasságban és ezen a földön békesség azon emberek között, akik tetszenek néki" (angol átdolgozott fordítás). A mennyből hirdetett tudósítás nyilván azt jelenti, hogy Isten ezen a földön egy oly osztállyal fog rendelkezni, amely jóakaratu lesz Isten és Krisztus iránt, s hogy az ily emberek fognak állandó békét élvezni. Ez a szöveg nem azt jelenti, mint ahogy sokszor mondani szokták, hogy minden ember tetszik az Istennek, hanem csak azoknak ígér békességet a földön, akik jóindulatuak Jehovával és Jézus Krisztussal szemben. Az ilyenek részére gondoskodott Isten a nagy váltságdíjról.

Napjainkban civakodás van világszerte és a nemzetek között nincsen béke. A nemzetek között

rendkívüli önzés uralkodik és mindenfele sok bűn és bűntény fordul elő. A világi szervezetek önzőek és a jogtalanságoknak hódolnak; ez minden felekezetre is kiterjed, amelyek „egyházaknak" nevezik magukat. Az isteni próféciából és a kétségbevonhatatlan eseményekből látható, hogy rendkívül önző és gonosz szervezetek uralkodnak a földön; ezek oly nagy nyomor idejében fognak megszünni, amelyhez hasonlót még sohasem látott az emberiség és el sem tud képzelni magának. Ama nyomor egyenesen Jehovától fog a gonosz és önző szervezetekre származni és így fog megtisztulni a világegyetem minden gonoszságtól.

Azonkívül a Szentírás és az események kétségtelenül azt is kimutatják, hogy ama nagy nyomorúságból sok jóakaratu ember fog kikerülni, akik állást foglalnak Isten és az ő országa mellett, s hogy már is létrejött egy ily tömeg (nagy sokaság), előre halad és hálákat zeng Jehovának, mondván: „Az idvesség ami Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Bárányé" (Jelenések 7:9, 10). Ezek tekintik Jehovát az egyetlen és igazi Istennek és Jézus Krisztust az ő felkent királyának és egyedüli reménységnek a világ népei számára. Most tehát életbevágóan fontos jelentőséggel bír a jóakaratu emberek részére Jehova szándékának az ismerete. Törekedjen tehát minden jóakaratu ember nagy szorgalommal ezen ismeret megszerzésére, mivel most kiváltságában áll tudomást szereznie Isten szándékáról. Akik ezt megfogadják, a kitűzött időben Jehovának és az ő országának dicsőségét fogják visszhangozni a földön és részesülni fognak mind ama jólétben és gazdagságban, ami a legmerészebb képzeletet is felül fogja mulni.

Isten csalhatatlan Igéje jegyzi fel a következő gyönyörű ígéretet: „Mert ha a halál uralomra jutott az egy [Ádám] által, az egynek [Ádámnak] a bűnbeesése miatt, akkor sokkal inkább uralkodnak majd az életben az egy Jézus Krisztus által, kik megkapják a kegyelem és a megigazulás ajándékának a bőségét. Valamint tehát kárhozat szállott minden emberre egynek a bűnbeesése miatt, úgy életetadó megigazulás is minden emberre egynek az igaz volta miatt. Valamint ugyanis a sok ember megtétetett bűnösnek egy ember engedetlensége által, ép úgy a sok ember megtétetik megigazultnak egynek [Krisztusnak] az engedelmessége által" (Róma 5:17–19, Káldi).

„Azt [Jézust] azonban, aki kevéssé kisebb lett az angyaloknál ... a halálnak elszenvedéséért ... hogy Isten kegyelme szerint mindenkiért megizlelje a halált" (Zsidók 2:9, Káldi). Ezek a szövegek bizonyítják, hogy Jézus Krisztus áldozatának értéke minden emberre nézve hasznos, ha Isten kegyelmes gondviselésének ismeretére jut és Isten akaratát teljesíteni akarja. Más szóval: Jézus halála mint váltságdíj minden ember érdekében hasznos, feltéve, hogyha az ember hiszen az Úr Jézus Krisztusban és Jehovában és híven szolgál Istennek. Természetesen semmi haszna sem származhatik a megváltásból annak, aki Isten Igéjét gyalázza. Isten cselekvési módjával sem egyezne, ha a megváltás jótéteményeiben a gonoszokat is részesítené. Azon szándékos gonosztevők felől, akik nem akarják megismerni Isten beszédét és annak engedelmeskedni nem akarnak, Isten világosan tudomásul adta, hogy el fognak pusztulni. „Megőrzi az Úr mindazokat, akik őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíti" (145. zsoltár 20). Azonnal tisztán

fog állani tehát minden értelmes teremtmény előtt, hogy csak úgy fog részesülni Istennek az emberiség számára felhalmozott kincseiben, ha Jehova Istent, az ő Igéjét és Jézus Krisztust megismerni tanulja és Krisztus és Isten iránt való szeretetét engedelmességével bizonyítani fogja. Isten a földet az ember lakóhelyéül teremtette, nem hiába alkotta azt és ez bizonyítja teljesen, hogy örökre ez a föld lesz az Úr iránt engedelmes emberek hazája (Ézs. 45:12, 18). Most eljött az idő, amidőn a földön minden jóakaratu ember tudomást szerezhet Jehova akaratáról és az ő országának mennyei kincseiben is részesülhet.

Az izraeliták azon időtől kezdve, amidőn Isten kivezette őket Egyiptomból Mózes útján egészen Zedékiás, az utolsó izraelita király bukásáig Krisztus e. 606-ig Istennek bizonyos célra kiválasztott népe voltak. Isten ezzel a néppel egy szövetséget kötött, s ha Izrael hűségesnek bizonyult volna, ő lett volna „az ő nevének népe". De hűtlensége miatt mint nemzet számkivetésben részesült. Jehova az izraelitákat abban az időben, amidőn az ő kegyelmét élvezték, különböző prófétai képek alakítására használta, amely képek eljövendő nagyobb eseményeket példáztak, amelyek Isten, illetve Krisztus királyságáról és áldásairól szólanak, amelyekben az emberek az ő országában fognak részesülni. Isten az izraelitáknak a közbenjáró Mózes útján adott törvényt és az Írás szerint „a törvény jövendő jobb dolgok árnyéka volt" (Zsidók 10:1). Azok az események, amelyek az izraelitákkal történtek, amidőn még Isten kegyelmében állottak, valamint az izraelitákkal kapcsolatosan más népek között is előfordult események e világ végén teljesülő eseményeket példáztak.

(Korintus I. 10:11). A világ vége most eljött. És ezek a prófétai képek vagy drámák Isten kegyelméből most azért nyernek magyarázatot, hogy akik hívek Istenhez, jelentőségüket megértsék és megismerjék és így Isten akaratáról értesüljenek. Most nehány ily képet fogunk megvizsgálni, amelyekből világosabban fogják megérteni Jehova szándékát.

A Biblia különböző képei között találjuk egyik izraelita királynak, Jéhunak is a történetét. Abban a prófétai drámában Jéhu egy Jonadáb nevezetü embert szólított meg, hogy üljön melléje a kocsijába. Most ez a prófétai dráma nyujt segítséget Isten akartának megállpításában azon jószándéku embereknek, akik most élnek a földön, és rajtuk teljesül most a mennyei angyalok éneke, amit Jézus születésekor énekeltek. Itt elmondunk egyet és mást Jonadábról és az általa példázott emberekről.

Nehány történelmi esemény Izrael tényezőivel kapcsolatban, amiben Jéhu is szerepet játszott, érdekesen világítja meg az eseményt. Izrael 10 törzse fellázadt Dávid uralkodóháza ellen és külön királyt választott magának. Asa Júda királya volt és Jeruzsálemben Kr. e. 979 körül uralkodott. A 10 törzs Palesztina északi részében táborozott. Omri, Izrael hadseregének fővezére, elbuktatta Izrael uralkodóját és magát helyezte uralkodóvá. Később megvásárolta Szamáriát, ahol királyi palotát épített és onnan uralkodott Izrael 10 törzse felett. (Király. I. 16:24). Omrit, Izrael királyát Akháb követte a trónon. Akháb Ethbaál leányát, Jezabelt vette feleségül. Akhábnak Jezabeltől egy leánya született, Athláiának hívták. Valamivel később Illés próféta bejelentette, hogy 3 és fél éven keresztül inség támad az országban. Azután Akhábot a háborúban

megölték és Akházia, az ő fia uralkodott helyette. (Királyok I. 22:34–40).

Athláiát, Akháb és Jezabel leányát Júda trónörököse, Jorám vette feleségül. Jorám Kr. e. 913-ban kezdett uralkodni Jeruzsálemben (Kronika II. 21:1). Utána Athália fia, Akházia, Jezabel unokája uralkodott. Jorám, Akháb fia Izrael trónját az ő bátyja, Akházia után foglalta el. Illés próféta is elragadtatott és Elizeus próféta lett az ő utóda. Azután lett Jéhu, Josafátnak, Nimsi fiának a fia Izrael királyává felkenve (Királyok II. 9:24). Jéhu ezek után irtotta ki Akháb összes leszármazottjait.

A megértés kulcsa

Azt a munkát, amit Jéhu végzett és amit példáz, Istennek Akháb házának elpusztításával kapcsolatos szándékából fogjuk megérteni. Akháb Sátánt, a régi kígyót, az Ördögöt jelképezi. Jezabel, Akháb felesége, Sátán szervezetét vagy asszonyát példázza. Ennek leszármazottja vagy magva „a kigyó magvát" példázza, amelynek el kell pusztulnia, mivel Istennek, Krisztusnak és az ő királyságának ellensége. Jéhu munkája Jehova szándékát példázza mindannak megsemmisítése tekintetében, ami az emberiségre pusztulást hozott és Jehova nevét becsmérelte.

Ama fő ok, ami Jéhu pusztító munkáját előidézte, a Baál-tisztelet, illetve az Ördög imádása volt. „Baál" neve „urat, azért való nősülést jelent, hogy az illető tulajdonos [birtokos] legyen". A Baál-tisztelet tehát az Ördög tiszteletét jelenti egy szervezettel kapcsolatban, amelynek az Ördög az ura vagy férje és tulajdonosa, tehát az Ördög a

feje. „Baál-Peor" ennek az ördögvallásnak gyakorlását jelenti erkölcstelen nőkkel kapcsolatban. Ez megejtő eszköz volt az embernek Jehova Istentől való elfordítására.

Bálám a mezopotámiai jós kioktatta Bálákot, a moabiták királyát, hogyan lehet tévútra vezetni az izraelitákat a Baál-Peori ördögvallással. Jehova utálta ezt a szörnyűséget, amit a következő feljegyzés is mutat: „Mikor pedig Sittimben lakozik vala Izrael, kezde a nép paráználkodni Moáb leányaival. Mert hívogaták a népet az ő isteneik áldozataira; és evék a nép és imádá azoknak isteneit. És odaszegődék Izrael Baál-Peorhoz; az Úr haragja pedig felgerjedt Izrael ellen. És monda az Úr Mózesnek: vedd elő e népnek minden fő emberét és akasztasd fel őket az Úrnak fényes nappal, hogy elforduljon az Úr haragjának gerjedezése Izraeltől. Monda azért Mózes Izrael bíráinak: ki-ki ölje meg az ő embereit, akik odaszegődtek Baál-Peorhoz" (Mózes IV. 25:1–5). A gonosz Bálámot az Úr Mózesnek adott parancsa szerint fegyverrel ölték meg (Mózes IV. 31:8).

Miután a 10 törzs Júdától elszakadt és külön királyságot állított fel Szamáriában, Omri hivatalosan megengedte az izraelitáknak a sátáni kultuszt. Utána Akháb következett a trónon és róla van megírva: „És gonoszabbul cselekedék Akháb, az Omri fia az Úr szemei előtt mindazoknál, akik ő előtte voltak. Mert nem elégedék meg azzal, hogy Jeroboámnak a Nébát fiának bűneiben járjon, hanem elméne és feleségül vevé magának Jézabelt, Ethbaálnak a Sidonbeli királynak leányát és elmenvén a Baálnak szolgála és meghajtá magát annak. És oltárt emele Baálnak a Baál házában, amelyet Szamáriában épített. És csinált Akháb Aserát is [berket vagy lugast] és jobban haragra indítá Akháb az Urat, Izrael Istenét mint az Izrael valamennyi királya, akik ő előtte voltak" (Királyok I. 16:30–33).

A 3 és fél évig tartó inség, amiről Illés prófétált, Izraelre következett. Az inség végefelé találkozott Illés Akhábbal és szemébe mondotta, hogy az Izraelre szakadt baj tulajdonképeni oka az Ördög vallásában gyökeredzik. „És mikor meglátta Akháb Illést, monda Akháb neki: te vagy-é az Izrael megháborítoja? Ő pedig monda: nem én háborítottam meg Izraelt, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagytátok az Úrnak parancsolatait és a Baál után jártatok" (Királyok I. 18:17, 18).

Akháb és Jezabel támogatásban részesítették „Baál papjait", akik az izraelitákat Jehovától elfordították és tévútakra vezették. Jehova Isten Illést használta ítéletének végrehajtására 450 Baál pap felett. Amidőn később egyszer Jéhu a néptömeg előtt beszélt, mondotta: „Akháb kevéssé szolgálta Baált" (Királyok II. 10:18). Ezek a szövegek mutatják világosan, hogy Akháb teljesen az ördög híve volt.

Akháb uralkodása alatt Jéhu a hadsereg főparancsnoka volt. Fővezér és harci kocsi vezető is volt. Ugyanakkor, amidőn Jehova Illésnek Jéhu és Elizeus fölkenésére utasítást adott, mondotta: „De meghagyott Izraelben 7 ezer embert; minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt" (Királyok I. 19:18). Észszerű feltevés tehát, hogy Jéhu, jollehet Akháb hadseregében szolgált, mindazáltal egyike volt azon 7 ezer izraelitáknak, akik nem csatlakoztak a baálizmushoz vagy Ördög-kultuszhoz.

Akháb után Akházia ült a trónra. Történetesen megsérült és szolgákat küldött Baal-Sebubhoz (Belzebubhoz), Ekron Ördög-isteléhez, hogy tanácsot kérdezzen meggyógyulására vonatkozólag: „És mikor Akházia kibukott az ő felházának [emeletének] korlátján Szamáriában és megbetegedék, követeket külde el, akiknek azt parancsolá: menjetek el, kérdjetek tanácsot a Baálsebubtól az Ekron istenétől, hogy meggyógyulék-é a betegségből? Az Úrnak angyala pedig szóla Thesbites Illésnek: Kelj fel, menj el eleibe a szamáriabeli követeknek és szólj nekik: nincsen-é Isten Izraelben, hogy Baálzebubhoz az Ekron istenéhez mentek tanácsot kérdeni? Azért azt mondja az Úr: az ágyból, amelyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz. És elméne Illés" (Királyok II. 1:2–4).

Akházia után Jorám ült a trónra; habár nem is volt olyan gonosz, mint Akháb, de a Baál-kultusz Izraelben az ő uralkodása alatt tovább is fennállott. Az idős Jezabel még az ő uralkodása alatt is életben volt és tovább támogatta az Ördögvallást (Királyok II. 3:1–3). Később olvassuk Jéhu felől: „Így veszté ki Jéhu a Baált Izraelből" (Királyok II. 10:28). A Jéhu képlet ezzel végződik. További cselekedetei semilyen munkát sem példáznak, amelyet Isten valamely szolgája cselekedett volna.

„Választott szolga"

Jehova választott szolgája az ő szeretett fia, Jézus Krisztus (Ézsaiás 42:1). Jehova a hajdankorban hű férfiakat használt, akik az ő nevében mint az ő „prófétái" tevékenykedtek. Ezek a próféták és munkájuk a jövőben beteljesülő nagyobb munkát példáztak. Illés próféta híven szolgált Jehova Istennek és Jehova általa juttatta kifejezésre szörnyülködését az Ördög vagy Baál-vallással szemben. Illés és munkája azon munkát példázta, amelyet a földön hű emberek Jézus Krisztus, Isten választott szolgája vezetése alatt Kr. u. 1878-tól 1918-ig végeztek. Illés viharban ragadtatott el és Elizeus lett az utóda, mint Isten prófétája és szolgája. Azon munka, amelyet Elizeus később végrehajtott, azt a munkát példázza, amelyet Jézus Krisztus hű követői a földön az ő vezetése mint Isten választott szolgájának vezetése alatt végeznek az ő templomhoz (az Egyházhoz) jövetelekor és azután is (Malakiás 3:1–3).

Az Írás azokat, akik Jézus Krisztusnak híven szolgálnak, „a hű és a bölcs szolgának" nevezi (Máté 24:45–47). Az Úr erre az osztályra bízza országának érdekeit ezen a földön; ezt az osztályt bízta meg az Úr országának hírdetésével az örömhír, az evangélium, illetve a királyság üzenete által mindazok előtt, akik ezen a földön nyitva tartják füleiket. Illés elragadtatása és Elizeus munkájának megkezdése között egy kevés idő telt el. Az Írás és az események szerint is azon munka, amelyet Illés próféta végzett, oly munkát példázott, amelyet a hű szolgaosztály Jézus Krisztus vezetése alatt 1918 előtt végzett, s hogy Jézus Krisztus hű követői részéről azután egy kevés ideig tétlenség következett, amely után még nagyobb munkálkodás kezdődött; ezt az utóbbi munkát példázza Elizeus próféta, amely munkát „elizeusi munkának" vagy „az elizeusi korszakban végzett munkának" is nevezünk. Az elizeusi korszak munkája, illetve az elizeusi munka Kr. u. 1919-ben kezdő-

dött és mindaddig folytatódnia kell, amig a bizonyságtevés munkája befejeződni fog. Azok, akik teljesen hűségeseknek bizonyulnak Isten iránt, amennyiben a prófétától példázott munkát végzik, fogják a „választott szolgaosztályt" alkotni, amelynek Jézus Krisztus a feje és a vezetője. Ezek a hűségesek kerülnek Isten templomába és vannak különösképen is arra rendelve és fölkenve, hogy Jehova tanubizonyságai legyenek (Ézs. 43: 10–12).

Jéhu király Jehova választott szolgáját példázta, egyes esetekben Jézus Krisztust hű követőivel együtt. Jéhu prófétai drámájának tehát az Úr Jézusnak Jehova templomához érkezése, illetve Kr. u. 1918 után kell beteljesülnie. Jéhu érintkezett Illés prófétával és Elizeus próféta idejében mintegy 28 évig élt. Mintha ez arra mutatna, hogy Jehova az illési korszak alatt, illetve Kr. u. 1878-tól 1918-ig egy nép előkészítésével foglalkozott, melyet az ő nevéről szóló bizonyságtevésre készített s hogy akik ezen idő alatt híveknek bizonyultak, kerültek át az 1919-ben kezdődő elizeusi korszakba és Isten szervezetének tagjaivá lettek, amelyet a „hű és a bölcs szolgaosztálynak" nevezünk. Isten ezeknek a híveknek ajándékozta az „új nevet", illetve ezeket nevezte „Jehova bizonyságtevőinek". Csakis ezek fognak „az első feltámadásban" részesülni és hasonlóvá lenni az Úr Jézus Krisztushoz, ha mindhalálig híveknek fognak bizonyulni (Jelenések 20 : 6). Ezek szerint Jehova bizonyságtevői hozzátartoznak a Jéhu és a Jonadáb drámához vagy képhez. Mivel mindketten (Jéhu és Jonadab is) ugyanazon munkában vettek részt, fogjuk a Jonadábban példázott osztályt megállapítani tudni.

Bizonyíték

Azon következtetés bizonyítékául, hogy Jéhu Jehova „választott szolgáját" példázta, a következőket adjuk elő: Jéhu a törvény-frigy alatt született, tehát izraelita volt és Jehovával szövetségben állott, amit Isten vele szemben tanusított eljárása is bizonyít (Királyok II. 13: 1–6; 14: 23–27). Ennek további bizonyítéka ama körülmény is, hogy a Baál-kultuszt elítélőleg kezelte és az Úr kegyeit élvezte.

„Jéhu" neve a következőket jelenti: „Jehova ő". Neve azon tényre hívja föl a figyelmet, hogy Jehova a legfőbb és a „szolgaosztály" is Jehova bizonyságtevőivel, a maradékkal együtt most ugyan erre hívja föl a nép figyelmét. Ugyancsak jelentékenyek Jéhu atyjának és nagyatyjának is a nevei. Jéhu Josafát fia volt, aki viszont Nimsinek volt a fia (Királyok II. 9: 2, 14). Jéhu nagyatyjának, „Nimsinek" a neve minden valószínűség szerint a „Mashah" gyökszóból származik és „kiszakítást" jelent s azon gyökszóval azonos, amelyből Mózest elnevezték. Jéhu atyját „Josafátnak" hívták és azt jelenti: „Jehova ítélkezik" (igazolást szerez). A név utolsó szótagja „ítélkezést, ítélet-kihirdetést jelent valaki mellett vagy ellen" s ebből vont feltevés szerint „uralkodást vagy igazolást is jelent". Ez a Josafát, Nimsi fia nem azonos a Királyok I. 15: 24-ben említett Josafáttal, aki Asának volt a fia. Ez a két név, Josafát és Nimsi tehát azt példázzák, ami ki lett választva vagy szakítva Jehova nevének igazolására.

Jehova adott utasítást Jéhunak Izrael királyául való felkenésére, minélfogva ez a felkenés Jehovától származott. Akhábot Jehova nem kenette föl.

A tudósítás szerint csupán Jéhu kenetett föl Jehova utasítására Izrael 10 törzsü királysága fölé. A feljegyzés így szól: „És Jéhut, a Nimsi fiát kenjed királlyá Izraelben" (Királyok I. 19: 16). Elizeus az Úr utasítása szerint „a próféták fiai" (tanitványai) közül egyet elküldött a fölkenés végrehajtására: „Menj be oda és nézd meg, hol van Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia. Mikor pedig oda érsz, keltsd fel őt az ő atyjafiai közül és vidd be a belső kamrába [szobába]; és vedd elő e korsócska olajat és töltsd az ő fejére, ezt mondván: azt mondja az Úr: téged kentelek királlyá Izraelen és az ajtót kinyitván, fuss el és semmit ott ne időzz. Felkele azért és bement a házba és fejére tölté az olajat és monda neki: azt mondja az Úr, Izrael Istene: királlyá kentelek téged az Úrnak népén, az Izraelen" (Királyok II. 9:2, 3, 6).

Jéhu szabályosan bizatott meg és kenetett föl Jehova ítéletének végrehajtójává a Baál vagy Ördög-kultusz kiirtására Izraelben. Isteni megbizatása a következőképen szólott: „Hogy elveszítsed Akhábnak, a te uradnak háza népét; mert bosszut állok az én szolgáimnak, a prófétáknak véréért és mind az Úr szolgáinak véréért Jezabelen. És kivész egészen az Akháb háza és kigyomlálom mind az Akhábhoz tartozókat, még az ebet is, mind a berekesztettet, mind az elhagyottat Izraelben; és olyanná teszem az Akháb házát, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát és mint Baasának, az Ahia fiának házát. Jezabelt pedig az ebek eszik meg Jezréel mezején és nem lesz, aki eltemesse őt" (Királyok II. 9:7–10).

Jéhu végrehajtotta megbizatását. „Lőn azért ... Jéhu az Akháb házán bosszut álla" (Krónika II. 22:7, 8). E szavak bizonyítják, hogy Jéhu ítélet-végrehajtó volt. Mivel Jéhu az Úr utasítását végrehajtotta, Jehova „tetszésében" vagy elismerésében részesült és ezért Jehova oly szövetséget kötött Jéhuval, amelynek értelmében az ő fiai lettek Izrael trónjának örökösei (Királyok II. 10:30). Az idézet szerint utódai 4 nemzedéken keresztül következtek őutána, ami azt jelenti, hogy a trón-utódlás négyszeres vagy teljes lett volna. Jéhu háza 100 éven keresztül ült Izrael trónján. Jéhu 28 évig uralkodott (Királyok II. 10:36). Utána Joákház, az ő első fia (nemzedéke) következett és 17 évig uralkodott, amely idő alatt Isten kegyében részesítette Izraelt (Királyok II. 13:4, 5). Jéhu unokája, Joás, Elizeus halála idejében ült Izrael trónján és Jehova prófétájának kegyeit élvezte (Királyok II. 13:14–23).

Illés a Kármel-hegyen 450 Baál papot kiirtott és Jéhu is hasonló dolgot cselekedett, csakhogy sokkal nagyobb terjedelemben (Királyok I. 18:40; Királyok II. 10:18–25). Illés kezdett a Baál-tisztelet kipusztításához, amely munkát Jéhu fejezte be (Királyok II. 10:28). Egy további pont, amely Jéhu mellett érvel, Jezabel utálása volt. Jéhu oly szellemmel rendelkezett, mint Isten kipróbált népe, amely Jezabel ellen irányuló szellemmel rendelkezik és oly szellemet fejez ki, amiről Jelenések 2:20–23. tudósít. Jéhu megvetően gázolt keresztül Jezabelen és tapodta halálra lovával. Jéhu tehát Jehova Ígéjének igazolója volt, mivel beteljesítette Jehovának Illés prófétától Akháb és Jezabel ellen mondott kijelentését. Ezáltal az Illés által kezdett munkát is befejezte. Illés a Kármel-hegyén Akháb és a Baál próféták jelenlétében tüzet könyörgött alá az égből. Imájában így szólt: „Halgass meg engem,

Uram, halgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr, vagy az Isten" (Királyok I. 18:37). Ez Jehova nevének igazolását jelentette, de nem bizonyult elegendőnek Akháb és Jezabel megjavítására. Csak tovább folytatták a Baál-tiszteletet és az Úristen Jéhut használta föl nevének és Ígéjének igazolására a Baál-kultusszal szemben (Királyok II. 9:25–37; 10:9–11). Ezek a fejtegetések a történelmi tényeknek tisztán elvont ismertetései és azt mutatják, hogy Jéhut Jehova ítéletének végrehajtására használta Sátán képviselőivel szemben és ez jogosít fel ama következtetésre, hogy Jéhu Isten ítéletének Sátán és szervezetén való végrehajtását példázza, amely munkát az Írás világos kijelentése szerint Jézus Krisztus s a velelevők fogják végrehajtani.

Jéhu katona volt. A harcikocsik csapatában szolgált és Izrael hadseregének parancsnoka volt. Izrael serege mindig legyőzte az ellenséget, amidőn Isten kegyét élvezte és ebben az esetben a Seregek Urának katonája volt. Jéhu ezen események folytán a Seregek Urának hadseregében parancsnoki tisztséget töltött be (Királyok I. 20:1–30; Királyok II. 3:5–25; 6:24; 7:16). Jéhut mindenki tisztelte és gyors hajtásáról ismerte, mivel „úgy hajtott, mint egy őrült" (Királyok II. 9:16–20). Ama tény, hogy Jéhu Izrael harcikocsi csapatában szolgált azon gondolatot támasztja, hogy azok, akik a Jéhu képletet beteljesítik, a Krónikák I. 28:18 „Kérub kocsikkal" állnak kapcsolatban, ami Jehova szervezetének óriási kocsiját példázza, amelyet Ezékiel próféta látott és ami az Ezékiel osztály felfogása szerint Jehova nagy szervezetét példázza. (Ezékiel 1:10). „Az Isten szekere húszezer, ezer meg ezer; az Úr közöttük van, mint a Sínai hegyen, az ő

szent hajlékában" (68. zsoltár 18). „Vítézeinek pajzsa veres, katonáinak ruházata bíborszínű, hadiszekere acéltűzben ragyog fegyverkezése napján és a dárdákat rengetik" (Náhum 2:3). „A folyók ellen gerjedt-é az Úr? Vajjon a folyókra haragszol-é vagy a tengerre bőszültél-é fel, hogy lovaidon és diadalszekereiden robogsz?" (Habakuk 3:8). „Aki vízeken építi fel az ő palotáját, a felhőzetet rendeli az ő szekerévé, jár a szeleknek szárnyain" (104. zsoltár 3).

Jehovának az Akháb és Jezabel háza felől tett kijelentése annak a háznak pusztulása által teljesen beigazolódott. Jehova a szabott időben Sátán és szervezete felett is teljesen igazolni fogja szavát és nevét, amennyiben azt (Sátánt és szervezetét) teljesen elpusztítani fogja. Jéhu elvégezte ugyan Akhábra és Jezabelre vonatkozó küldetését, ezzel azonban még nem végződött be teljes megbizatása. Még egyéb tennivalója is volt.

Jehováért való buzgolkodása

Jéhu nagyon buzgolkodott Jehova mellett és ez mutatja, hogy ő Jézus Krisztust a királyi megbizottat példázza. Az Úr Jézusról áll megírva: „A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a te gyalázóidnak gyalázásai reám hullanak" (69. zsoltár 9). Ez a buzgóság jellemzi az uralkodó házat és azért kedves Jehova előtt. Illés is ugyan ily buzgóságot tanusított a Seregek Ura mellett. Baál prófétáinak pusztulása után Hóreb (Sínai) hegységében egy barlangban rejtőzött el és az Úr azon kérdésére, hogy miért ment oda, a következőket mondotta: „Nagy busulásom [héber szerint: buzgóságom] van az Úrért, a Seregek Istenéért" (Ki-

rályok I. 19:10). A Károlí fordításban e szövegben „busulásnak" fordított szó a 69. zsoltár 10. versében „féltő szeretet"-nek fordított szóval azonos. Mindkét szó azon gyökszóból származik, amely Mózes II. 20:5; és V. 5:9-ben „féltőn szerető Istennek van fordítva. „Mert az Úr, a te Istened, emsztő tűz, féltőn szerető Isten ő" (Mózes V. 4:24).

Az Igazság birodalmáról, Krisztus királyságáról áll megírva: „A Seregek Urának buzgó szerelme míveli ezt" (Ézsaiás 9:7). A buzgóság és a féltőn-szeretés szavak azonos gyökszóból származnak. „Mert isteni buzgósággal buzgok értetek" (Korintus II. 11:2). Amidőn Pál a zsidók előtt védekezett, mondotta maga felől: „... tanítattam az atyák törvényének pontossága szerint, buzgó lévén az Istenhez, miként ti mindnyájan vagytok ma" (Apcsel. 22:3; Filippi 3:6; Kolossé 4:13). Istennek munkájára fölkent maradékának is hasonló buzgóságot kell kifejeznie. „Jézus Krisztus ... aki önmagát adta miérettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól és tisztítson magának kiváltképen való népet, jócselekedetekre igyekezőt" (Titus 2:13, 14). Itt a buzgóság szó „igyekezőnek" van fordítva és határozottságot jelent Jehova igazságos akaratának végrehajtásában, tehát az Úrtól való megbizatás kitartó végzését jelenti. Inkább Istennek, mintsem embernek való engedelmességet jelent.

Jéhu „őrült-módon" hajtott, ami feltartózhatatlan, akadályt nemismerő határozottságot jelentett megbizatásának vagy szándékának végrehajtásában. Nyomban azon órában, amidőn megbizatást nyert, felvonult katonaságával a megbizatás végrehajtására. Amidőn a király küldöncei hozzáférkőztek

és őrült rohanásának oka felől kérdezősködtek, azt mondta nekik: „Térjetek ki az utamból és csatlakozzatok hátul hozzám; nincs vesztegetni való időm!" Amidőn Jézus Krisztus Jehovától utasítást kapott, hogy ellenségei között uralkodni kezdjen, azonnal hozzáfogott „a mennyei háborúhoz" és Sátánt angyalaival együtt a földre vetette a mennyből. Az Írás arra mutat, hogy Jézus nyomban a bizonyságtevő munkának Isten akarata szerint való befejezése után haladéktalanul fel fog lépni az ellenség megsemmisítésére és semmitől sem fogja akadályoztatni magát (110. zsoltár 1–6; Jel. 11:17–19; 12:12; Máté 24:14, 21, 22; 45. zsoltár 4, 5).

Ugyan oly buzgóságot (igyekezetet) kell kifejezniök Krisztus teste tagjainak, a földön tartozkodó maradéknak is, amilyet Jéhu fejezett ki. Ama tény, hogy a királyság itt van és ennek tudata és értékelése azt jelenti, hogy a maradék minden igyekezetével munkájának elvégzésén fog dolgozni mindaddig, amig az ellenséges szervezetből egy parányi is látható lesz (Ézsaiás 6:9–12). Jehova utasítást adott, hogy a bizonyságtevést a csata előtt be kell fejezni és a maradék buzgón törekszik és teljesen elhatározta, hogy Isten kegyelmében való bizodalommal nem fogja akadályoztatni magát semmitől sem, hanem híven elvégezi küldetését. „Meggondoltam az én útaimat és lábaimat a te bizonyságaidhoz fordítom. Sietek és nem mulasztom el, hogy megtartsam a te parancsolataidat. Buzgóságom megemészt engem, mert elfeledkeztek a te beszédedről az én ellenségeim" (119. zsoltár 59, 60, 139).

A maradéknak ezt a munkát a Seregek Urának nevében sietve kell végeznie; emiatt többen őrült-

nek tartják. Mindazáltal nem törődik az ellenség mondásával, hanem örömmel végzi munkáját. Amidőn Dávid az Úr hadseregével csatába szállott, mondotta: „A király dolga sürgös" (Sámuel I. 21:8). Így az Úr fölkentjei is a királyság jelenlétét felismerve és értékelve, sürgösnek tartják Isten parancsait teljesíteni. Minden igyekezetükkel elhivatásuk és választottságuk megszilárdításán dolgoznak. (Péter II. 1:10). Jehova házát ismertető buzgósággal lépnek az Úr szolgálatába. „Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek: ne félj! Ne lankadjanak kezeid Sion!" (Sofoniás 3:16).

Jonadáb

Rékháb háza Hámáttól származott, ezek kineusok voltak. (Krónika I. 2:55). A kineusok Kanaán és a Sínai-hegység között elterülő sivatag déli részein laktak. A midianiták rokonai voltak. Amidőn Faraó a fiatal Mózest ki akarta végeztetni, Mózes Egyiptomból a midianiták országába menekült, ahol egy kineusnak, Jéthrónak (Réhuelnek) a leányát vette feleségül (Mózes 2:15–21). A kineusok nagyon előzékenyek voltak Mózes iránt, amidőn Mózes bajban volt és Mózes sohasem feledkezett meg ezen jóságukról. Amidőn az izraeliták Mózes vezetése alatt Egyiptomból Kanaánba útrakeltek a kineusok mellett vonultak el és akkor mondotta Mózes nekik: „Arra a helyre indulunk mi, amely felől azt mondta vala az Úr: néktek adom. Jer el velünk és jól teszünk veled" (Mózes IV. 10:29). Ezektől a kineusoktól származott Rékháb.Jonadábnak Rékháb volt az ősatyja és tényleg tőle származott a rekábiták nomád törzse. Az Írásban „Jehonadáb" és „Jonadáb" neveivel találkozunk; ezt az embert további vizsgálódásainkban „Jonadábnak" nevezzük.

Ő is és népe is immár régen Jehova hívei voltak, körül is voltak metélve, habár nem tartóztak Izraelhez, s valószinüleg ebből az okból nem tartották magukranézve kötelezőnek Mózes törvényeit és ritusát sem. Undorodtak a Baál-kultusztól. Jonadáb reformációs munkát végzett s a régi arab életszokásokra kényszerítette fiait. Nem engedte bort inniuk, házakat építeniök, vetniök és szőlőkerteket ültetniök vagy birtokolniok. Egész életükben sátorban kellett lakniok (Jeremiás 35:6, 7). Ez volt az előfeltétele egy bizonyos törzsbeli tulajdonság megőrzésének. A rekabiták kettő és fél évszázadig hívek voltak ehhez az alapelvhez. „Nebukadnezár betőrése Júda országába Kr. e. 607-ben a rekábitákat sátraikból Jeruzsálembe kergette, ahol nyiltan ellentálltak a kísértéseknek és rendkívüli áldásokban részesültek." (Nemzetközi Biblialexikon, 550. oldal, „Rekáb" szó alat).

Jéhu folytatta az ítélet végrehajtását a királynak és Akháb nemzetségének kiirtásában és amidőn Akházia 42 leszármazottjával végzett, találkozott Jonadábbal. Akkor kérdezte Jéhu Jonadábtól: „Mellettem vagy ellenem vagy-e?" Jonadáb nyilván abban az időben értesült Jéhu cselekedeteiről; az is lehet, hogy elbeszélte neki, hogy Izraelből ki fogja irtani a baálizmust, mert máskülönben nem is értette volna meg Jéhu kérdését: „És mikor elment onnét, Jonadábbal, a Rekháb fiával találkozott, aki eléje jött és köszönté őt és monda néki: vajjon olyan igaz-é a te szíved, mint az én szívem a te szívedhez? És felele Jonadáb: olyan. Ha így van, nyujts kezet. És ő kezet nyujta. És felülteté őt maga mellé a szekérbe" (Királyok II. 10:15).

Jehova nyilván jó cél érdekében jelenteti meg Jonadábot ebben a képben, amely cél, ha felismerjük, a hűségesek bátorítására és vigasztalására fog szolgálni. A tudósítás nem szól arról, hogy Jonadáb támogatást nyujtott a pusztító munkában. Mit példáz tehát Jonadáb ebben a képletben?

Jonadáb olyan emberek osztályát példázza most a földön, akik a Jéhu munka folyása alatt jóakaratúak, Sátán szervezetével nem egyeznek, az igazságosság mellett foglalnak állást. „Armageddon" idejében csak ezek részesülnek az Úr oltalmában, amennyiben az Úr átsegíti őket azon a nyomorúságon és örökéletet ad nekik a földön. Ez a „juh" osztály, amely jóságos Isten felkent népe iránt, mivel tudja, hogy az Úr felkentjei az Úr munkáját végzik (Máté 25:32–40). E következtetés támogatásául előadjuk a következőket:

„Jonadáb" neve (Strong konkordanciája szerint) azt jelenti: „Jehova kiterebélyesít" illetve jóságos, adakozó, nagyszívű. Egy másik tekintély szerint azt jelenti: „Jehova adakozó". Jonadáb tehát, amint neve is mutatja, azon osztályt példázza, amely iránt Jehova jóságos. A rekábiták síkraszállatk amellett, amit tanításaik szerint helyesnek tartottak. Az Írás szerint Jonadáb becsületesen és alázatosan viselkedett és azt cselekedte, amit igazságnak tartott és gyermekeit is igazságosságra tanította, akik tényleg az ő példája szerint is viselték magukat. Jonadáb leszármazottai csak emberi törvényekben részesültek; azok a törvények, hogy bort nem szabad inniok, házakat nem szabad építeniök, hanem sátrakban kell lakniok, nem Jehovától származtak. Részükre ez egyszerü önmegtagadó életet jelentett. De az Úr annak hű követése miatt, amit tanultak és amit helyesnek tartottak,

Jonadáb köszön Jéhunak Oldal 75

említi és állítja szembe Izrael hűtlenségével, aki az Úr törvényeit megtartani elmulasztotta. Isten megtiltotta az izraelitáknak az Ördög asztalánál való étkezést, ami azt jelentette, hogy nem szabad Ördög-kultuszban résztvenniök, de az izraeliták megvetették Isten ezen törvényét, és baálizmushoz vagy ördögimádáshoz szegődtek. Napjainkban a látszatkereszténység, amelyben a római katolikus hierárchia és papság viszi a vezető szerepet, teljesen figyelmen kívül hagyja az Úr parancsait és az Úr asztalánál akar étkezni és inni, holott ugyanakkor az Ördög asztalánál is étkezik, amennyiben szervezetét Sátán világának részévé avatta. „Nem ihatjátok az Úr kelyhét és az ördögök kelyhét. Nem lehettek részesei az Úr asztalának és az ördögök asztalának" (Korintusz I. 10:21, Káldi). Jehova utálja a képmutatókat.

A római katolikus hierárchia, a világ felekezeti része felett uralkodó hivatalos testület és most a „protestáns"-nak nevezett szervezet is szövetkezett vele és ezek együtt alkotják a látszatkereszténységet (szervezett kereszténységet). Természetesen, amit a hierárchiáról, az uralkodó testületről vagy papságról mondunk, nem vonatkozik az őszinte katolikusokra és protestánsokra. A katolikusok milliói, akiket a katolikus egyház tagjainak szoktak emlegetni, egyáltalán nem tagjai annak; és a hierárchia (papság) nem is hívja úgy, hanem csak „katolikus népnek" (híveknek) nevezi őket. Senki sem kinevetni való azért, mert katolikus. Az őszinte katolikusok megismerni óhajtják az igazságot, s amit itt kritikaképen mondunk, csupán azt célozza, hogy az őszinték fel tudják ismerni, hogyan vezette nehány ember a becsületes emberek millióit téves útakra. A római katolikus hierárchia mint uralkodó

testület, egyéb felekezetek papságával együtt Isten képviselőjének nevezi magát és azt állítja, hogy csak neki áll jogában hirdetni Isten Igéjét. Magát kereszténynek vallja; tehát azok közé tartozik, akik Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek. De azzal (a szövetségével) ellentétben Isten törvényeit megrontotta és a tulajdon önző kívánságait elégítette ki. A római katolikus hierárchia, illetve az uralkodó valláspolitikai testület becsületes emberek millióit elámította és tévútakra vezette.

A jóakaratu emberek közül többen anyagilag és erkölcsileg, valamint egyébképen is támogatták a katolikus szervezetet, de nem pártolták az abban űzött képmutatást. Más jóakaratu emberek pedig, akik nem tartoznak a „szervezett kereszténységhez" igazságosan kívántak viselkedni és még most is megvan az a kívánságuk, amennyiben Istent megismerni és neki szolgálni szeretnének. Kell jönnie tehát egy időnek, amidőn a jóakaratu emberek Istentől alkalmat nyernek az igazság hallására és megismerésére; ez az idő most eljött. A magát „szervezett kereszténységnek" nevező kétszínű osztályt a hitszegő zsidók példázták, akik Isten népének vallották magukat, habár nem engedelmeskedtek Istennek és Isten imádása helyett ördögimádásra vagy baálizmusra tértek át. Azokat a jóakaratu embereket, akik most élnek a földön, Jonadáb háznépe példázta. Ezen észrevételek után tovább vizsgáljuk az Írást annak megállapítására, mily állást foglalnak el a hitszegő izraeliták a jonadábokhoz viszonyítva.

Jehova Jeremiás próféta útján egy próféciát közöltetett, amelyben a hitszegő izraeliták a jonadábokkal kirívó ellentétben vannak bemutatva és ama

jövendőlés mutatja előre, hogy Jehova a kétszínű „szervezett kereszténységet, főkép annak kétszínű vezetőit el fogja taszítani magától és kegyével és áldásaival azon jóakaratu emberekhez fog fordulni, akik az igazság ügye mellett foglalnak állást s akiket Jonadáb háza példázott. Ez a prófécia így szól: „Az a beszéd, amelyet szóla az Úr Jeremiásnak, Jojákimnak, Jósiás, Júda király fiának idejében mondván: menj el a rekábiták házához és szólj velük és vidd őket az Úr házába, a kamarák egyikébe és adj nekik bort inni" (Jeremiás 35:1, 2).

A prófécia e része az út megnyitását mutatja a földön tartozkodó jóakaratu emberek előtt, akik most beléphetnek Isten házába és szervezetébe és áldásaiban részesülhetnek. Most, amint látni lehet, sok jóakaratu ember csatlakozik Jehova szervezetéhez, amit ez a prófécia példázott. A próféta azután így szól: „És mellém vevém Jaazániát, Jeremiásnak fiát, ki (Jeremiás) fia vala Habasániának és az ő rokonait és minden fiait és a rékábiták egész házanépét. És bevivém őket az Úr házába, (a templomba) a Hanaán fiainak a kamrájába, ki Igdaliásnak, az Isten emberének fia vala, amely a fejedelmek kamarája mellett vala, Mahásiásnak, Sallum fiának kamráján felül, aki az ajtónak őrizője vala. És a rekábiták háza népének fiai elé borral telt kancsokat és poharakat tevék és ezt mondám nekik: igyatok bort! És felelének: nem iszunk bort, mert Jonadáb, Rékábnak fia, ami atyánk parancsolta nekünk, mondván: ne igyatok ti bort soha, se a ti fiaitok" (Jeremiás 35:3–6).

Jegyezzük meg, a rekábiták nem fogadták el a felkínált bort és így fejezték ki azon elhatározásukat, hogy híven megtartják ígéretüket. A prófécia szerint a rekábiták Jonadábnak, házuk alapítójának

utasítása értelmében ezt mondották: „Se házat ne építsetek, se vetést ne vessetek, se szőlőt ne ültessetek, se ne tartsatok; hanem sátorokban lakjatok teljes életetekben, hogy sok ideig éljetek e földnek színén, amelyben ti jövevények vagytok. És hallgattunk Jonadábnak a Rékáb fiának a mi atyánknak a szavára mindabban, amiket parancsolt nekünk, hogy teljes életünkben bort ne igyunk mi, a mi feleségeink, a mi fiaink és a mi leányaink. Se házakat ne építsünk, hogy azokban lakjunk, se szőlőnk, se mezőnk, se vetésünk ne legyen nekünk. Hanem lakozzunk sátorokban. Hallgattunk azért és aszerint cselekedtünk, amint nekünk Jonadáb, a mi atyánk megparancsolta vala" (Jeremiás 35:7–10).

A Jonadáb házából származó rekábiták szívükkel nem csüngtek világi vagyonon, úgy mint ház és szőlőbirtokon és mezőkön. Sátorban való lakásuk azt példázza, hogy egy jobb birodalmat vártak és magukat idegeneknek tekintették; a hajdan korban más hűségeseket is lelkesített hasonló gondolat, akik hitükben egy eljövendő jobb birodalmat, nevezetesen Isten igazságos birodalmát várták Jézus Krisztussal az élén, amit egy város példázott (Zsidók 11:14–16). Amidőn Jeruzsálem városát a keletiek egyesült hadserege veszélyeztette, a jonadábok Jeruzsálembe költöztek; ez által azon jóakaratu embereket példázzák, akik most Isten szervezetével (az Új-Jeruzsálemmel) kapcsolatban védett és békés helyett keresnek.

Azután az Úr a próféciában megkülönbözteti őket, amennyiben rosszalását fejezi ki a szövetségszegő izraelitákkal szemben, viszont Rekáb házával, a jonadábokkal szemben, akik fogadalmukat megtartották, elismerését fejezi ki. A prófécia tovább így szól: „És szóla az Úr Jeremiásnak mondván:

így szól a Seregek Ura, az Izrael Istene: menj el, mondd meg a Júda férfiainak, Jeruzsálem lakósainak: nem veszitek-é fel az intést, hogy hallgassatok az én beszédeimre? — azt mondja az Úr. Jonadábnak, a Rékáb fiának intései teljesedtek, amelyekkel megparancsolá az ő fiainak, hogy bort ne igyanak és mindezideig nem ittak bort; mert hallgattak az ő atyjuk parancsolatára; én is szóltam nektek, szóltam pedig jó reggel (idejekorán) de nem engedtetek nekem. És elküldtem hozzátok minden én szolgámat, a prófétákat és pedig jó reggel küldém, mondván: kérlek, kiki térjen meg az ő gonosz útjáról, jobbítsátok meg cselekedeteiteket és idegen istenek után ne járjatok, hogy nekik szolgáljatok és lakoztok a földön, amelyet nektek és a ti atyáitoknak adtam, de fületeket se hajtjátok reá és nem hallgattok rám" (Jeremiás 35:12–15).

Az izraelitákról szóló ezen jövendölés pontosan megrajzolja a látszatkereszténység uralkodó tényezői között létező viszonyokat, amelyek napjainkban e szervezetek között nagyon is szembetünnek. Különösen a római katolikus szervezet uralkodó eleme és más szervezetek papsága állította fennszóval, hogy Istennek szolgál, jóllehet a valóságban az Ördög szolgálatában állott és cselekedeteivel milliókat vezetett tévútra és azzal álltatta, hogy az uralkodó tényezők, vagy papság Isten szolgája. Az uralkodó elem, tudniillik a római katolikus hierárchia s azon hatalmi támaszai, amelyek a „katolikus nép fölött" uralkodnak, teljes merőben hűtlen volt Istennel szemben. Viszont a katolikus nép azon őszinte és becsületes tagjai, akik jóakaratuak Istennel szemben, a jonadábok által vannak példázva.

Azután Jehova Jeremiás próféta útján a jóakaratu népre vonatkozólag a következőket jelentette

ki: „Mivelhogy Jonadábnak, a Rékáb fiának fiai teljesítik az ő atyjuknak parancsolatát, melyet parancsolt vala nekik, e nép pedig nem hallgata reám; azért ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izrael Istene: íme, én rábocsátom Júdára és Jeruzsálemnek minden lakóira mindama veszedelmet, amelyről szóltam nekik; azért mert szóltam nekik, de nem hallották, kiáltottam nekik, de nem feleltek. A rékábiták házának monda Jeremiás: ezt mondja a Seregek Ura, az Izrael Istene: mivelhogy hallgattatok Jonadábra, a ti atyátoknak parancsolatjára és megtartottátok minden parancsolatát és úgy cselekedtetek, amint meghagyta volt nektek; azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izrael Istene: nem fogyatkozik el Jonadábnak a Rekáb fiának maradéka, aki előttem álljon mindenkor" (Jeremiás 35:16–19).

Ez határozott ígéretet jelent Jehova részéről azon jóakaratuak iránt, akik most élnek a földön és határozottan az Úr mellett foglalnak állást és mellette híven kitartanak, hogy a kiszabott időben nagy gazdagság birtokába fognak jutni és az Úr elismerését fogják élvezni.

A kineusokat, akiktől a jonadábok származtak, Mózes, Jehova választott szolgájának, Jézus Krisztusnak előképe hívta magával: „Jer el velünk és jót cselekszünk veled" (Mózes IV. 10:29). „A választott szolga osztály" eképen példázott tagjai most így szólanak a jóakaratu emberekhez: „Jertek el velünk és ismerjétek meg Jehovát és Jézus Krisztust, szolgáljatok néki és áldásban fogtok részesülni."

Az Írás feljegyzéséből világosan kitünik azon prófétai drámával vagy képpel kapcsolatban, amelynek Jéhu a tárgya s amelyben Jonadáb is szerepel,

hogy Jonadáb ellensége volt a baálizmusnak nevezett ördögkultusznak. A feljegyzés szerint Jéhu összetalálkozott „Jonadábbal, Rékáb fiával, aki vele éppen szembe jött; köszönt neki és megkérdezte tőle: oly tiszta a te szíved, mint amily tiszta az én szívem teirányodban? És Jonadáb monda: oly tiszta! — Ha igen, fogjunk kezet. — És kezet fogtak. És akkor maga mellé ültette kocsijába" (Királyok II. 10:15).

Jonadáb tudta, hogy Jéhu Jehovától nyert megbízatását végre fogja hajtani az Ördög híveinek az országból való kipusztítása által és azt is tudta, hogy igazságos ügyről van szó és teljesen rokonszenvezett azzal. Most hasonlóképen a jóakaratu emberek a földön, akik tudomást szereznek Jehova bizonyságtevőinek az Úrtól nyert megbizatásáról, tudják, hogy igazságos ügyről van szó s ezek a jóakaratu emberek teljesen rokonszenveznek és azonosítják magukat ezzel az igazságos munkával.

A kocsi szervezetet példáz s azon esemény, hogy Jéhu kocsiban ült Jehova munkájával kapcsolatban Jehova kocsiját vagy szervezetét példázza a földön, illetve a „hű szolgaosztályt", Jehova maradékát, amely mint Jehova bizonyságtevője Jézus Krisztus vezetése alatt dolgozik. Jéhu kézenfogta Jonadábot és maga mellé ültette a kocsiba és ezáltal Jézus Krisztust példázza, aki azon jóakaratu embereket támogatja, akik az ő szervezetéhez csatlakoznak. Jegyezzük meg, Jéhu azután cselekedett így, miután Jonadáb őszintén kifejezte, hogy Jéhuval azonos nézeten van, ami azt jelenti, hogy teljesen rokonszenvezett Jéhuval és munkájával és őt is, miként Jéhut önzetlenség indította és így cselekedetével Isten mellett való állásfoglalását bizony-

ította. Ebből kitünik, hogy akik részesülni kívánnak Isten áldásaiban, ki kell fejezniök, hogy Isten és az ő országa mellett állanak és Jehova látható szervezetében a földön elfoglalják poziciójukat.

Jehu valószínüleg közölte Jonadábbal szándékát, miután Jonadáb rokonszenvéről maga és munkája iránt is meggyőződött: „És monda: jer velem és lásd meg, mint állok bosszút az Úrért. És vele együtt vitték őt az ő szekerén" (Királyok II. 10:16). Jéhu nem dicsekedett buzgóságával, hanem Jonadábbal megismertette az egyenes útat s hogy magát Isten akaratának cselekvésére kötelezte. Jéhu buzgón és lelkesülten végezte munkáját. Kijelentése bizonyítja, hogy elhatározta magát Jehova Isten szándékának és reábízott munkájának végrehajtására, s hogy azt az Úr nevében és kegyelméből fogja cselekedni. Jonadáb Jéhuval tartott és nyilván támogatta Jéhut munkájában azon munkákat elvégezvén, amelyekkel őt Jéhu megbízta. Jéhu Jonadábbal való kézfogása útján jelképileg mintegy a következőket mondja: „Erőmmel segíteni foglak, támogatni és vigasztalni foglak és megmutatom a helyes útat Jehova Isten szolgálatában." Most hasonlóképen beszél az Úr a jóakaratu emberekhez.

Jéhu Jonadáb kiséretében Samáriába indult, ahol Akhab házának maradékai laktak és elpusztítattak. Jéhu azután egész Izraelben nagy tisztító műveletet készített elő a baálizmus vezetőinek kiirtására. Azon körülmény, hogy Jonadáb ezen alkalommal Jéhuval volt, arra mutat, hogy azáltal bizonyságot tett Jehova mellett és az Ördöggel szemben és ezáltal a jonadábok bátorságát példázza, akik Jehova Isten nevéről és országáról napjainkban bizonyságot tesznek. Jéhu hadi taktikával dolgozott, hogy a Baál papokat vagy ördögimádókat egy helyen tudja összegyüjteni és gyorsan tudjon végezni velük: „És Jéhu összegyüjté az egész népet és monda nekik: Akháb kevéssé szolgálta Baált; Jéhu sokkal jobban akarja szolgálni. Most azért hívjátok hozzám a Baál minden prófétáit, minden papját és minden szolgáját; senki el ne maradjon; mert nagy áldozatot akarok tenni a Baálnak; valaki elmarad, meg kell halnia annak, Jéhu pedig ezt álnokságból cselekedte, hogy elveszítse a Baál tisztelőit. És monda Jéhu: szenteljetek ünnepet Baálnak. És kikiáltá. És szétküldött Jéhu egész Izraelben és eljövének mind a Baál tisztelői és senki el nem maradt, aki el nem jött volna és bemenének a Baál templomába és megtelék a Baál temploma minden zugában. Akkor monda a ruhatárnoknak: hozz ruhákat ki a Baál minden tisztelőinek. És hozott nekik ruhákat. És bement Jéhu és Jonadáb a Rékáb fia a Baál templomába és monda a Baál tisztelőinek: tudakozzátok meg és lássátok meg, hogy valamiképen ne legyen itt veletek az Úr szolgái közül valaki, hanem csak a Baál tisztelői. És mikor bementek, hogy ajándékokkal és égi áldozatokkal áldozzanak, Jéhu odaállított kívül 80 emberet, akiknek azt mondta: aki egyet elszalaszt azok közül, akiket én kezetekbe adok, annak meg kell érte halnia. Mikor pedig elvégezték az égi áldozatot, monda Jéhu a vitézeknek és hadnagyoknak: menjetek be, vágjátok le őket, csak egy is közülök meg ne meneküljön! Levágták őket fegyver élével és elhányták az ő holttestüket a vitézek és a hadnagyok. Azután elmentek a Baál templomának városába. És kihordván a Baál templomának bálványait és megégeték azokat. És lerontották a Baál képét is templomostól együtt és azt árnyékszékké tették

mind e mai napig. Így veszíté ki Jéhu a Baált Izraelből" (Királyok II. 10: 18–28).

Jéhunak Istentől nyert parancsa a baálizmus kipusztítása tekintetében mutatja, hogy az ördögkultusz szörnyűség Isten szemeiben. Ez bizonyítja azt is, hogy a római katolikus hierárchia és más vallásképviselők által az Úr nevében gyakorolt képmutatás szörnyűség Jehova szemében. Amidőn Jéhu Jonadáb kíséretében a Baál templomába ment, Jonadáb a maga részéről bebizonyította, hogy megveti a baálizmust és Jehova mellett áll. Így fejezik ki a jóakaratu emberek, a jonadábok is, előző vallásfelfogásukra való tekintet nélkül, amidőn nyiltan Jehova bizonyságtevőihez csatlakoznak és azokat munkájukban támogatják, hogy megvetik a látszatkereszténységben gyakorolt képmutató vagy ördögi kultuszt, s hogy Jehova Isten és az ő országa mellett állanak.

Ezt a következtetést még több más szöveg is bizonyítja. Most Jehova Jézus Krisztus, a király útján alkalmat nyujt a Jonadáb osztálynak az igazság birodalma iránti szeretetének azáltal való kifejezésére, hogy Jehova bizonyságtevőivel egyesül a bizonyságtevésben és munkájukat erkölcsileg, anyagilag és személyesen is támogatja a királyság üzenetének közzétételével és elkészítésével. Most a királyság örömüzenetét az Úr parancsa iránt való engedelmességgel kell a néppel közölni, s a Jonadáb osztálynak kiváltságában áll és kötelessége is közreműködni a gyönyörü bizonyságtevés tolmácsolásában.

Jéhu az összes Baál vagy Ördög tisztelőket utasította, hogy bizonyos ruhadarabok felöltésével jellemezzék magukat. A ruha vagy köntös a megismertetést példázza. Hogy azok az emberek magukat megismertessék, mondotta Jéhu: „Hozzál ruhákat Baál összes tisztelői részére"; másoknak pedig megtiltotta a Baál templomba való bemenetelt. Jelképileg ez arra mutat, hogy a nép között szétválás fog történni és így lesz felismerhető, hogy az egyik vagy a másik oldalon, illetve az Ördög vagy Jehova Isten és az ő országa mellett állanak-e. Jehova szolgái most utasítást nyertek az igazság ismertetésére, s a királyság evangéliumának összes ellenségei fel vannak szólítva, hogy öltsék magukra azon ruhadarabokat, amelyekről őket megismerni lehet és nyilatkozzanak Isten országával szemben. Azok, akik az Úr felkentjeivel egyesülnek az ő nevéről szóló bizonyságtevésben, állásfoglalásukat azzal mutatják ki, hogy különválnak a képmutató vallásképviselőktől. Amidőn Illés egy másik alkalommal az Ördög híveit a maguk megismertetésére rábírta, mondotta: „Ha az Úr [Jehova] az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt!" (Királyok I. 18: 21). Ez teljesen egyezik Jéhu eljárásával és arra mutat, hogy Isten most oly helyzeteket teremt, amelyek az embereket arra indítják, hogy az Ördög vagy pedig az Úr mellett foglaljanak állást és magukat eképen megismertessék. A Bibliában sok prófétai kép mutat az emberek szétválására és Jehova mindenkor megismertette a néppel azon alkalmat, hogy szabad akaratukból döntsék el, kinek akarnak szolgálni.

Tartsuk az eszünkben, hogy Jehova Isten nem kísérletezik az emberek megmentésével. És a földön egyetlen csoportot és egyetlen embert sem bízott meg, hogy megkísérelje az emberek megmentését. Isten nem kísérletezik, hanem elhatározását akarata értelmében végrehajtja. Jehova nagy kincsekről

gondoskodott azok számára, akik neki szogálnak, s most az emberek figyelmét igazságainak meglátására tereli, hogy szabad akaratból döntsék el, Istennek akarnak-e szolgálni és részesülni akarnak-e áldásában, vagy pedig önző emberek befolyása alatt akarnak állani, akik felett az Ördög uralkodik. Csak azok, akik kifejezésre juttatják Istenben és Jézus Krisztusban, az ember megváltójában való hitüket és hűségüket bebizonyítják és azt bátran másokkal is megismertetik, fognak az Úr áldásaiban részesülni. Ezek az emberek örvendenek, ha Isten beszédének igazságát és az ő országát másokkal is megismertethetik. Emiatt küldi Isten az igazságot a néphez; ez azáltal történik, hogy bizonyságtevőit elküldi nevének és országának hirdetésére és így a jóakaratu embereket azon alkalomra és kiváltságra figyelmezteti, hogy csatlakozzanak az igazság üzenetének terjesztésében felkent bizonyságtevőihez, hogy teljes tudatukban cselekedjenek és döntsenek arra nézve, hogy kinek kívánnak szolgálni. Jéhu és Jonadáb prófétai drámája tehát nagyszerűen ábrázolja Istennek a földön most élő jóakaratu népét, amint Isten és az ő királysága mellett áll és Jehova bizonyságtevőivel együtt szolgál az igazságnak a nép előtt való megismertetésében.

Homlokon való elpecsételés

Jehova más próféták által is közelebbről jellemezte és ecsetelte a földön most élő jóakaratu népet. Jehovának a mennyben tartozkodó láthatalan szervezete, valamint azok is, akik a földön az ő szervezetéhez tartoznak, teljes egyetértésben dolgoznak együtt. A szervezet láthatatlan vagy menynyei része is Isten felügyelete alatt áll. Ezékiel próféciájában egy prófétai drámát vagy képet látunk, amely Isten szervezete mennyei és földi részének közös tevékenységét és az emberek szétválásának módozatát is mutatja. Ezékiel 9. fejezetében a prófécia, amit más próféciák is támogatnak, szétválásra mutat, ami rövidesen a mindenható Isten nagy napjának viadala, Armageddon, előtt fog történni és világosan jellemzi a jóakaratu emberek osztályát.

Jézus Krisztus Jehova hatalmas végrehajtó tisztviselője és ő vezeti a mennyei seregeket a mindenható Isten nagy napjának viadalában és fogja végrehajtani Jehova ítéletét az Ördög szervezetén. Ezékiel említett jövendölésében a következőket olvassuk: „És kiálta füleimbe nagy felszóval, mondván: hozzátok el a városra a meglátogatásokat, kinek, kinek a kezében legyen vesztő eszköze" (Ezékiel 19:1). Ez a parancs Jehova láthatalan hedseregét a végső harc előtt az előkészületek megejtésére útasítja és ezen okból parancsolja az Úr láthatatlan hadseregének felvonulását kivont fegyverrel a kezében. Ezékiel a látomásban 6 közeledő alakot látott: „és ímé, hat férfi jön vala a felső kapu útjáról, amely északra néz vala, mindeniknek kezében zúzó eszköze, egy férfi pedig köztük gyolcsba vala öltözve és íróeszköz vala derekán. És bemenének és állának az oltár mellé" (Ezékiel 9:2).

Az Írásban a hatos szám szinbólikus, a tökéletlenséget jellemzi, a hetes szám viszont a teljességet példázza. Mivel Jehova szervezete egy és teljesen egységes, a hat férfi ebben a drámában Isten szervezetének mennyei vagy láthatatlan részét, viszont a gyolcsba öltözött egy férfi, akinek

íróeszköz volt a derekán, a földön levő „hű és bölcs szolgaosztályt" példázza, tudniillik Isten szervezetének földi részét az Úr Jézus Krisztus parancsnoksága alatt. Az egész szervezet teljességét a hat szereplő, akik a mennyei részt, és az egy szereplő, aki a földi részt képviseli, példázza. Isten szervezetének földi része a Jehováról és az ő országáról szóló igazság hirdetésével vagy bizonyságtevésével van megbízva. A földön levő „hű szolgaosztály" a vőlegénye számára felékesített menyasszonyhoz van hasonlítva és ezt az osztályt az Írás a következőképen ecseteli: „És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei" (Jelenések 19:8). A gyolcsba öltözött, derekán íróeszközt viselő férfi az egész maradékot vagy a szolgaosztályt példázza, illetve Jehova bizonyságtevőit. Az Úr szervezetének két része teljes harmoniában dolgozik együtt egymással. A láthatatlan rész a Gonosz elüzésével foglalkozik, viszont a látható vagy földi rész az igazság közzétételét végzi, hogy így minden értelmes teremtmény annak eldöntése elé legyen állítva, hogy ki mellett akar állani és csak azután következik az ítélet végrehajtása. Előbb tehát a bizonyságtevésnek kell történnie és megtörténése után fog Jehova szervezetének láthatatlan része eljárni azokkal szemben, akik az Ördög mellett és annak gonosz szervezetében állanak.

Sátán szervezetében lényeges szerepet játszott a vallás is. Az Ördög vallást használt Nimród napjai óta Jehova nevének káromlására és az emberiségnek Istentől való elfordítására. A nép általában azt hiszi, hogy a vallásos szervezetekben csak Istenimádók vannak, holott a valóságban

a magukat „vallásosnak" nevező szervezetek politikaiak és céljuk arra irányul, hogy a világ népeit megnyerjék és hatalmuk alá hajtsák. Sok jóakaratu ember került a „vallásosnak" nevezett szervezetek befolyása alá, akik félelemből állottak az igazságtalan és képmutató szervezetek támogatói közé. A világ szervezeteit a „város" példázza, amit Isten Armageddonkor fog lerombolni. De a pusztulás előtt Jehova elrendeli bizonyságtevőinek, illetve „a derekán íróeszközt viselő férfiúnak", hogy egy bizonyos munkát végezzen és azután a következőket parancsolja: „És monda az Úr neki: menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepében" (Ezékiel 9:4).

Jehova előtt szörnyűséges a képmutatás vagy ördögimádás. Jóakaratu emberek milliói állnak a római katolikus hierárchia vagy vallásos szervezet uralkodó részének hatalma alatt, látják az igazságtalan és kegyetlen dolgokat, amiket Isten és Krisztus nevében abban az egyházszervezetben elkövettek. Ezek a jóakaratu emberek vannak jellemezve azzal, hogy „panaszkodnak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepében".

Jehova ezen jóakaratu embereknek akarja az igazság megismerésének alkalmát nyujtani. Az ember homloka képletesen az ő értelmiségét példázza; azon kijelentés, hogy „jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek" tehát azt jelenti, hogy értelmesen kell ismertetni Jehova szándékának igazságát az ily emberekkel.

Jehova bizonyságtevőinek munkája most éppen ebből áll, amit végre is hajtanak Isten kegyelmére támaszkodva, amennyiben az embereket családonként meglátogatják és Isten szándékáról tájékoztatják. Jehova bizonyságtevői ebből az okból teszik közzé a Szentírást magyarázó könyveket és juttatják napról napra azokhoz, akik „homlokaikon elpecsételést" óhajtanak; csak az ilyenek fogékonyak, alázatosak és igyekeznek megismerésre. Ezek a jóakaratu emberek, kiket „jonadáboknak" is nevezünk, részesülnek az igazság megismerésében és lesznek eképen elpecsételve homlokaikon és elpecsételésüket azzal fejezik ki, hogy Isten szervezetének látható részéhez csatlakoznak és Jehova bizonyságtevőivel a bizonyságtevésben közreműködnek.

Ez a bizonyságtevő munka, illetve a „homlokon való elpecsételés" Isten szabott idejében fog befejeződni, amit a próféta következő szavai is bizonyítanak: „És ímé, a gyolcsbaöltözött férfi, kinek íróeszköz vala a derekán, választ hozott, mondván: úgy cselekedtem, amint parancsolád" (Ezékiel 9:11).

Ez teljesen egyezik Jézus kijelentésével vagy parancsával: „A királyság ezen evangéliumát hirdetni kell, bizonyságul minden nép előtt, és akkor jön el a vég"; ez a vég oly nagy nyomorúság idejében következik, amelyhez hasonló előzőleg sohasem fordult elő a világon (Máté 24:14, 21). Amidőn a bizonyságtevés munkáját a „gyolcsba öltözött és derekán íróeszközt viselő férfiúban" példázottak elvégzik és befejezik, következik a próféciában a hat férfiúban példázott munka, akik Isten szervezetének mennyei részét képviselik. Az

Úr azt a láthatalan osztályt utasította a következő szavakkal, amit a próféta hallott és följegyzett: „És amazoknak monda az én hallásomra: menjetek át a városon ő utána és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek és ne szánakozzatok: vének, ifjak, szűzek, gyermekek és asszonyokat öljetek meg mindegy lábig, de azokhoz a férfiakhoz, akiken a jegy van, ne közelítsetek. És az én templomomon [az Egyházon] kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, akik a ház előtt valának" (Ezék. 9:5, 6). Ez mutatja, hogy Isten ítéletének végrehajtója mindenkit elpusztít, aki homlokán nincsen megjegyezve, és az utasítás szerint a „véneken" fogja kezdeni, illetve azon tekintélyeken vagy tényezőkön, akik az egész szervezeten hatalmaskodnak. Akik a komlokukon jegyet viselnek, azokat megkímélik. Nyilván ez jellemzi tehát Armageddonnak, a mindenható Isten nagy napja viadalának kezdetét vagy első részét, amint írva van: „És monda nekik: fertőztessétek meg a házat és töltsétek meg a pitvarokat megölettekkel! Menjetek ki. És kimenének és öldöklének a városban" (Ezékiel 9:7).

A prófécia következő része nagy pusztulásra mutat, aminek következtében az Ördög pártján és szervezetében tartozkodók elpusztulnak és nem fognak kimétletben részesülni: „És összeütöm őket, egyiket a másikhoz, az atyákat és a fiakat együtt, azt mondja az Úr; nem kegyelmezek meg és nem kedvezek és nem leszek irgalmas, hogy el ne veszítsem őket" (Jeremiás 13:14).

A homlokán elpecsételt Jonadáb-osztály fog az Úrnak engedelmeskedni és kíméletben, védelemben részesülni Armageddonkor.

Nóé és családja

Egy másik bibliai kép Nóéról és családjáról szól és abból is rá lehet ismerni a jóakaratu emberekre. Nóé napjaiban az emberek a földön nagyon gonoszak voltak és Jehova hírül adta Nóénak, hogy el fogja pusztítani a földi teremtményeket. Isten oly bárka (hajó) építésére utasította Nóét, amelyben a nagy vízözön alatt családjával együtt biztonságban érezhesse magát (Mózes I. 6:1–17). A vízözön következtében a földre szakadt pusztulás prófétailag a világon napjainkban uralkodó gonosz szervezet (az Ördög szervezetének) pusztulását példázta (Máté 24:37–39; Lukács 17:26, 27). Nóé bárkája az egyetlen védett helyet, tudniillik Isten szervezetét példázza azok részére, akik Istennek szolgálnak. Nóé napjaiban a gonoszságot a földön Sátán és az ő gonosz angyalai idézték elő, amennyiben a többi teremtményeket elámították és rossz útakra vezették; erről a tárgyról bővebb tájékoztatást nyujt az „Angyalok" címü füzet.

Sátán a nép elámítására főeszközéül használta a vallást; a vallásos szervezeteket amiatt említjük, hogy az esedékes igazságot meg tudják érteni és értékelni tudják, akik az igazságot szeretik.

Sátán mindeddig minden vallásos szervezetet kelepcéjébe kerített Nimród napjai óta (Mózes I. 10:8–10), és céljaira használt fel. Ennek mintapéldája a római katolikus hierárchia. Ezt a szervezetet, amely Isten és Krisztus nevében parádézott, Sátán milliók elámítására használta, akik igazságosan szerettek volna eljárni, de Jehova akarata felől tudatlanságban tartattak. Jehova bizonyságtevőinek a földön a római katolikus hierárchia

a legádázabb ellensége és minden erejéből arra törekszik, hogy a népet az igazság felől tudatlanságban tartsa. Ez elég bizonyíték amellett, hogy a római katolikus hierárchia Sátán szervezete és sok tisztességes embert kerített szervezetébe, kiket Istentől távoltartani igyekszik. Sátán hasonlóképen a protestáns felekezetek között is sok embert helyezett a papság felügyelete alá. Sátán már Nóé napjaiban fogságába ejtette „Isten fiait" (Mózes I. 6:1, 2). Ama tény, hogy a papság a Sátán által uralt világ politikai és pénzügyi érdekeinek szolgálatába szegődött, döntő erővel bizonyítja, hogy a papságot Sátán kerítette kelepcéjébe és használja céljaira. Katolikusok és protestánsok is azt prédikálják, hogy az elhunytak életben vannak és a tisztítótűzben vagy pedig tűzes pokolban kinlódnak. Holott a valóságban éppen ez az állítás képezi Sátán első hazugságát, amit az embernek mondott (Mózes I. 3:4; János 8:44). Sok jó ember kénytelen volt elhinni, hogy elhunyt hozzátartozója életben van a tisztítótűzben és segíteni lehet rajta, ha könyörgéseket mondat érdekében a papság által. Ezeket a hamis mesterkedéseket Sátán indította el és ő gyakorolja gonosz seregeivel. Sátán most tudja, hogy rövid idő áll rendelkezésére Armageddon nagy viadalának kitöréséig és most mindenkit spiritizmusba vagy Ördög-imádatba akar beleüzni, tehát Isten ellen akar fordítani; most emiatt fordulnak világszerte nagyon sokan a spiritizmushoz és spiritiszta médiumokhoz. Armageddonban mindazok meg fognak halni, akik Sátánnak vagy gonosz szövetségeseinek vezetését követik.

Kimagasló igazság

Mely igazság tehát a legfontosabb mindazok részére, akik Jehova kegyében részesülni szeretnének? Ezen igazság, hogy a biztonságnak csak egy helye van, még pedig ez a hely Jehova Isten szervezete és az abban való tartozkodás. „Csendesedjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön. A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk" (46. zsoltár 11, 12). Végül mindaz el fog pusztulni, ami szembeszáll Jehovával. Megemlítünk néhány példát:

Lucifernek tudomása volt arról, hogy Jehova a mindenható Isten, akinek engedelmeskedni tartozik. Lucifer Isten szervezetéhez tartozott, szándékosan távozott abból, amennyiben Isten ellen fellázadt és magával csábította az alájarendelt angyalok seregeit is. As Isten szervezetéből való távozás pusztulást jelent. Jehova nagyon türelmes volt Sátánnal és gonosz seregeivel szemben, amennyiben létezésüket és gonoszságuk gyakorlását is mindaddig megtűri, amig elpusztításukra kitűzött ideje elkövetkezik. Mindaz, amit Isten Igéjében erre a gonosz osztályra nézve világosan feljegyeztetett, az értelmes teremtmények figyelmeztetését célozza.

Aki egykor Isten szervezetéhez tartozott, de kiváltságát gondatlanul elhanyagolja, magát az ellenség támadásának teszi ki. Aki az ellenség befolyása alá került, Isten szervezetéből távozik és szándékosan ellene támad, bizonyos lehet pusztulása felől. A szándékos bűn az isteni törvény szándékos megrontása, tehát bűntény és az ily bűnösöket Isten meg fogja semmisiteni (145. zsoltár 20).

Saul is azokat példázza, akik egykor Isten szervezetéhez tartoztak, de azután elszakadtak tőle (Sámuel I 9:15–17; 15:22–26). Júdás is olyanokat példáz, akik egykor Isten szervezetéhez tartoztak, de azután önfejűségre adták magukat, az Ördög kelepcéjébe kerültek, szándékosan elfordultak Istentől, vele szembeszállottak és a pusztulásuk bizonyos. Hasonló sorsra jut „a bűn embere" vagy „a veszedelem fia". (Tessalonika II. 2:3–9). Ezek egykor az igazság birtokában, Isten kegyelmében és szervezetében voltak, de önzésük következtében elszakadtak Istentől és el kell pusztulniok. Az ilyenekről mondja Péter apostol: „Mert ha azok, akik a mi Urunknak és üdvözítő Jézus Krisztusnak megismerése által megmenekültek a világ förtelmeitől, azokba újból belekeveredve legyőzetnek, utóbbi állapotuk rosszabbá lett az előbbinél. Mert jobb lett volna nekik az igazság útját meg nem ismerni, mintsem annak megismerése után eltérni a nekik adott szent parancsolattól" (Péter II. 2:20, 21, Káldi). Izrael mint Isten nemzete jelképi szervezet volt; Isten kegyét és oltalmát élvezte; ámde az Ördög kelepcéjébe került és pusztulásnak lett kiszolgáltatva. A látszatkereszténység kezdetben ugyancsak fogadalmat tett Isten szolgálatára, tényezői azonban Istentől és Krisztustól elszakadtak és az Ördög szervezetét kezdték támogatni; emiatt kell elpusztulnia Armageddonkor.

Biztonság

Hol lehet biztonságot találni és kik azok, akik a biztonság ezen helyét meg fogják találni? A világnak Nóé napjaiban a vízözönkor való pusztulása a mai világnak Armageddonkor való pusz-

tulását példázza. Nóé Jehova iránt tanusított hűségében megőrizte ártatlanságát és hűségét Isten előtt; Isten szemeiben igaz volt. Isten utasítására bárkát épített, amely neki és hozzátartozóinak biztonságot nyujtott. Ez példázza a biztonság egyetlen helyét, amit Isten szervezetében lehet megtalálni minden idő legnagyobb nyomorúságában. A bárka tehát, amelyet Nóé Isten utasítására épített, Jehova szervezetét példázza és jelképi nyelven a következőket mondja minden értelmes teremtménynek: „Csupán Jehova szervezete nyujt biztonságot".

A vízözönnel nagy baj következett a világra. Armageddon fogja a legnagyobb bajt jelenteni. Az armageddoni nyomorban Isten ellenségei nem találnak menedék útat, tehát nem részesülnek biztonságban (Jeremiás 25:33–35). Az nem fog oltalmat nyujtani nekik, hogy magukat „kereszténveknek" vagy Krisztus és Isten nevéről nevezik. Már Énos napjai óta voltak emberek, akik magukat kétszínűségből Isten nevéről nevezték s ezzel Istent meggyalázták. (Mózes I. 4:26). Aki Istent gúnyolja, nem marad büntetlenül (Galata 6:7). Akik szembeszállnak Jehova bizonyságtevőivel. amidőn azok Isten országáról bizonyságot tesznek, el fognak pusztulni; ez a pusztulás ki fog terjedni a „bűn emberére" vagy a „veszedelem fiára" is. Mivel a nepfiliák (óriások) (Mózes I. 6:4), Sátánnal együtt lázadtak volt fel, vele együtt is fognak elpusztulni a mindenható Isten nagy napjának csatájában. „Isten fiai", akik Nóé napjaiban engedetlenségük folytán Isten szervezetéből távoztak, sok ideig fogságban voltak (Péter I. 3:19, 20). Ezek most is élnek és büntetésük nyilván Armageddonkor fog végződni. Akik ezek közül vissza

fognak térni az igazsághoz, nyilván megszabadulnak és helyreállításban fognak részesülni.

Jonadáb osztály

Nóé, Isten bizonyságtevője, az „igazság prédikátora" a földön levő hű maradékot példázza. Azok az emberek pedig, akik Nóéval a bárkába bementek, a földön élő Jonadáb-osztályt példázzák, akik Isten szervezetével egyesülnek. Ezek fognak Isten büntetésének napján az ígéret szerint, ha a feltételeket beteljesítik, kíméletben részesülni (Sofoniás 2:3). A feltétel abból áll, hogy Isten szervezetéhez kell csatlakozniok és rendíthetetlenül kell szolgálniuk Istennek, Jehova bizonyságtevőivel öszhangban dolgozva és a világgal megnem alkudván. Minden oly kísérlet, miszerint valaki az Úr mellett vagy az ő „szekerében" óhajt maradni, de ugyanakkor a gonosz világot is támogatásban részesíti, még ha javító szándékból is, bajhoz fog vezetni. Csak Jehova szervezete nyujt biztonságot s aki egyszer abban a biztonságban részesült és abból önszántából távozik, a bizos pusztulásba rohan. A Jonadáb-osztályhoz tartozók Isten akaratát tartoznak tanulmányozni Isten Igéjéből, mert az Úr beszédének közzététele a ő jólétüket célozza. Isten iránti szeretetüket azzal kell kifejezniök, hogy teljes igyekezetükkel megtartják az ő rendeléseit. Az Úr a templomosztály és azok érdekében vonta el a leplet, akik az ő „kocsijába" felszállnak és azok előtt ragyogtatja a világosságot, akik hozzá hűségesek; oly eseményeket mutat meg előttük, amelyek a közeljövőben fognak teljesülni és azon események megértésében is részesíti, amelyek az eltelt 60 évszázad alatt történtek. Ez a szóbanforgó

és mindenkire nézve rendkívül fontos igazság a következő: Jehova a mindenható Isten, az életadó és mindazokat meg fogja őrizni, akik őt szeretik, iránta engedelmesek és rendületlen hűséggel kitartanak az ő szervezetében, mindenkor változatlan és el nem muló szeretetet fejezvén ki Jehova iránt. A döntő próba minden értelmes teremtmény részére elérkezett. Emiatt figyelmeztetünk mindenkit, hogy vigyázzon. „Az Úr az ő szent templomában (palotájában) van, némuljon el előtte az egész föld" (Habakuk 2:20, angol fordítás).

Aki a helyes úton akar járni, ne hallgasson emberi bölcseletekre. Jehova és Jézus Krisztus tanítja igazán mindazokat, akik az igazságot szeretik és a valóságot megismerni óhajtják (Ézsaiás 30:20). Az önző emberek, akik a maguk kényük-kedvükre kezdtek hirdetni bizonyos tanokat, Sátán finom és megtévesztő befolyása alá kerültek és így a saját spekulativ módon tévesen felépített tantételeikkel kezdték pótolni Isten szavának igazságát. Így nagyon sok becsületes ember került tévútra. Aki Jehova Isten gazdagságában szeretne részesülni, az igazság megismerését kell elsajátítania, amit Isten Igéjének és a megértését előmozdító segédeszközök gondos tanulmányozása által érhet el. Most minden jóakaratu ember kiváltságát és kötelességét képezi, hogy ezen az úton tájékozódást szerezzen magának.

Menedékváros

A jóakaratu emberek, akiket máshol „jonadáboknak" is neveztünk, szíves érdeklődéssel szereznek tudomást az Írásban „menedékvárosnak" nevezett Isten gondviseléséről. A menedékváros azon védelmet példázza, amelyben Isten Armageddonkor egy bizonyos osztályt fog részesíteni. Mózes Jézus Krisztust jelképezi. Jehova neki adott utasítást először a menedékvárosok felől, amiről Mózes később a népet is értesítette: „És szóla az Úr Mózesnek és mondá: szólj Izrael fiainak és mondd meg nékik: mikor átmentek ti a Jordánon a Kanaán földjére, válasszatok ki magatoknak városokat, amelyek menedékvárosaitok legyenek, hogy odaszaladjon a gyilkos, aki történetből (akaratlanul) öl meg valakit. És legyenek azok a ti városaitok menedékül a vérbosszúló ellen és ne haljon meg a gyilkos, míg ítéletre nem áll a gyülekezet (bíróság) elé" (Mózes IV. 35:9–12).

Mózes Jehova utasítása szerint ezt a parancsot rövidesen Izraelnek Kanaánhoz érkezése előtt közölte (Mózes V. 1:1–3). Jehova 6 menedékvárosról intézkedett (Mózes IV. 35:6). A hatos szám tökéletlenséget példáz és az Úr gondviselését mutatja az emberre vonatkozólag a földön levő tökéletlen viszonyok ideje alatt. A „menedék" alatt e szöveg értelmében az oltalom vagy védelem helyét vagy állapotát értjük. Az emberölés Isten örökszövetségének megrontását jelenti (Mózes I. 9:4–16). Isten olyanok részére építtette a menedékvárosokat, akik akaratlanul vagy véletlenül öltek embert és a gyilkos egy ily városba menekülvén, bizonyos feltételek alatt a vérbosszúlóval vagy ítéletvégrehajtóval szemben bizonyos ideig védelemben részesült. Észszerű feltevés szerint ez nyilván arra mutat, hogy Isten a földön a jóakaratu emberek részére Armageddon világszerte duló pusztulása alatt védelmet fog nyujtani, amely pusztulás amiatt következik a világ nemzeteire, mivel Isten örökszövetségét megrontották.

A törvény intézkedése szerint azok részesültek a menedékváros oltalmában, akik akaratlanul öltek embert. „Izrael fiainak és a jövevénynek és az ő közöttük lakózónak menedékül legyen az a hat város, hogy odaszaladjon az, aki történetből öl meg valakit" (Mózes IV. 35:15). Mit jelent az: „Ha valaki történetből öl meg valakit"? Sátán szervezete a földön szándékosan rontotta meg az örökszövetséget az emberek kegyetlen és gonosz gyilkolása által. Isten Sátán hivatalos szervezetét egy próféta szerint az örökszövetség ezen megrontásáért fogja elpusztítani. „A föld megfertőztetett lakósai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örökszövetséget. Ezért átok emészti meg a földet és lakolnak a rajta lakók; ezért megégnek a földnek lakói és kevés ember marad meg" (Ézsaiás 24:50). Sátán látható szervezetének gazdasági és politikai elemei istentelenül kegyetlen háborúkat terveztek és idéztek elő, ami általában ártatlanok vérének ontásával járt. Azokat a háborúkat a látszatkereszténység felekezeti eleme, főképen a papság szentesítette és istentelenül azt állította, hogy azok egyeznek Isten akaratával. Armageddonkor az ily szándékos gyilkosok fognak megsemmisülni.

Más részt olyanok is sokan éltek a földön, főkép a kereszténynek nevezett birodalmakban, akik az elnyomó gazdasági és politikai rendszerek szolgálatában állottak; akik a hadseregben vagy flottánál szolgáltak és gyilkoltak; akik a gazdasági és politikai rendszereket, amelyek az emberiséget elnyomták, támogatták; valamint olyanok is, akik a háborúkat szentesítő felekezetekkel összeköttetésben állottak és így hibásak voltak az örökszövetség megrontásában, valamint olyanok is, akik

mint karhatalmi eszközök résztvettek Jézus Krisztus Istennek szolgáló hű követőinek üldözésében, vagy abban segítséget nyujtottak. A világháború alatt nagyon sokan vettek részt ily igazságtalan cselekedetekben és Isten népének üldözésében; nyilván rossz szándék nélkül és annak tudta nélkül cselekedtek így, hogy azzal Isten törvényét megrontják.

Izrael uralkodó tényezői hasonló dolgokban voltak hibásak, amilyenekről az előbbi szakaszban szólottunk és nekik mondotta Jézus: „Hogy rátok szálljon minden igaz vér, melyet kiontottak a földön az igaz Ábel vérétől Zakariásnak, Barakiás fiának véréig, kit megöltetek a templom és az oltár között. Bizony mondom nektek, rájön mindez erre a nemzedékre" (Máté 23:35, 36). Isten büntetése utolérte azokat a tényezőket Izraelben, akik a vérontással, főként Isten szolgáinak üldözésével és megölésével egyetértettek, a védtelen nőket elnyomták és gyilkolták. Ez a rettenetes büntetés Jézus megfeszítettése után nehány évvel Izraelre következett. Péter Isten szellemétől átitatva, szólott a fenyegető veszélyről és az izraelitáknak ezt mondotta: „Mentsétek meg magatokat ezen gonosz nemzedéktől" (Apcsel. 2:40).

A kereszténynek nevezett világon sok üldözéssel háborgatták Isten népét, amiért természetesen azok a hibásak, akik szándékosan részt vettek ezekben az üldözésekben. Mások csak tudatlanságból vettek részt azokban. A „kereszténység", főként annak felelős része, azt állítja magáról, hogy Isten akaratát cselekszi, holott ugyanakkor nagyon sok szörnyűséges bűntényben hibás. Jehova prófétája erre nézve mondja: „Mint lett paráznává a hív (hitvalló) város! Teljes vala jogossággal, igazság

lakozott benne és most: gyilkosok! Ezüstöd salakká lett, tiszta borod vízzel elegyelítve: fejedelmeid megátalkodottak és lopóknak társai; mind szereti az ajándékot és vesztegetést hajhász, árvát nem pártolnak és az özvegy ügye nem kerül eléjük. Ezért azt mondja az Úr, a Seregeknek Ura, Izrael erős Istene: jaj! mert vigasztalást (elégtételt) veszek háborgatóimon és bosszút állok ellenségeimen" (Ézsaiás 1:21–24). A papság, de főképen a római katolikus hierárchia közremüködött a nép kirablásában és pusztításában a nagy gazdasági és politikai tényezőkkel és így ez a prófécia főkép reá vonatkozik, mivel Isten királyságának is nevezi magát. Jehova prófétája azután a következőket mondja:

„Mert mintha vajudó asszony szavát hallanám, mintha az először szülőnek sikoltozását: olyan Sion leányának hangja; nyög, csapkodja kezeit: jaj nekem, mert roskadozik lelkem a gyilkosok előtt" (Jeremiás 4:31). „A többiek pedig megfogván az ő szolgáit, bántalmazák és megölék őket. Meghallván pedig azt a király, megharaguvék és elküldvén hadait, azokat a gyilkosokat elveszíté és azoknak városait fölégeté" (Máté 22:6, 7). A zsidók között is voltak, miként a kereszténység között is vannak, akik nem rokonszenveztek az igazságtalankodásokkal, de bizonyos körülmények folytán bizonyos tekintetben támogatni voltak kénytelenek a gonosztevőket; ezek tehát azon osztályhoz tartoznak, amely akaratlanul vagy történetből követett el gyilkosságokat.

Azok részére, akik akaratlanul vagy véletlenül támogatták a gonosztevőket, kell a menekülés egy útjának léteznie, mert máskülönben a mindenható Isten nagy napjának csatájában el kellene pusztulniok. Jóságában Jehova éppen ilyenek részére gondoskodott a menekülés lehetőségéről. Mózes a hat menedékváros közül hármat a Jordánon innen napkeleti irányban jelölt ki (Mózes I. 4:41–44). Ezt a kijelölést Jozsué is jóváhagyta, amidőn a Jordánon átkelt és Kanaánban is három várost jelölt ki (Jozsué 20:7–9). Ez a hat menedékváros nyitva állott Izrael fiai, az idegenek és a vendégek részére is; a prófécia teljesülésében ez arra mutat, hogy a menedékváros a „kereszténység" közül valók részére és a kereszténységgel érintkezők részére is (akik annak nem részei) nyitva áll, ha védelemre szorulnak és azt megkeresik. „Hogy odaszaladjon a gyilkos, aki megöl valakit tévedésből, nem szándékosan és legyenek azok menedékül nekik a vérbosszúló elől. Ezek voltak a meghatározott városok mind az Izrael fiainak, mind a jövevénynek (idegennek), aki közöttük tartozkodik vala, hogy odaszaladjon mindaz, aki megöl valakit tévedésből és meg ne haljon a vérbosszúlónak keze által, mig oda nem áll a gyülekezet elé" (Jozsué 20:3–9).

Ha szándékos gyilkosság történt „vas eszköz", vagy „kő" vagy „fadorong" igénybevétele által, a gyilkosnak meg kellett halnia (Mózes IV. 35:16–18). A gyilkost a vérbosszúlónak kellett megölnie; ez képezte Isten büntetését az örökszövetség megrontásáért. „Aki embervért ont, annak vére ember által ontassék ki; mert Isten a maga képére teremtette az embert" (Mózes I. 9:6). „A vérbosszúló rokon ölje meg a gyilkost; mihelyt találkozik vele, ölje meg azt" (Mózes IV. 35:19). De ha a gyilkosság akaratlanul történt, a gyilkost a menedékvárosba menekülhetett, ahol védelemben részesült. „És legyenek azok a ti városaitok menedékül a vérbosszúló ellen és ne haljon meg a gyilkos, mig

ítéletre nem áll a gyülekezet [bíróság] elé" (Mózes IV. 35:12).

Bosszúálló

Ki az „a bosszúálló", aki a hasonmási gonosztevőkön bosszút fog állani? Isten törvénye szerint a bosszúálló vagy vérbosszúló Isten ítéletének végrehajtója. A héber gyakorlat szerint vérbeli rokonnak kellett elégtételt vennie.

Az emberiség nagy rokonsága születése folytán Jézus, mivel Máriától született és az izraeliták rokonsága volt (Galata 4:4, 5). Jézus, a tökéletes ember az emberiséget saját vérén váltotta ki és így lett a megváltója; mint az ember megváltója Jehovától az ő Atyjától nyert tekintélyt arra, hogy az emberiségnek életet adhasson (Róma 6:23; Ézsaiás 9:6, 7). Jézus Jehova ítéletének végrehajtója, és azáltal osztogat igazságot, hogy hasonlóval fizet. „Nem is ítél az Atya senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta, ... és hatalmat adott neki, hogy ítéletet tartson, mivel ő az Ember Fia" (János 5:22, 27, Káldi; Mózes V. 19:21). Jézus Krisztus fogja igazolni (fog elégtételt szerezni) Jehova nevét (Jehova nevének) és fogja ítéleteit Isten minden ellenségén végrehajtani s az ítélet véhrehajtására azokkal egyesül, akiket a „hat férfiu" példáz, akik kivont fegyvereket tartottak a kezükben, amelyeket az Úr utasítása szerint használtak (Ezékiel 9:1, 2).

„A vérbosszúló ölje meg a gyilkost; amidőn találkozik vele, ölje meg" (Mózes IV. 35:19). Jézus Krisztus, a nagy ítéletvégrehajtó nyilván Armageddonkor, a mindenható Isten nagy napjának csatájában fog elégtételt venni és fog kivégezni mindenkit, aki nem tartozkodik a menedékvárosban. A törvény értelmében a nemszándékos gyil-

Meneküljetek Jehova szervezetéhez! Oldal 114

kost nem volt szabad megölni, amig ügyét a bíróság meg nem vizsgálta (Mózes IV. 35:12). A szándékos gyilkosokat azonban ki kellett végezni. A menedékvárosok a menekülés eszközei voltak: „Különben a vérbosszúló rokon üzőbe veszi az ő szívének busulásában [a nem szándékos gyilkost] és eléri, ha az út hosszu leszen és agyonüti őt, holott nem méltó a halálra, mivel azelőtt nem gyülölte azt [akit megölt]. Hogy ártatlan vér ne ontassék ki a te földeden, amelyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül és hogy a vér ne legyen rajtad" (Zsidók 10:1; 12:12–29). Mivel az újszövetség felszentelése megtörtént és a hűségesek a királyság szövetségében állnak, helyes következtetésnek tekinthető, hogy a hasonmási menedékvárosok megalakultak és azok javára szolgálnak, akik Isten szeretetteljes gondviselésének feltételeit teljesíteni fogják. (Lásd bővebb megvilágításban a „Jehova" című könyvben!)

Amidőn Jéhu Jehova nevének igazolására kivonult, „felbuzdult" feladatának teljesítésére. Hasonlóképen a nagyobb Jéhu, Jézus Krisztus, amidőn útasítást kapott, hogy ellenségei között uralkodni kezdjen és Jehova nevének elégtételt szerezzen, „felbuzdult szívében" a nagy munkára. Most elégtételt kell szereznie az örökszövetség szörnyű és hajmeresztő megrontásáért, mivel ez a nap Isten bosszúállásának napja; a gyilkosoknak a nagy ítéletvégrehajtó kezétől kell elpusztulniok. Ezért tudja „az Ördög, hogy az ideje rövid", hogy a mindenható Isten nagy napjának csatája küszöbön áll (Jelenések 12:12). Akkor az Igazság elégtételt vesz magának és Isten nevét igazolni fogja. Aki tudatlanul vett részt az emberiség ellen elkövetett ördögi munkában és Jehova nevének gyalázásában,

de most a menedékvárosba óhajt menekülni, sietnie kell. Az Ördög szervezetétől el kell vállnia és Isten szervezetéhez csatlakoznia és abban kell maradnia. Ezért van megírva: „Fussatok ki Babilonból és ki-ki mentse meg az ő lelkét, ne vesszetek el az ő gonoszságáért, mert az Úr bosszúállásának ideje ez, megfizet neki érdeme szerint. Élesítsétek a nyílakat, töltsétek meg a tegzeket; felindította az Úr a médiabeli királyok lelkét, mert Babilon ellen van az ő gondolatja, hogy elveszítse azt, mert az Úr bosszúállása ez, az ő templomáért való bosszuállása" (Jeremiás 51:6, 11).

Az emberiség évszázadok óta a gonosz Sátán és kegyetlen szervezetének befolyása alatt állott. A bosszúálló Sátánt szervezetestől el fogja pusztítani Armageddonkor. Jézus Krisztus, az ítéletvégrehajtó most Jehova templomában ítélkezik és Isten minden nemzetet felszólít, hogy némuljon el előtte, ismerje meg az ő parancsolatait és tartsa is meg azokat. Az ő akaratának hirdetésére vonatkozó ideje elérkezett és azt bejelenti és óva figyelmeztet. Sátán látható szervezetének fő eleme figyelmeztetve lett afelől, hogy Sátán világának vége eljött és el fog pusztulni. Jehova Isten bizonyságtevőit bízta meg ezen igazságok hirdetésével és a figyelem felkeltésével. Az igazság bizonyságtevéséből a papság, a gazdasági elem és a politikusok nem merítettek vigaszt, hanem ellenkezőleg figyelmükre sem méltatták és szívükben megkeményedtek. Főképen a papi elem. Ez a hivatalos elem szándékosan és megfontolt gonossággal üldözi és elnyomja Isten népét az igazság hirdetése miatt. Bántalmazza és megöli azokat, akik az Úr iránt hűségesek. Kárt okoz a jóakaratu embereknek azáltal, hogy állandóan távol akarja tartani őket az igazságtól. Sátán szervezetének látható és láthatatlan elemei összeesküdtek az Úr fölkentjeinek elpusztítására és a Jehováról, az ő nevéről és az ő akaratáról szóló igazság elgányolására (83. szotár 1–5). A papság, — miként Akháb és Jezabel, akik hamis tanukat szerződtettek, hogy Nábotot megölethessék és birtokától megfoszthassák, — hamis tanukat állít Jehova bizonyságtevői ellen és így akar nekik bajt szerezni; ekképen kegyetlen gyűlőlséget és gonoszságot fejez ki. Olyanokhoz hasonlít, akik lesben állnak, hogy meggyilkolják azokat, akiket gyűlőlnek. Isten törvénye az ilyenek felől mondja: „Hogyha gyűlőlségből taszítja meg őt, vagy szántszándékkal úgy hajít valamit reá, hogy meghal; vagy ellenségeskedésből üti meg azt, úgy, hogy meghal: halállal lakoljon az, aki ütötte; gyilkos az; a vérbosszúló rokon ölje meg azt a gyilkost, mihelyt találkozik vele" (Mózes IV. 35:20, 21).

Jézus Krisztus, a vérbosszúló a rosszakaratu papságot és társait Armageddonkor fogja megsemmisíteni. Az olyan emberek, akik Isten szolgáinak vallották magukat, azonban szándékosan az Ördögnek szolgáltak, nyilván súlyosabb büntetésben fognak részeslülni másoknál a nagy ítéletvégrehajtó által. Az Úr arra utasította a „hat férfit", akik a Krisztus felügyelete alatt álló szervezet láthatatlan részét példázzák, hogy a rosszakaratuakat irgalmatlanul kivégezzék. „És amazoknak mondá az én hallásomra: menjetek át a városon ő utána és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek és ne szánakozzatok: vénet, ifjat, szűzet, gyermeket és asszonyokat öljetek meg mindegy lábig, de azokhoz a férfiakhoz, akiken a jegy van, ne közelítsetek és az én templomomon kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, akik a ház előtt valának" (Ezékiel

9:5, 6). Az Úr világos kijelentése arra irányul, hogy azon „szervezett felekezetek", amelyek az ő nevét meggyalázták s közülök azok, akik az ő hű népét üldözték és Isten nevét gyalázták, irgalmatlanul el fognak pusztulni.

Ki menekül meg tehát? Azon jóakaratu emberek menekülnek meg, akik a menedékvárosba menekülnek. Egykor bizonyos tekintetben összeköttetésben állottak Sátán szervezetével, de miután annak gonoszságáról és Isten jóságáról értesültek, Isten szervezetében, amit a menedékváros példázott, keresnek védelmet. Babilonból, illetve Sátán szervezetéből távoznak és Isten szervezetéhez menekülnek, Jehova és az ő országa mellett foglalván állást; többé nem szabad rokonszenvezniök a gonosz szervezettel és azt támogatniok sem szabad, hanem az Úr mellett kell kitartaniok és az ő szervezetével és munkájával kell rokonszenvezniök.

Öregek

Isten szervezetének (egyházának) öregei, akik az Úrtól fölkenetésben részesültek és a templomban vannak; ezek tehát öregek, illetve érettkorúak a Krisztusban. Ezek közölni fogják az Isten ellenségeiről szóló igazságot; ezt példázza a Moáb országában közzétett Isten törvénye, nevezetesen: „De hoggyha lesz valaki, aki gyűlöli az ő felebarátját, és meglesi azt és reátámad és úgy üti meg, hogy meghal és bemenekül valamelyikbe e városok közül; akkor az ő városának vénei (elöljárói) küldjenek embereket és hozzák ki azt onnét és adják azt a vérbosszúló rokon kezébe, hogy meghaljon. Ne nézz reá szánalommal, hanem tisztítsd

ki az ártatlan vérontást Izraelből, hogy jól legyen dolgod" (Mózes V. 19:11–13).

Isten szervezetének hű maradéka, amely öregekből áll, semilyen tekintetben sem rokonszenvezhet, nem védheti és nem támogathatja a Sátán szervezetéhez tartozó szándékos gyilkosokat Isten ítéletének végrehajtásával szemben. Nem csupán el kell szakadniok a gonosz szervezettől, hanem teljesen egyezniök kell Isten döntésével az elégtétel szerzés tekintetében. Egyezniök kell és kérniök kell Istentől, hogy a gonoszok kipusztítására vonatkozó előre hírdetett szándékát megvalósítsa. Csak így fogják bebizonyítani teljes rokonszenvüket és ragszkodásukat Jehova és az ő szándékai iránt. Emiatt kell bátran hírdetniök a hűségeseknek Isten büntetését, mivel ez is a felkentek feladatának egyik részét képezi (Ézsaiás 61:1, 2).

A kereszténység között világszerte milliószámra vannak jó és őszinte szívű emberek, akik nem szeretnének az ártatlanul kiontott vér büntetésében részesülni. Ezek tehát akaratlanul és véletlenül kerültek Sátán kelepcéjébe és vétkeztek másokkal szemben. Isten törvénye szerint a tudatlanság mentő ok az olyan ember számára, aki szívében az igazsághoz fordul. Az olyanokat illetőleg azonban, akik megmenekülni óhajtanak, kiszabott követelmény, hogy Istenhez és az ő országához hívek legyenek és Istennek az emberiségre vonatkozó intézkedését megismerni tanulják. Miként ama város „öregei", amelyben a gyilkosság történt, a gyilkost nem védelmezhették, úgy ők is a nagyobb Jéhuval egyetértve, amidőn a hasonmási Akháb házának (fiainak) életét követeli, a vének példái szerint be kell szolgáltatniok azoknak főit (Királyok II. 10:1–7). Ez nem azt jelenti, hogy szósze-

rint bántalmazniok kellene valakit, hanem csupán azt jelenti, hogy az igazságot hírdetniük kell, amidőn arra alkalmuk nyilik és semmi áron sem mondhatanak le az igazság hirdetéséről. A papság, főként a római katolikus hierárchia azon panaszkodik, hogy Jehova bizonyságtevői támadják őt. Ez valótlanság. Isten az igazság hírdetésére kötelezte az ő népét, hogy az emberek tudomást szerehessenek Isten szándékáról. A gonoszokat az igazság vetkezteti pőrére, az igazságot pedig azok javára közlik, akik igazságosan kívánnak viselkedni.

Jézus Krisztus, a nagy bíró, trónján ül az ő templomában és a népet kétfelé választja; akik Istennel és az igazsággal kívánnak egyetérteni, tisztségükre való tekintet nélkül az Úr mellett kell, hogy állást foglaljanak és ki kell fejezniök, hogy mindenkor Isten és az ő igazságos országa mellett állanak. Most Jehova bizonyságtevői felvilágosítani tartoznak a Jonadáb-osztályt, hogy a jóakaratu emberek józan belátás szerint tudjanak cselekedni. Az őszinte és jóakaratu embereket Sátán ügynökeivel, főkép a papság útján, tartotta vakságban mindaddig, amig az Úrról és az ő országáról szóló igazságról értesültek; emiatt támogatták tudatlanul a gonosz osztályt és vétkeztek azokkal szemben, akik híven ragaszkodtak Jehovához és az ő királyságához.

Amióta az Úr Jézus templomához jött és Sion felépítéséhez kezdett, a hívek, akik a királyság szövetségében állanak, Isten szervezetének (templomának vagy egyházának) alkotják egyik részét. A menedékvárosok a Moáb országában kötött hűség szövetsége után lettek berendezve és ebből következik, hogy a hasonmási menedékváros főképen azután alakult vagy érhető el, miután Isten hű fiai

a királyság szövetségébe fölvétettek. A hű maradéknak a királyság szövetségébe való felvétele előtt is éltek jóakaratu emberek és azóta is, és most is élnek ily emberek, akik akaratlanul vagy tudatlanul rontják meg az örökszövetséget. Az áldozati korszak, amely egy nép kiválasztását célozta Jehova neve érdekében Sion tökéletességre jutásával végződni fog; de mily intézkedés történt azon jóakaratu emberek részére, akik magukat Jehova Istennek szentelik? Ezek a Sátán fennhatósága alatt álló világon élnek, de nem rokonszenveznek gonosz hatalmával, tőle elszakadtak, Istennek kívántak szolgálni és Isten akaratát óhajtották cselekedni. Éppen emiatt tehát most fontos megérteni Jehova szándékát az olyanokra nézve és megismerni, mi képezi a hű maradék kötelességét a jonadábokkal kapcsolatban.

A világháború alatt sokan megszegték az örökszövetséget az ember vérének ontása által, ámde sokan csupán amiatt cselekedték, mivel Sátán szervezetének hatalmai kényszerítették arra és tudatlanságból mivelték, mivel nem tudták, hogy azáltal az örökszövetséget szegik meg. Azon alkalommal a papság kétszínűségét és képmutatását meglátták, amely magát Jézus Krisztus követőjének és Isten szolgájának vallotta (habár nem is vett személyesen részt a háborúban), másokat buzdított az emberek megölésére. Ezek az emberek megbotránkoztak a papság viselkedésében, s amidőn a háborúból hazatértek és értesültek Isten intézkedéséről az emberiséget illetőleg, meg akarták ismerni Istent és Isten akaratát kívánták teljesíteni. Gyűlölték a gonoszságot és őszinte szívvel óhajtották megtalálni a helyes útat. Egyesek támogatták a világon uralkodó zsarnok szervezetet, amely az emberek és Jehova

bizonyságtevői felett is sok erőszakosságot elkövetett. Egyesek viszont oly felekezeti szervezetekkel álltak kapcsolatban, amelyek kegyetlenül üldözték Isten népét, még pedig olyképen mint egykor a társusi Saulus (Apcsel. 8:1–3; 9:1–22). Ismét mások mint karhatalmi eszközök követtek el bűntényeket a papság befolyása alatt Isten felkent népével szemben, de amidőn az igazságot felismerték, teljes igyekezetükkel igazságos útra igyekeztek térni. Az olyanok tehát, akik őszintén változtatni igyekeznek viselkedésükön és az Urat az ő útján keresik, meg is fogják találni őt.

A menedékváros hasonmása Jehova szervezete (temploma) és ő mindazok védelméről gondoskodott, akik teljesen mellette fognak állást foglalni és nem szándékosan szegték meg az örökszövetséget. „Szándékosság és rosszakratúság" alatt az igazság (mások jogainak) figyelmen kivül hagyása mellett valamily gonosz indító okból származó igazságtalan cselekedetet kell érteni. Így például a papság beleegyezett Jehova bizonyságtevőinek üldözésébe és megölésébe, jóllehet tudta, hogy azok a férfiak és asszonyok ártatlanok és Isten Igéjét terjesztik. Azon papokat tehát rossz indulat vezette, mivel a bizonyságtevőket el akarták tenni az útból. Ezeket a papokat egyes más emberek is támogatták igazságtalan eljárásukban, de tudatlanul és nem rossz szándékból cselekedtek. Isten vonatkozó törvénye az izraelitáknak szólott és most a hasonmásban is teljesül, nevezetesen: „Izrael fiainak és a jövevénynek és az ő közöttük lakózónak menedékül legyen az... hogy odaszaladjon, aki történetből öl meg valakit" (Mózes IV. 35:15).

Emiatt tehát az Úrnak templomához érkezése óta a „kereszténység" között egyesek, akik nem

tartoznak ahhoz, de jóakaratu emberek és szolgálni kívánnak Istennek és az ő igazságos országának, menedéket kell találniok abba a városban (szervezetben), amely teljesen Jehova Isten szolgálatára van szentelve. Jehova most arra kötelezte a bizonyságtevőket, hogy ennek az osztálynak, amely igazságosan kíván viselkedni, szolgáljon és ezt a kötelességét nem szabad visszautasítania, vagy elhanyagolnia. Ez a kötelesség a királyság hírének tolmácsolását jelenti a jóakaratu emberek előtt, hogy tudomást szerezhessenek azon intézkedésekről, amelyekről Isten gondoskodott azok számára, akik őt megismerni és neki szolgálni kívánnak. Jehova nagy főpapja Jézus Krisztus útján kötelezi bizonyságtevőit az ország evangéliumának hirdetésére a teljes vég bekövetkezése előtt. Inteniök és figyelmeztetniök kell a népet, hogy a jóakaratuak józanul viselkedhessenek és felelősségük tudatára ébredjenek Istennel szemben.

A menedékvárosokban a Lévi törzse lakott: „Aki pedig beszalad valamelyikbe e városok közül, álljon az a város kapújába és beszélje el az ő dolgait a város véneinek hallatára és vegyék be őt maguk közé a városba és adjanak neki helyet, hogy velük lakozzék. Hogyha pedig kergeti azt a vérbosszúló, ki ne adják a gyilkost annak kezébe, mert nem szándékosan ölte meg az ő felebarátját és nem gyűlölte azt annak előtte" (Jozsué 20:4, 5). A menedékvárosokban a léviták tartoztak segíteni és vigasztalni a menedéket-keresőket. A hasonmási izraeliták is segíteni és vigasztalni tartoznak azokat, akik Isten szervezetéről kívánnak tájékozódni. Amit azáltal mívelhetnek, hogy az illetőket jeggyel látják el homlokaikon, illetve felvilágosítják a teendőkre nézve, hogy az Úr kegyeit megnyerhessék.

Isten főképen Ezékiel próféta útján utasítja a papi osztályt, hogy vonuljon keresztül a városon és jegyezzen „tau" betüt (héberül) vagy jelt azok homlokára, akik az Úr útját keresik. A városban az így megjegyzett osztály részesül kiméletben és fogja túlélni a nagy nyomorúságot (Ezékiel 9:6; Sofóniás 2:3).

Annak bizonyítására, hogy Isten maradéka tartozik segíteni a jóakaratúakat, akik védelmet keresnek a vérbosszúlóval szemben akaratlanul elkövetett bűneikért, áll megírva: „Akkor ítéljen a gyülekezet az agyonütő között és a vérbosszúló rokon között e törvények szerint. És mentse ki a gyülekezet a gyilkost a vérbosszúló rokonnak kezéből és küldje vissza azt a gyülekezet az ő menedékvárosába, amelybe szaladott vala és lakozzék abban, mig meghal a főpap, aki felkenetett a szent olajjal" (Mózes IV. 35:22–25).

Azok tehát, akik nem látogatják meg a családokat és nem közlik velük az Úr országának éltető üzenetét, vagy pedig, akik akadályozzák, elcsüggesztik és szembeszállanak azokkal, akik az Úrnak szót fogadva az igazságot a néphez elvinni törekszenek. szeretetnélküli és gonosz szellemet fejeznek ki és a jonadábosztályt irgalmatlanul kiszolgáltatni hajlandók a vérbosszúlónak Armegeddon idejére. Az Úr figyelmét nem fogja elkerülni e kötelesség elmulasztása vagy nem teljesítése, mivel ő felvilágosította az ő fölkentjeit és az Úrral szemben engedelmeskedni tartoznának. „Szabadítsd meg azokat, akik a halálra vitetnek és akik a megöletésre tántorognak, tartóztasd meg. Ha ezt mondanám: ímé, nem tudtuk ezt; nemde, aki vizsgálja az elméket, ő érti és aki őrzi a te lekedet, ő tudja? És kinek-kinek az ő cselekedetei szerint fizet" (Példab. 24:

11, 12). „Lelkeket szabadít meg az igaz tanubizonyság; hazugságokat szól pedig az álnok" (Példab. 14:25).

Menedék keresése

Azon körülmény, hogy a menedékváros az „idegenek", valamint az izraeliták részére is nyitva állott, arra mutat, hogy Jehova jóságában a szervezetén kívül tartozkodók részére is gondoskodott, hogy menedéket keresve, az ő szervezetében menedeket találhasanak, illetve teljesen hűségesek lehesenek őhozzá; mielőtt azonban valaki a menedéket igénybe veheti, tudomással kell bírnia felőle és egyeznie kell az Úr szabályaival vezettetése tekintetében. Isten törvénye szerint, ha véletlen vagy akaratlan gyilkosság történt és a gyilkos nem volt ellensége a meggyilkoltnak, a gyülekezet (választott bíróság) tartozott ítélkezni a gyilkos és a vérbosszúló vagy rokon között; illetve az ügyet meg kellett vizsgálni és el kellett dönteni, hogy a gyilkosnak menedékhelyet nyujtanak-e a városban. „És lakozzék abban a városban [a gyilkos] mindaddig, amig ítéletre állhat a gyülekezet elé, amig meghal a főpap, aki abban az időben lesz; azután térjen vissza a gyilkos és menjen haza az ő városába és az ő házába, abba a városba, amelyből elfutott vala" (Jozsué 20:6).

Ha a döntés úgy szólott, hogy a gyilkosság nem szándékosan, hanem véletlenségből vagy tudatlanságból történt, akkor a gyilkos védelmet találhatott a menedékvárosban, de ott kellett laknia egészen a főpap elhunytáig; mert habár a bíróság a gyilkost nem találta szándékos bűnösnek és védelmet nyujtott neki a menedékvárosban, mindazáltal ez nem jelentette azt, hogy szabadon járhatott-kelhetett

volna, hanem a menedékvárosban kellett tartozkodnia mindaddig, amig a főpap hivatalában változás nem történt. A gyilkos csak a főpap halála után mehetett haza biztonságban a saját lakóhelyére vagy városába. Ez nyilván azt tanítja, hogy a jonadábosztály, miután Isten szervezetében menedéket keresett és talált, ott az Úr szervezetében, a nagyobb Jéhu szekerében kell tartozkodjon és állandóan rokonszenveznie és egyeznie kell az Úrral és az ő szervezetével, közreműködvén Jehova bizonyságtevőivel a helyes szívállapotban mindaddig, amig a földöntartozkodó főpapi osztály munkáját bevégzi. A jóakaratu embereknek tehát így kell viselkedniök, ha kíméletben óhajtanak részesülni a mindenható Isten nagy napjának csatáján és az életben-maradó osztályhoz kívánnak tartozni, amelyről gyakran úgy emlékeztünk meg mint „milliókról, akik nem fognak meghalni".

Az Úr Jézus Krisztus, a nagy főpap, és az ő uralkodó házának hű tagjai, a papság tagjai (Jelenések 1:6; 20:6; Péter I. 2:5–9). Ezen utolsó napokban Isten szellemének fölkenő olaja főképen Jehova bizonyságtevőire áradott ki s így a maradék fölkentjei a „királyi papság" tagjai lettek.

Ez a fölkenés, illetve „a Lélek kitöltése minden testre" az Úr Jézusnak templomához érkezése óta történt és „a próféták fiai", akik a papsághoz tartoznak, azóta részesültek Jehova szándékának világos megértésében (Jóel 2:28, 29). Ezekben a napokban tünt fel a jonadábosztály, s akik a Jonadáb csoporthoz tartoznak, Jehova szervezetéhez, (templomához) menekültek. Amig a királyi papság fel-kent tagjai, tehát a fölkent maradék is, a földön tartozkodnak és „a királyság evangéliumának" hirdetésével foglalkoznak, a jonadábosztálynak a fölkentek társaságában kell tartozkodnia és támogatnia kell munkájukat, mert máskülönben a nagy bosszúálló kezébe fog jutni.

Emlékezetben kell tartanunk, hogy mindaz, ami az izraelitáknak adott isteni törvényben írva van, jövőbeli nagyobb eseményeket példázott (Zsidók 10:1). Az akaratlan vagy tudatlan gyilkosról szóló törvény csak a menedékvárosan belül biztosított védelmet s a menedékváros határa a várostkörülvevő külvárosoknál végződött (Mózes IV. 35:2–5). Ha a bosszúálló a gyilkossal a menedékváros határán kívül találkozott, bűntetlenül megölhette. „Ha pedig kimegy a gyilkos a menedékváros határából, amelybe szaladott vala és találja őt a vérbosszúló rokon az ő menedékvárosának határán kívül és megöli az a vérbosszúló rokon a gyilkost; nem lesz annak vére őrajta" (Mózes IV. 35:26,27).

Ez a prófétai intézkedés jelenleg teljesül. Jehova kegyesen gondoskodott azon jóakaratu emberek felől a földön, akik most keresik őt, de nem tartoznak a lelki osztályhoz. De amidőn valaki az Úr ezen jótéteményeiben részesülvén, tul nagy szabadosságot enged meg magának, illetve nem tartozkodik a részére szóló gondviselés korlátain belül, nem gondolván arra, hogy még nem rendelkezik életjoggal és közönbösen kezeli Jehova kegyelmét vagy azt megsérti, nem becsüli, azon védelmet is el fogja veszíteni, amelyről Jehova őreánézve intézkedett. Állandóan méltányolnia kell, hogy Armageddon csatája közel van, amidőn Sátán szervezete el fog pusztulni, valamint azt is, hogy a papi osztály rövidesen távozni fog a földről és akkor fog csak az élet adományában részesülni a jonadábosztály Jézus Krisztus útján, ha rendíthetetlenül kitart az Úr és az igazság mellett. Miután

valaki állást foglalt az Úr és az igazság mellett és megkostolta Isten jóságát és kegyelmes intézkedését a jonadábosztály felől megismerte, többé nem térhet vissza Sátán szervezetének szegényes elemeihez, mert ha visszatér, az Úr védelmét elveszíti (Ezékiel 18:24, 26).

Amidőn valaki az Úr mellett védelmet keresve és találva, ismét igazságtalanságra tér, jogosan fog meghalni. Jehova bosszúállója teljesen igazolva van, amidőn az olyant elpusztítja s a keze tiszta, mivel az Úr utasítása szerint járt el. A világegyetemben soha senki sem nevezheti igazságosan kegyetlennek, igazolatlannak vagy jogtalannak Armageddon pusztítását. Ellenkezőleg az az isteni törvény követelményét fogja teljesíteni az emberi élet szentsége tekintetében. Jehova szavai hangsulyozzák a nép figyelmeztetésének fontosságát és értékét, amelyeket prófétája útján jegyeztetett fel: „Ha valaki hallándja a trómbitaszót, de nem hajt az intésre, s aztán a fegyver eljő és őt utoléri: az ő vére az ő fején lészen. Hallotta a trómbitaszót, de nem hajtott az intésre, tehát az ő vére őrajta lesz; és ha hajtott az intésre, megmentette lelkét. Mikor ezt mondom az igazról: élvén éljen; és ő bízván igazságában, gonoszságot cselekszik: semmi igazsága emlékezetbe nem jő és gonoszsága miatt, melyet cselekedett, meghal" (Ezékiel 33:4, 5, 13).

Juhok

Az Úr jelképi nyelvezetet használ, amit azokra alkalmaz, akik az ő parancsait megtartják. Egy ily képletben a juhot említi, amely állat engedelmes és kormányozható. Néha az Úr példázatok által beszél azok példázására, akiket összegyüjt, s akik

szeretik és engedelmeskednek Jehovának és Jézus Krisztusnak. Ilyen értelemben alkalmazta a juhokról és a pásztorról szóló képet is. Palesztinában (ahol Jézus tanított) az volt a szokás, hogy a pásztor a juhok előtt ment és a juhok ismervén a pásztor hangját, engedelmeskedtek és utána mentek. Jézus a juh-pásztorról szólva, mondotta: „Midőn juhait kiereszti, előttük megyen és a juhok őt követik, mert ismerik szavát" (János 10:4, Káldi).

Jehova Isten a nagy pásztor, mindazokat megvédi és megoltalmazza, akik hozzá hűségesek. „Az Úr az én pásztorom, azért semmiben meg nem fogyatkozom" (23. zsoltár 1). Az Írás Jézus Krisztust oly juhhoz hasonlítja, amely nem panaszkodik és teljesen hűséges a Felségeshez, mivel mindenkor engedelmesen teljesítette az ő Atyjának akaratát (Ézsaiás 53:7).

Amidőn Jehova az izraelitákat, az ő jelképi népét Egyiptomból kivezette „elindítá mint juhokat az ő népét s vezeté őket mint nyájat a pusztában" (78. zsoltár 52). Az engedelmes izraeliták Isten azon választott népét példázták, amely az ő uralkodó házához fog végül tartozni (95. zsoltár 7). Jehova Jézus Krisztust, szeretett fiát nevezte ki mindazok jó pásztorául, vezetőjéül és fejéül, akik az ő uralkodó házának tagjaiva lesznek. Az Úr Jézus olyan embereket nevez „juhainak", akiket kiereszt, akik az ő szavára és parancsára hallgatnak. Olyanok közé mennek, akik farkasokkal vannak példázva, de Jézus Krisztus megvédelmezi őket (Máté 10:16). Jézus, a jó pásztor életét áldozta azokért, akik valóban az ő követőivé lesznek. Jézus az ajtó, az út vagy az élet bejárata a juhok részére, amit a következő szavakkal példáz: „Én vagyok az ajtó. Aki énrajtam keresztül

megyen be, üdvözül; és bejár és kijár és legelőt talál. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon és ölj ön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen és minél több legyen. Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. Én vagyok a jó pásztor és ismerem enyéimet és ismernek engem enyéim" (János 10:9–11, 14, Káldi).

Jézus olyanokra utal, akik meghívást nyertek az ő nyomdokainak követésére és igazaknak és híveknek bizonyulnak, amidőn a következőket mondja: „Az én juhaim szavamat hallgatják; és én ismerem őket és követnek engem; és én örök életet adok nekik és nem vesznek el mindörökké és senkisem ragadja el őket kezemből" (János 10:27, 28). Az Úr e példázata útján fokozott őrködését fejezi ki azok iránt, akik magukat teljesen Isten ügyének szentelik és a jó pásztort, Jézus Krisztust, a Mestert követik.

A világon oly szervezett rendszerek is léteznek, amelyeket „egyházaknak" (hitközségnek) nevezn ek és azokban vannak emberek, akik azt tanítják és tanították számos évek folyamán, hogy Jézus Krisztus vallást tevő követői haláluk alkalmával a mennyekbe mennek, a többiek pedig a tisztítótűzbe vagy örökgyötrelembe kerülnek és az életben senki sem reménykedhetik, csakis azok, akik végül a mennyeknek országát fogják örökölni. Ez a következtetés vagy tanítás egyáltalán nem egyezik Isten beszédével. Jézus először is hű követőiről, úgymint az apostolokról beszél, kiket juhokhoz hasonlít és azután azoknak egymástól való megkülönböztetésére, akik a mennybe kerülnek és amazokra nézve, akik a földön Istent szeretik és neki engedelmeskednek, mondotta: „Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ezen akolból valók; azokat is elő kell hoznom [ki kell eresztenem] és hallgatni fogják az én szómat és lészen egy akol és egy pásztor" (János 10:16).

Ezek „a más juhok" az Írás más részeiben említett jonadábokkal azonosak, akik Isten szabott idejében a jó pásztor, Jézus vezérlete alatt Isten szervezetéhez érkeznek és Jézus ezekre a szófogadókra vonatkozólag mondotta: „Bizony, bizony mondom nektek: aki az én beszédemet megtartja, halált nem lát mindörökké" (János 8:51). „És mindaz, aki él és énbennem hiszen, nem hal meg soha mindörökké. Hiszed-é ezt?" (János 11:26, Káldi).

Az Írás világosan mutatja, hogy azok a juhok, amelyek Isten mennyei szervezetének uralkodó házához tartoznak mint tagok Jézus Krisztussal fognak részesülni dicsőségének kincseiben, s hogy ez a 144 ezer-re szorítkozik csupán. Az Írás azt is világosan tanítja, hogy tömegek fognak élni örökké ezen a földön és határtalan kincsekben részesülnek, amiről Isten az ő országában vagy Krisztus királyságában gondoskodott számukra. Akik most élnek a földön, oly időben élnek, amidőn Igéjének jelentőségét Jehova tisztázza és azok előtt föltárja, akik sok kincscsel telehalmozott házában az igazságot keresik.

Az előző szövegek tehát azon osztályt jellemzik, amely Jehova iránt jóakaratu emberekből alakul, s akiket Írás szerint jonadáboknak nevezünk és akik homlokukon el vannak pecsételve és a menedékvárosba menekülnek, ahol biztonságot találnak, s akiket Nóé családja példáz, amely biztonságban volt a bárkában, s akiket „más juhoknak" is nevez, akiket végül az Úr szervezetébe befogad és a földi áldások örökösévé fog tenni. Az

Írásban egyéb prófétai képek is vannak, amelyek különböző nevek alatt ugyan azt az osztályt jellemzik. Isten ezen szófogadók számára tartogatja megszámlálhatatlan kincseit. Most minden értelmes ember tudni szeretné, hogyan részesülhetne ebben a nagy gazdagságban. Most alkalmuk nyílik rá, hogy ezeket a megnyugató igazságokat megismerjék.

„A kicsiny nyáj" és a „más juhok" Oldal 126, 127

III. FEJEZET

HOGYAN LEHETÜNK GAZDAGOK

JEHOVA minden kincs forrása, és ezeket a kincseket Jézus Krisztus osztogatja. „Az Atya szereti a fiút és mindent az ő kezébe adott" (János 3:35). Csak azok fognak az Úr által osztogatott kincsekben részesülni, akik Jehovát megismerik és azután szótfogadnak neki. Azért mondotta Jézus: „Az pedig az örökélet, hogy megismerjenek téged, egyedül igaz Istent és akit küldöttél, Jézus Krisztust" (János 17:3).

Sokan, akik életben és áldásokban szeretnének részesülni, de tévesen vannak vezetve és nagyon meg vannak zavarodva, így szólanak: „Azt hiszem, üdvözülni fogok, ha azt cselekszem, amit igaznak tartok". De ez a felfogás vagy feltevés teljesen téves. Az ember részére nem állnak nyítva több útak, hanem csak egy út, amelyen az áldások birtokába juthat és ezt az egy útat Isten tüzte ki. Hogyan lehet megtalálni ezt az egyetlen és helyes útat?

Az Írás azok javára, akik megtalálni óhajtják a helyes útat, a következőket írja: „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert az Istenhez járulónak hinnie kell, hogy ő van és az őt keresőknek megjutalmazója" (Zsidók 11:6).

A „hit" helyes és Írás szerinti meghatározása Jehova akaratának olyképen való megismerését és birtoklását jelenti, ahogyan az ő Igéje a Szentírás fejezi ki, és az Isten Igéjében való bizalmat is jelenti. Az embernek abban kell hinnie, amit igaz-

ságnak tekint, és Isten Igéjének igazságáról teljesen meg lehetünk győződve. Jézus a Szentírás, Isten Igéje felől mondotta: „A Te beszéded igazság". A hitet az Írás a fent mondottakkal egyezően a következőképen határozza meg: „A hit pedig a remélt dolgok valósága, meggyőződés a nem szemléltekről" (Zsidók 11:1, Káldi). „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés" (Károli fordítás szerint.)

Semmiről sem lehet határozottan meggyőződve az ember, ha csupán a saját szellemi megfigyelésére van utalva és nem áll hiteles forrásból származó bizonyíték rendelkezésére. Ami nem nyugszik abszolut valóságon (igazságon), az olyasmi csupán feltevés. Ámde az örökkévalósággal kapcsolatos jólétét egyetlen értelmes ember sem fogja csupán feltevésekre alapozni.

Az Úr gazdagító, szomorúságmentes áldását kívánják bírni? De ily áldásokban csak akkor lehet reménykedni, ha az a reménység indokolva van, minek alapján az áldásokra számítani lehet s ennek az indoklásnak abszolut megbízható forrásból származó kellő bizonyítékokkal kell alátámasztva lennie. A reménység alapja vagy fundamentuma a hit (meggyőződés). Mielőtt valaki az Írás értelmében való „hittel" rendelkezhetnék, ismeretekre kell szert tennie; ezért áll megírva az Írásban: „Eszerint a hit hallásból [az igazság bizonyságtevéséből] van, a hallás pedig Krisztus szava által" (Róma 10:17, Káldi). Mivel, amint tudják, Isten Igéjének bizonyságtevése valóság, teljes meggyőződéssel hivatkozhatnak reá, mert az nyujt igazi, meggyőző bizonyítékot azon dolgok felől, amelyekben reménykednek. Ez az a fundamentum,

amelyben reménykedni lehet azon áldások megnyerése tekintetében, amelyeket Isten azok részére tartogat, akik őt szeretik és neki szolgálnak.

A hitet nem szabad emberektől származó értesülésre alapítani, mivel az emberek mindnyájan tökéletlenek és nem szabad abban bízni, hogy található lenne olyan ember, aki a pontos igazságot közölni tudná. Az emberek véleménye becsületességükre való tekintet nélkül értéktelen, ha azt Isten Igéje nem támogatja. Ha valaki arra hivatkozik, amit tökéletlen emberektől hallott, az ilyesmi hiszékenység, de nem hit (meggyőződés). A hiszékenységen felépült reménység bíztosan szét fog rombolódni. Csak úgy lehet hitet (meggyőződést) szerezni, ha az igazságról tudomást szerez, a valóságot megismeri és teljes bizalommal a valóság tudósítására támaszkodik. Ha híven követi az igazság közleményét, sohasem fog csalódni. Ha arra támaszkodik, amire Isten Igéje, az igazság tanítja, ez Jehovában és az ő akaratában az Írás értelmében való hitet jelenti. Ebben a tekintetben az Írás érvelését vegyük figyelembe: „Mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül. De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? S hogy higyjenek abban, akit nem hallottak? S hogy halljanak, ha nincsenek, akik hirdessenek [akik Isten Igéjének igazságát az Írás szerint föltárják] s hogyan hirdessék, ha csak nem küldetnek? Amikép meg van írva: mily gyönyörűségesek azok lábai, kik hirdetik a békét, hirdetik a jókat" (Róma 10:13–15, Káldi).

Amidőn valaki a nép előtt beszédet tart és a saját vagy mások feltevéseit, véleményét vagy következtetéseit előadja, az nem jelent „hirdetést" az Írás értelmében. Az olyasmit inkább „a levegő

csapkodásának" lehetne nevezni. Aki az emberek szenvedélyeit vagy érzelmeit igyekszik felkorbácsolni, nem a valóságot prédikálja, mivel a valóságot csak nyugodtan és józan megfontolással lehet felfogni; emiatt mondja Isten az igazságot (valóságot) kereső embernek: „No jertek, törvénykezzünk [értekezzünk] azt mondja az Úr! Ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek és ha vérszínűek mint a karmazsin, olyanok lesznek mint a gyapju" (Ézsaiás 1:18). Az Úrral való értekezés vagy törvénykezés az ő Igéjének áhítatos, megfontolt és józan vizsgálását jelenti.

Az Úr emiatt utasítja bizonyságtevőit, hogy az embereket tájékoztassák az ő akaratáról, és a bizonyságtevők nem a saját eszméiket terjesszék, hanem az Írásban megtalálható igazságra hívják fel a közfigyelmet. Aki az Írás tanításában részesült, kiváltságában áll Istenben, az Úrban és Jézus Krisztusban hinnie és ha hiszen, hitét azzal fogja bebizonyítani, hogy azzal egyezően is fog cselekedni. Az Isten Igéjére, amely a hit eleme, való támaszkodás céljából az embernek Isten Igéje szerint kell viselnie magát.

Az emberek „egyházaknak" nevezett szervezeteket létesítettek „hitnézetnek" nevezett véleményeket vagy tanokat szerkesztettek és a népet azoknak a dogmáknak a hitére bírták, valamint a velük kapcsolatos szertartások gyakorlására. Az emberek vagy a szervezetek által kiadott nézetekben való hit egyáltalán nem jelent hitet. Jehova Isten és Jézus Krisztus az igazi tanítók és az igazi tanítások vagy tantételek az Írásban vannak lefektetve; az Írás tökéletes vezetője mindenkinek, aki tanulni akar és az igazság útján óhajt járni (Timoteus II. 3:16, 17). Ebből következik tehát, hogy nem

lehet kedves Isten előtt senkisem, ha olyasmiben hisz és olyasmire támaszkodik, ami a saját eszéből származik; és akkor sem lehet kedves Isten előtt, ha olyasmiben hisz és olyasmire támaszkodik, ami más emberek eszéből származott és amit azok tanítottak. Isten előtt csak akkor lehet kedves, ha az ő Igéjét megismeri, arra támaszkodik és annak engedelmeskedik.

Ebből az okból tehát feltétlenül szükséges a hit érdekében az Írást megismernie. Első követelmény: „Az Istenben való hit", illetve az ő létezésében és abban való hit, hogy minden áldás tőle származik (Zsidók 11:6). Isten az örökkévaló, ő teremtette a mennyet és a földet és minden azokban lévőt. Az Írás szerint Ő a nagy „Én", ami azt jelenti, hogy nem csupán egyetlen a maga nemében, hanem azt is jelenti, hogy Ő az Örökkévaló örök-től fogva (Mózes II. 3:14). „Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre! Minek-előtte hegyek lettek és föld és világ formáltatott, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten" (90. zsoltár 1, 2). Az Írás próféciája mondja: „Én vagyok az Úr és több nincs, rajtam kívül nincs Isten" (Ézsaiás 45:5). „Így szól az Úristen, aki az egeket teremté és kifeszíté és kiterjeszté terméseivel a földet, aki lelket ád a rajtalakó népnek és lehelletet a rajta járóknak" (Ézsaiás 42:5).

Isten az ő teremtményei előtt az ő Igéje, a Biblián vagy a Szentíráson keresztül nyilatkozik és azáltal tárja föl teremtményére vonatkozó szándékait. Címeinek vagy neveinek jelentősége nagyon fontos. „Isten" neve a következőt jelenti: hatalmas, mindenek teremtője. „Jehova" (Jahve) neve teremtményére vonatkozó akaratával kapcsolatos. „Mindenható Isten" neve azt jelenti,

hogy az ő hatalma korlátlan. „Felséges" neve pedig, hogy Ő a legfőbb és senki sem létezett előbb, mint Ő. „Atya" neve azt jelenti, hogy Ő az életadó. Ő a mi Urunk Jézus Krisztusnak is az Atyja, mivel Jézus Krisztus volt „a teremtés kezdete", Jehova Isten fia és az életét Jehovától nyerte (Jelenések 3 : 14). Isten Jézus Krisztust, kedves fiát rendelte az emberiség üdvözítőjéül és ítéletének végrehajtójául.

Miután bizonyos tekintetben Jehova Istent és az ő szeretett fiát Jézus Krisztust megismerte, biztosan szeretne hozzá menni és az ő akaratát is megismerni szeretné. Előzőleg bizonyos szövegeket idéztünk, amelyek olyanokra vonatkoznak, akik a világból Jehova nevének népeképen kiválasztattak. De azok a szövegek bizonyos mértékben mindenkire vonatkoznak, akik valaha is az életben részesülni óhajtanak. Mivel ezek a szövegek a másutt „jonadáboknak" is nevezett jóakaratu emberekre ráillenek, azokat itt újból megismételjük. Jézus, Jehova tolmácsa hitelesen megállapította: Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet. Senkisem mehet az Atyához, hanem csak én általam" (János 14:6). Ezen ismerettel kell rendelkeznie mindenkinek, mielőtt hinni tudna és azután ezen megismerésre kell építenie. Isten az emberiség üdvözítéséről és megáldásáról Jézus Krisztus útján gondoskodott és az ember előtt nem áll más út nyitva ezen áldások megnyerése tekintetében. „És nincsen üdvösség senki másban, mert más név nem is adatott az embereknek az ég alatt, amelyben üdvözülnünk kellene" (Apcsel. 4:12, Káldi). Jézus továbbá így szólott: „Senkisem jöhet énhozzám, hacsak az Atya, ki engem küldött, nem vonza őt" (János 6:44, Káldi). Rendkívül fontos

tehát, hogy ön megértse hogyan lehet Jehova Istennel öszhangba kerülni. Az Írás szerint az embert Isten vonza Jézus Krisztushoz, amennyiben alkalmat nyujt neki a tanulásra, hogy meglássa, hogy Jézus az az út, amelyről Isten az ember üdvözítésére és megáldására gondoskodott, hogy rajta kívül más út nincsen. Miután megismerte, hogy más úton az életet és a kapcsolatos áldásokat megnyerni nem lehet, csakis Jézus Krisztus útján, minden egészségesen gondolkodó ember vonzódni fog hozzá. Semilyen áldás sem lehetne állandó jellegü, ha az ember örökké nem élne, ez az áldás pedig Jehovától származik, amint meg van írva: „Az Istennek a kegyelme azonban az örökélet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban" (Róma 6:23, Káldi). Emiatt mondotta Jézus: „Az pedig az örökélet, hogy megismerjék Istent és Krisztust" (János 17:3).

Most tehát el érkezett ön ahhoz a ponthoz, amidőn el tudja hinni, hogy Jehova a mindenható igaz Isten, s hogy Jézus az ő akarata szerint halt meg egy fán és szerezte meg azáltal a megváltás díját az ön érdekében; hogy Jézus Krisztus ezen okból lett az ember megváltója és az ember csak ő általa részesülhet az örökéletben? Meg van győződve arról, hogy teljesen bízni lehet a Bibliában feljegyzett ezen igazságokban oly annyira, hogy teljes bizalommal és meggyőződéssel reájuk lehet támaszkodni? Ha igennel tud ezen kérdésekre felelni, hitét be is fogja bizonyítani azáltal, hogy az Írásban felsorolt szükséges lépéseket meg is fogja tenni azon áldások megnyerése érdekében, amely kincsekről Jehova Isten gondoskodott az ember részére. Mely lépést kell tehát elsősorban is megtennie ezen sorrendben?

Fölszentelés

Jóindulatu ember Istennek szemben? Ha igen, őszintén és becsületesen teljesíteni kívánja Isten akaratát. Amennyiben teljesen bízik Jehova Istenben, fel is fogja ismerni, hogy az ő önre vonatkozó akarata igazságos. Jézus, a tökéletes ember ezt mondotta: „Imé, eljövök! ... Hogy megcselekedjem, ó Isten, a te akaratodat" (Zsidók 10:7, Káldi). „Hogy teljesítsem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van" (40. zsoltár 8, 9). Ezek a szavak mutatják, hogy Jézus teljesen bízott Jehova Istenben és örömmel egyezett bele az ő Atyja akaratának teljesítésébe. Az Isten akaratának cselekvésébe való ily beleegyezés képezi a fölszentelést. Mindenkinek, aki Isten kegyelmét bírni kívánja, erre az útra kell lépnie. Hinnie kell az Úr Jézus Krisztusban, mint megváltójában és üdvözítőjében; mialatt bízik Istenben és Jézus Krisztusban, fogadalmat kell tennie Isten akaratának cselekvésére. Istennek rája vonatkozó akarata az Írásban áll megírva; emiatt kell tehát tanulmányoznia az Írást, hogy Isten reá vonatkozó akaratát meg tudja találni abban.

Azután valamily bizonyítékot kell felmutatnia amellett, hogy Isten akaratának cselekvésére fogadalmat tett, hogy arról azon bizonyíték alapján mások is tudomást szerzhessenek, hogy ön Isten és Jézus Krisztus mellett foglalt állást. Erre nézve az Írás a következőket írja: „Hogy ha száddal vallod, hogy Jézus az Úr és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt halottaiból, üdvözülesz. A szív hite megigazulásra, s a szájjal való

megvallás üdvösségre szolgál" (Róma 10:9, 10, Káldi).

A nyilvánosság előtt szükséges tehát vallomást tennie arról, hogy Isten akaratának teljesítésére fogadalmat tett, hogy tényleg hiszen Istenben és elfogadta az ő önre szóló gondviselését. Sokan keresztényeknek nevezik magukat a pogányoktól való megkülönböztetésül, de majdnem mindenik szégyenli megvallani Isten és Jézus Krisztus nevét, s már magában véve ez a szégyenkezés is azt bizonyítja, hogy az ilyenek nem tettek fogadalmat Isten akaratának cselekvésére. „Az Írás ugyanis azt mondja: mindaz, aki hisz őbenne, meg nem szégyenül" (Róma 10:11, Káldi). Miért kell szégyelni azon Egyetlen nevének a nyilvánosság előtt való megvallását, akitől minden áldás származik?

Keresztség

Szükséges-e napjainkban hogy az Isten iránt jóakarattal viselkedő ember, aki magát jonadábnak tartja, megkeresztelkedjen vagy alámerítkezzen? Ez a fölszentelt részéről az engedelmességet bizonyító szükséges és helyes cselekedet, nevezetesen ez úton fejezi ki, hogy Istennel szövetséget kötött, illetve Isten akaratának teljesítésébe beleegyezett. A vízkeresztség az Isten akaratának cselekvésébe való beleegyezés külső kifejezése. A keresztség vagy alámerítés senkit sem tisztít meg az Ádám engedetlenségéből származó öröklött bűntől. A bűntől Jézus áldozata vagy vére tisztít meg (János I. 1:7–9). Jézus Krisztus kiomlott vérén kívül más eszköz a bűn eltisztítására vagy kiirtására nem létezik (Zsidók 9:22). Csak azoknak a bűne tisztíttatik el, akik Jézus Krisztus ki-

folyt vérében hisznek és ezen hitüket gyakorolják is. A vízkeresztség csupán annak külső bizonyítéka, hogy a megkeresztelt Istennel szövetséget kötött akaratának teljesítésére és ezáltal bizonyítja a Jézus Krisztus kifolyt vérében való hitét. A keresztség által engedelmességről tesz tanubizonyságot, ami azt példázza, hogy magát teljesen átszolgáltatta az Úr kezébe. Ebből az okból szükséges és helyes is megkeresztelni mindenkit, aki Isten akaratának teljesítésére fogadalmat tett.

Jézus, a tökéletes ember, elment Jánoshoz a Jordán mellé és arra kérte, keresztelje meg őt. János nem akarta megkeresztelni, mivel tudta, hogy Jézus nem volt bűnös ember. Jézus nem magyarázta meg Jánosnak, hogy miért akar megkeresztelkedni, hanem kifogásaira csupán a következőket válaszolta: „Hagyd ezt most; mert így illik teljesítenünk minden igazságot" (Máté 3:15, Káldi). Jézus tökéletes, tiszta, szent és bűntelen volt. Keresztségével vagy alámerítésével tehát mások előtt szolgáltatott bizonyítékot arról, hogy teljesen beleegyezett (fogadalmat tett) Atyja, Jehova Isten akaratának teljesítésébe.

Írva van, hogy nyomban Jézus megkeresztelése után elismerő nyilatkozat hangzott el a körülállók füle hallatára a magasságból: „És íme szózat hangzék az égből, mondván: ez az én szeretett fiam, kiben nekem kedvem telt" (Máté 3:17, Káldi). Így fejezte ki Isten elismerését szeretett fiának engedelmes cselekedete iránt, amennyiben ugyanakkor Jézus Krisztust szeretett fiának vallotta. Mindenki, aki szilárdan állást foglal Isten és Jézus Krisztus mellett, arról mások előtt is vallást fog tenni, hogy azok is értesüljenek, mennyire fontos Jehovának szolgálni; és nyilvánosan megkeresztelkedik. Amennyiben alámerítetti magát, jelképesen mintegy így szól: „Önző akaratom meghalt [megszűnt] és ezután csak a te akaratod teljesítése, ó Jehova Isten, fog örömet nyujtani nekem!"

A vízkeresztség tehát illendő cselkedet mindenki részéről, aki magát Istennek szenteli az ő akaratának teljesítésére. Akik az uralkodóház tagjaiképen mennyei áldásokban fognak részesülni, a vízkeresztségnél más keresztségben vesznek részt, ami sokkal mélyebb értelemmel bír. A mennyei szervezethez (templomhoz) tartozók keresztsége felől mondja az Írás: „Nem tudjátok, hogy mind akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg. Eltemettettünk tehát vele együtt a halálba a keresztség által, hogy amint az Atya dicsősége feltámasztotta Krisztust a halottaiból, épp úgy mi is éljünk új életet. Ha ugyan is egybe nőttünk vele halálának hasonlatosságában, úgy majd a feltámadásában is. Tudjuk azt, hagy a mi régi emberünk azért feszíttetett meg vele együtt, hogy a bűn teste lerontassék, s ne szolgáljunk többé a bűnnek" (Róma 6:3–6, Káldi).

A keresztségről szóló e kijelentés nem a vízkeresztségre, hanem a Jézus Krisztus halálába való megkeresztelkedésre vonatkozik. Azt jelenti, hogy a hű és igazi tanítványoknak Jézus Krisztus hasonlatossága szerint áldozati halált kell halniok, hogy a feltámasdáskor is az Úr Jézus hasonlatosságában támadhassanak föl. A jonadáboknak nevezett jóindulatu emberek egyáltalában nem vesznek részt Jézus halálkeresztségében. Reménykedésük teljesen földi életre irányul. De mindazok, akik akár a mennyben, akár a földön szeretnének örök életet nyerni, szövetséget tartoznak kötni Isten

akaratának teljesítésére és a vízkeresztség ezen szövetség megkötését példázza; viszont csak azok kereszteltetnek meg Jézus Krisztus halálában, akik elhatározták, hogy Jézust nyomdokain követni fogják és tényleg azon reménységgel követik, hogy az ő uralkodó házának tagjaivá is fognak lenni.

Szeretet

Jezus Krisztustól megkérdezték: „Mester, melyik a nagy parancsolat?" (Máté 22:36). Tartsuk eszünkben, hogy Isten törvénye sohasem változik meg, minélfogva Jézusnak ezen kérdésre adott felelete az emberiség minden tagjára, aki valaha is akár a mennyben, akár a földön élni óhajt, vonatkozással bír. „Jézus pedig monda néki: szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat" (Máté 22:37, 38). Jézus szavaiból kitünik, hogy Isten ezt a parancsot fontossága miatt helyezte az első helyre és ez a parancs adatott időrendileg is először, tehát a legnagyobb és először is azt kell megtartani, ha valaki Istennek tetszeni kíván. Mit étsünk azonban a „szeretet" alatt?

Az nyilván nem az érzékenységet jelenti. A szeretet az Írás értelmében Jehova iránt való önzetlen ragaszkodás. A szeretet az önzésnek éppen az ellenkezője. Írva van: „Isten szeretet", mivel mindent önzetlenségből cselekszik. Mivel a teremtményt Isten látja el élettel, a teremtménynek feltétlenül egyeznie kell Istennel és önzetlenül kell ragaszkodnia hozzá. Istent kell magánál mindenben az első helyre állítania. A szeretetben nincsenek különböző fokozatok. Aki szereti Istent, teljesen hűségesnek kell lennie iránta. A „szív" a hajlam és az indító ok központját jelenti. A teremtménynek tehát a nagy Teremtőhöz kell vonzódnia és a vonzódását nem oszthatja meg a Teremtő és valamely teremtmény között. Amidőn valamely kérdés felmerül, amely a Teremtőhöz való vonzalmat meg akarja osztani és valamely teremtménynek akarja lekötni, aki Istennek kíván tetszeni, azonnal Jehova Isten mellett kell döntenie. Az Istenhez való hűséget minden egyéb fölött előtérbe kell helyezni. A „lélek" az élő teremtmény, amely lélegzik, mozog és létezik (Mózes I. 2:7). A parancsolat úgy szól, hogy a teremtménynek teljes lélekből kell szeretnie, ami azt jelenti, hogy egész életét Jehova Istennek kell szentelnie.

A parancs azonkivül így szól: „Szeresd a te Istenedet teljes elmédből." A teremtmény elméje azon képességét jelenti, mellyel Isten akaratát kutatni és megállapítani tudja; a parancsolat e része magában foglalja, hogy az ember elméjének Isten akarata megállapítására kell irányulnia és azt (Isten akaratát) örömmel kell cselekednie. A legnagyobb parancs tehát a teremtmény részéről a Jehova iránti szeretet, ami önzetlen kívánságot jelent Isten akaratának cselekvésére, amit legjobb tudása szerint végre is fog hajtani. Ez a parancs a teremtmény javát célozza. Isten törvénye elrendeli, hogy csak azok fogják élvezni az ő áldásait, akik őt szeretik. A teremtmény érdekét szolgálja tehát, amidőn Isten az ő szeretetét óhajtja. Abból Jehovának semmi haszna sem származik, de az jelenti az egyetlen eszközt, amely alapján a teremtmény Isten gazdag áldásaiban részesülhet.

Mi által lehet bebizonyítani magunk és mások előtt is, hogy Istent és az ő beszédét szeretjük?

Erre a kérdésre az Írás szolgál felelettel: „Mert ez az Istennek szeretete, hogy az ő parancsait megtartsuk és az ő parancsai nem nehezek" (János I. 5:3). Jézus mindenkor pontosan egyetért vagy egyezik az ő Atyjával; aki tehát szereti Jehovát, Jézus Krisztust is szerti, mivel Isten parancsa az (Zsidók 1:6; János 5:23). Jézus azoknak mondotta, akik az ő akaratának cselekvésébe beleegyeztek: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartjátok. Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt és kijelentem magamat annak" (János 14: 15, 21). Jézus Krisztus Jehova ítéletvégrehajtója és minden parancsa, amiket adott, Jehovától, az Atyától való. Ebből következik, hogy aki szereti Istent és Krisztust, örömmel is fog igyekezni Isten és Krisztus parancsainak teljesítésére (János 14:24).

Jehova nem önző okból és nem is valamily haszon reményében gondoskodott az ember üdvözítéséről. Gondviselése az élet tekintetében az ember részére teljesen önzetlen és a szeretet kifejezésével azonos. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy minden, valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örökélete legyen" (János 3:16). Ez a kijelentés bizonyítja világosan, hogy Jehova gondoskodott az emberiségről, hogy az ő áldásait megnyerje azon feltétel alapján, hogy hiszen és engedelmeskedik Jézus Krisztusnak. A hit nem csupán az értelmi felfogást, hanem azon megismerést is jelenti, hogy Jézus Krisztus az ember megváltója és Jehova az életadója; teljesen bíznia kell ezen igazságokban és őszintén és becsületesen kell törekednie Isten akaratának cselekvésére.

Jehova senkire sem kényszeríti reá az ő áldásait. Akik az ő áldásának bőségében részesülni óhajtanak, önként alkalmazkodniok kell Jehova azon szabályaihoz, amelyeket az ember kormányzására adott. Jézus feleletében a második parancsolatot is megnevezte. Így szólott: „A második pedig hasonlatos ehhez: szeresd felebarátodat, mint magadat". „E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták." (Máté 22:39, 40). Senki sem óhajt magának kárt okozni. Ha tehát úgy szereti a felebarátját vagy embertársát, mint saját magát, akkor nem is fog annak megkárosítására igyekezni. Igazságosan fog viselkedni vagy bánni embertársával.

Jézus egy másik alkalommal a következő törvényt jelentette ki: „Amint akarjátok, hogy az emberek cselekedjenek tiveletek, ti is azonképen cselekedjetek övelük" (Lukács 6:31). Az Úr egy másik helyen az előtte kedves ember vezérlő törvényét a következőképen említi: „Megjelentette neked ó ember, mi legyen a jó és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, s szeressed az irgalmasságot és hogy alázatosan járj a te Isteneddel" (Mikeás 6:8). Aki Jehova Isten ezen két parancsolatát, amelyet az Úr Jézus itt megismételt, megtartja, fog azon helyes útra lépni, amelyen a Felséges elismerését fogja megnyerni. Amidőn valaki azt kívánja tenni, amit igaznak tart, nem csupán lelkiismerete által vezéreltetheti magát. Ha a lelkiismerete elítéli, ez azt bizonyítja, hogy helytelenül cselekedett. De tudatosan is cselekedhetik valami rosszat. A lelkiismeret nem megbízható vezető, csakis akkor megbízható, ha a lelkiismeret pontosan egyezik Isten Igéjével.

Senkit se tévesszen meg az a feltevés, hogy ha lelkiismerete szerint helyesen viseli magát, örökéletet fog nyerni. A bűn következtében minden ember kárhozat alatt áll és Ádámnak és a többieknek is igazságosan történt az elítéltetésük. Jehova Isten szeretetet és irgalmat gyakorolván gondoskodott útról az emberiség részére, hogy a bűn következtében felmerült tehetetlenségétől megszanduljon, de ettől a tökéletlenségtől csak olyanok szabadulhatnak meg, akik ezen az úton fognak járni. Az embernek is meg kell tennie a maga részét és csak úgy részesülhet Isten áldásaiban. Az Írásban ez áll megírva: „Valamint tehát kárhozat szállott minden emberre egynek a bűnbeesése miatt, úgy életet adó megigazulás is minden emberre egynek az igazvolta miatt. Valamint ugyanis a sok ember megtétetett bűnösnek egy ember engedetlensége által, épp úgy a sok ember megtétetik megigazultnak egynek az engedelmessége által" (Róma 5: 18, 19, Káldi).

Ádám bűne halálkárhozattal járt. Ádám ellen az ítélet elhangzott és így ő halálba került. Azon ítélet következménye vagy hatása minden emberre átszármazik, mivel mindnyájan az ember, Ádám leszármazottai s mivel mindnyájan az Ádám felett elhangzott ítélet után születtek. Ádám gyermekei immár világrajövetelük előtt a halál ítélete alatt állanak és ebből kifolyólag nem származhatott tökéletes élet és létjog egyetlen leszármazottjára sem. Ebből az okból kifolyólag „fogamzottak mindnyájan bűnben". E tökéletlenség következtében minden tökéletlen teremtmény elkárhozott és Isten semilyen tökéletlent sem részesíthet elismerésében. Végül minden embernek meg kell halnia, mivel bűnben született, ha csak nem történik gondoskodás számukra az élet megnyerése érdekében. Isten erről a gondviselésről kedves fia által intézkedett, aki azért halt meg, hogy az emberiség életalkalomban részesülhessen. Ez az út az, amelyet Isten kijelölt és ezenkívül más út nincsen. Ádám engedetlensége következtében sokan lettek bűnösökké, de Jézus Krisztus mindhalálig tartó engedelmessége alapján sokan, egyszóval mindenki, aki hiszen benne és Isten parancsait megtartja, igazakká lesznek és csak ezek jutnak oly helyzetbe, hogy Jehova kezéből valaha is kincsekben fognak részesülni.

Ne feledjük, Isten áldásai nem szólnak olyanok részére, akik elmulasztják vagy nem akarnak hinni az Úr Jézus Krisztusban és engedelmeskedni Istennek és Krisztusnak. Az Isten áldásaiban való részesülés előfeltétele a hit és az engedelmeskedés, így lehet a teremtmény gazdag. Mindenki kárhozat alatt született és az alól csak egy úton lehet kimenekülni. Efelől áll megírva: „Aki hisz a Fiúban, örökélete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta" (János 3:36). Isten haragja a kárhozatot jelenti, mely mindenkit és minden bűnöst terhel, aki a bűn következtében Istentől el van idegenülve. Az Isten haragja vagy a kárhozat alól való menekülés egyetlen útja a Jézus Krisztus vérében való hit és engedelmesség által nyilik meg; az előbbi kijelentés világosan mutatja, hogy aki nem hisz vagy nem akar hinni, miután arra alkalmat nyert, nem fogja meglátni az életet, hanem Isten haragja vagy kárhoztatása alatt fog maradni. Ez bizonyítja döntő erővel, hogy nem mindenkinek származik haszna a váltságdíjból, hanem csakis azoknak, akik Istenben és Jézus Krisztusban hisznek és Isten beszédét

megtartják. Ez a legkevésbé sem áll ellentétben Timoteus I. 2:5, 6 érvelésével, miszerint: „Az ember Krisztus Jézus mindenkiért váltságul adta magát". A váltságdíj e szövegben csak a hívőkre vonatkozik és nem vonatkozik más emberekre.

Ne tévessze meg magát senki se és ne engedje magát megtéveszteni mások által sem, azt gondolván, hogy ha Isten üdvözítő útját figyelmen kívül is hagyja, mindazáltal részesülhet Isten áldásában. Aki tökéletlen emberek tanításaira hallgat és azokra támaszkodik, biztosan bajba fog kerülni. Ha valaki azt tartja, hogy üdvözülni fog, jó beletása szerint vagy aszerint cselekszik, amit helyesnek tekint, feltevésében dőrén cselekszik és határozottan pusztulásba rohan. Ezt a pontot erősen aláhuzza az Írás, amidőn így szól: „Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismerjed őt; akkor ő igazgatja a te útaidat" (Példab. 3: 5,6). Ebből kitünik, hogy az embernek nem szabad a saját önző értelmére támaszkodnia, hanem Isten igéjétől kell magát vezéreltetnie, s hogy ha az ember minden útjában elismeri Jehovát és Jézus Krisztust, bizonyos lehet a helyes úton való vezettetéséről. Isten elismerése az ember útjain (cselekedeteiben) azt jelenti, hogy az ember szorgalmasan fogja tanulmányozni az Írást Isten útjának megállapítása céljából és azután aszerint fog engedelmeskedni és mindenekért neki fog elismeréssel és tisztelettel adózni.

Senki sem állíthatja határozottan, hogy hiszen az Úr Jézus Krisztusban, ha Isten akarata felől nem tájékozódik. Ismernie kell Isten reávonatkozó akaratát, mert csak úgy teljesítheti azt. Senki sem bízhatik és cselekedheti Isten akaratát, aki Isten

akaratáról nem szerez tudomást; Isten éppen ebből az okból adta a Bibliát és küldötte annak magyarázatát azon emberekhez, akik az igazság iránt érdeklődnek és ez jelenti az embernek az igazságban való tökéletes vezetését. Emiatt kell az embernek megszereznie Jehova akaratának és szándékának ismeretét, amennyiben eszét Isten beszédének tanulmányozására használja. Ebből az okból mondja Isten embere: „A te Igéd az én lábam szövétneke és ősvényem világossága" (119, zsoltár 105). Az Úr világosítja meg azoknak ösvényét, akik szorgalmasan teljesítik az ő akaratát és ezek az ösvényükre vetődőtt világosságban tudnak az Úr előtt kedves úton járni.

A 24. zsoltár első versében áll megírva: „Az Úré a föld és annak teljessége a föld kereksége s annak lakósai." Ez azt jelenti, hogy minden kincs Jehova tulajdona. A földet az engedelmes ember lakóhelyéül teremtette és az ember a földön fog élni. „Én alkotám a földet és az embert rajta én teremtém, én terjesztém ki kezeimmel az egeket és minden seregüket én állítám elő. Mert így szól az Úr, aki az egeket teremté; ő az Isten, aki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá: én vagyok az Úr és több nincsen" (Ézsaiás 45:12–18). Isten nem hiába teremtette a földet. A föld örökké létezni fog és Jehova szándéka arra irányul, hogy ezen a földön fog élni minden engedelmeskedő ember (Prédikátor 1:4).

Csak azok lesznek Isten nagy kincseinek örökösei, amiről az emberiség részére gondoskodott, akik Istennek engedelmeskednek és Jézus Krisztust az emberiség megváltójaképen elismerik. Minden engedetlen örök pusztulásba fog kerülni. A földön

élő emberek között a Jonadáb által példázott jóindulatu emberek remélhetik, hogy a szegénységtől megszabadulnak és mindörökre örökölni fogják az örökkévaló kincseket. Azért életbevágóan fontos tehát minden őszinte ember számára Isten útjának megismerése, amit az Írás ecsetel. Miért van most oly sok szegény a földön? Ezt az embernek tudnia kellene és meg kellene tanulnia, miben áll Isten igazi és biztos orvosszere a szegénység eltávolítására, hogy a szegénység helyében jólét, örök béke és boldogság virágozzon a földön.

IV. FEJEZET

A SZEGÉNYSÉG ÉS A HALÁL OKA

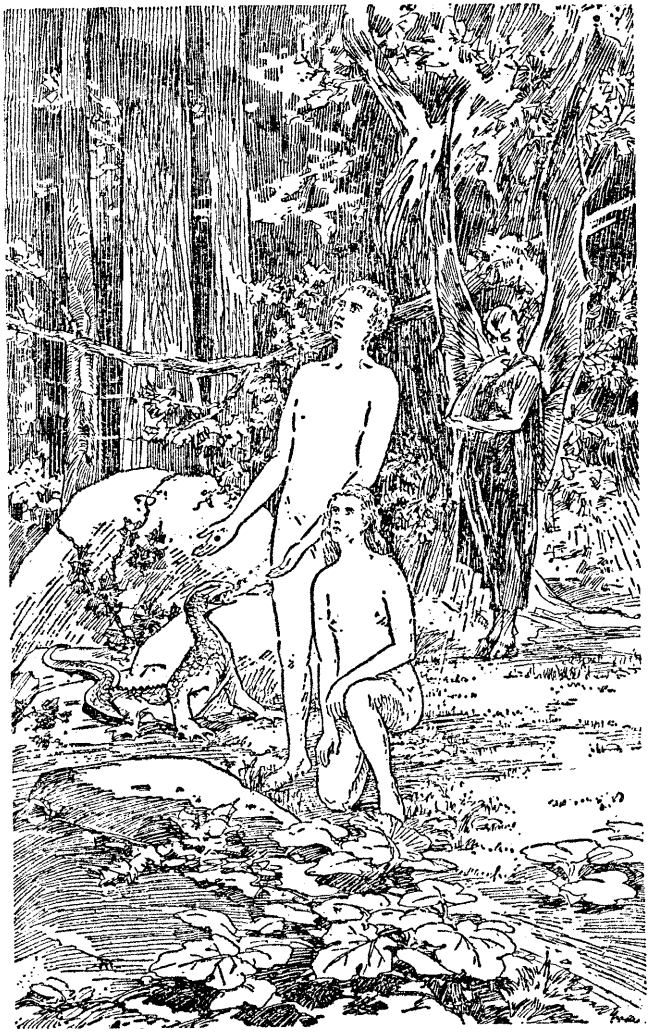
JEHOVA mindenható és teljesen önzetlen. Miért engedte meg akkor az emberiség között a nagy szegénységet és sok szenvedést? Miért van oly sokféle betegség, rosszaság és gond az emberiség között? Miért halnak meg az emberek? Jehova Isten felelőse minden szegénységért, szenvedésért és halálért? Ő semmiképen sem felelős ezekért. Amidőn a fenti kérdésekre a megbizható feleletet az Írásban keresni fogják, méltányolni fogják Jehova Isten és Jézus Krisztus jóságát.

A kapzsiság minden korban a legnagyobb és legelvetemültebb bűntények közé tartozott. Ennek következménye Jehova nagy nevének gyalázása, az emberiség szegénysége és halálozása volt. Azon bűntény elkövetése óta oly sok idő telt el és azóta az eredeti gonosztevő úgy elmosta a nyomokat, hogy az emberek napjainkban nagyon nehezen tudják megérteni és felfogni ama bűntény rettenetes nagyságát. Azt csak azok az emberek tudják teljesen megérteni, akik Istennel szemben jóindulatuak és a helyeset megismerni és cselekedni is kívánják.

A kapzsiság más ember tulajdonának zabolátlan elkívánását és elharácsolását jelenti. A kapzsiság alatt, azon igazságtalan haszonvágyat és elhatározást értjük, hogy az óhajtott dolgot rablás vagy egyéb igazságtalan eljárás és eszköz útján is megszerzi a kapzsi. Az a végtelen önzés vadhajtása.

Azon teremtmény, aki igazságtalanul óhajtja magának mások tulajdonást, vagy pedig zabolátlan kívánságának kielégítésére csaláshoz, rabláshoz vagy egyéb igazságtalan módszerekhez folyamodik, ezáltal rosszakaratu gonosz szívét mutatja ki, amely megromlott módon másoknak kárt akar okozni.

A Szentírás a következő tányállásokat tárja föl, amelyek a nagy bűntény elkövetésével összefüggnek: Isten végtelen hatalma, tökéletes bölcsesége és határtalan szeretete gyakorlásában teremtette a mennyet, amelyhez a Logos (Ige), a kérubok, a szérafok, az angyalok, egyéb hatalmak és fejedelmek tartoznak, akik együttesen Isten dicsőségét hirdetik: „Az egek beszélik Isten dicsőségét és kezének munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést" (19. zsoltár 2, 3). A földet is Isten teremtette (Mózes I. 1:1). Eljött az idő az ember megteremtésére, hogy a földet birtokába vegye, s amely kellemes lakóhelye legyen neki; Isten tehát a föld egy részét paradicsommá alakította ki, amelyet Édennek nevezett. Isten a föld elemeiből egy tökéletes teremtményt alkotott, akit Ádámnak vagy embernek nevezett, akit élő, mozgó, intelligenciával felruházott teremtményképen hozott létre. A tökéletes Édent az ember lakóhelyéül bocsátotta rendelkezésére és törvényéről is felvilágosította és a kihágásból származó büntetést is közölte vele (Mózes I. 2:7, 15–17). Az ember számára segítőtársat, egy tökéletes nőt teremtett és ezt a tökéletes emberpárt szaporodási képességgel és erővel látta el. Ha az ember híven engedelmeskedett volna Isten törvényének, a föld örök lakóhelye lett volna és annak kincseit is élvezhette volna.

Lucifer felveti a per kérdését az emberiségre nézve
Oldal 160

A zsoltáros nyelvezete szerint az ember „csodálatosan és nagyszerűen lett megalkotva". Isten megteremtette az embert, amiről a zsoltáros így szól: „Csodálatosak a te cselekedeteid [a te műveid]" (139. zsoltár 14). A tökéletes ember a földi teremtés koronája vagy legfelségesebbikje volt. Jehova láthatatlan vagy mennyei birodalmában egy másik szellemi teremtményt Lucifernek hívtak, akit Isten az ember láthatatlan felügyelőjéül rendelt. Isten beszéde a következőket írja Lucifer felől: „Valál felkent oltalmazó kérub; és úgy állítottalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tűzes kövek közt jártál" (Ezékiel 28:14).

A „kérub" szó alatt Isten egy fölkentjét kell érteni, akinek szervezetének egy részét alárendelte. Lucifer azon ismertetéséből, hogy „felkent oltalmazó kérub" volt világosan látni lehet azon nagy tisztséget, amelyet ő betöltött. Isten nevezte ki őt és azt a nagy tisztséget Isten „hegyén" (egyetemes szervezetében) viselte. Az Írás szavaiból kitünik, hogy Lucifer volt Édenben a tökéletes ember és az ő hazájának felügyelője: „Édenben, Isten kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel: karniollal, topáz és jáspissal, társiskővel és onixxal, berillussal, zafirral, gránáttal és smaragddal; és karikáid mesterkézzel és mélyedéseid aranyból készültek ama napon, melyen teremtetél" (Ezékiel 28:13). Szép teremtmény volt és gyönyörű megjelenésü lehetett: „Tökéletes voltál útaidban teremtésed napjától fogva mindaddig, amig gonoszság találtatott benned" (Ezékiel 28:15, angol fordítás szerint). Ez mutatja, hogy Lucifer tökéletes volt mindaddig, amig törvényszegést követett el, illetve Isten ellen fellázadt.

Amidőn Lucifer törvényszegő, romlott és gonosz lett, Isten a nevét is megváltoztatta és azóta az Írásban a következő négy néven nevezi: kígyó, ami ámítót jelent; Sátán, ami kísértőt jelent; Sárkány, ami felfalót jelent és Ördög, ami rágalmazót jelent. Lucifer tökéletességében e világ istene vagy hatalmas ura volt, amely tisztségtől nem fosztatott meg nyomban gonoszságának elkövetése után. Évszázadokon keresztül ő volt e világ „istene" vagy láthatatlan uralkodója, amelyet megrontott (János 12:31; 14:30).

Bűntények

Lucifer járatos lévén a mennyei udvarban, látta Jehova dicsőségét és fenségét és azt is látta, hogy minden teremtmény Istent imádja. Lucifer mint az ember felügyelője és angyalok főnöke a Jehovát megillető tiszteletet, dicsőséget és hódolatot a maga részére szerette volna megnyerni, amivel minden igazságos teremtmény Jehovának tartozik adózni. Lucifer kívánsága illetlen és tulzott volt és így lett kapzsi. Isten iránti szeretete megszünt. Isten törvényének megrontója vagy megszegője lett. Ezt bizonyítják a Lucifer felől nagy bűnténye után az Írásban közölt szavak: „Miképen estél alá az égből fényes csillag, Hajnal fia! Levágattál [megaláztattál] a földre, aki népeken tapostál [uralkodtál], holott te ezt mondád szívedben: az égbe megyek föl, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet [trónomat] és lakom [helyet foglalok] a gyülekezet hegyén messze Északon. Felibök hágok a magasságos felhőknek [ködöknek] és hasonló leszek a Magasságoshoz [Jehovához], pedig a sírba szállsz alá, sírgödör mélységébe" (Ézsaiás 14:12–15).

Lucifert a kapzsiság bírta rá nagy bűntényére, amit azon kijelentés is bizonyít, amely Sátánra vonatkozik az ő útjának végén: „Ó te, aki lakozól a nagy vizek mellett, akinek kincse temérdek, eljött a te véged és a te rablásod határa" (Jeremiás 51:13).

Isten a tökéletes embertől, Ádámtól teljes engedelmességet kívánt. Gondoljuk meg, Isten nem kívánt nagy dolgot az embertől, például nem kívánta hegyek kimozdítását, hanem csupán egy bizonyos gyümölcstől tiltotta el az embert Édenben. Felvilágosította, hogy engedetlenségéből halál származik reá. „Mert amely napon eszel belőle, biztosan meghalsz" (Mózes I. 2:17). Ádám könnyen megtarthatta és tiszteletben tarthatta volna Isten törvényét. Nem a gyümölcs volt a gonosz, hanem az Isten törvényének megszegése illetve az engedetlenség volt a bűntény.

Mivel Lucifer az ember felügyelője volt, ismerte, mily kötelezettséggel tartozik az ember Isten iránt és Lucifernek az ember érdekeinek megvédése lett volna a kötelessége. Miképen minden bűnténynél történni szokott, Lucifer bűnténye is az ő gondolataiban kezdődött, amidőn a másét, illetve azt óhajtotta a maga részére, ami jogosan a Jehováé volt. Kapzsi vágyának kielégítésére csaláshoz és ámításhoz folyamodott; emiatt is lett „Kigyónak" nevezve, amivel mint tévútra vezető van jellemezve (Jelenések 20:1–3). „A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál" (Mózes I. 3:1). Ebből az tünik ki, hogy a Kígyó ravasz, körmönfont, csaló és rossz volt. Úgy okoskodott tudniillik, hogy ha Isten az embert törvényének megszegése miatt nem fogja megölni, akkor hazugnak fog bizonyulni, minek folytán a teremtmények bizalma a

Teremtőben meg fog rendülni; ellenkező esetben pedig, ha Isten Ádámot kihágásáért megölni fogja, abból az fog kitünni, hogy nem tudott tökéletes embert teremteni a földön, aki iránta való hűségét és feddhetetlenségét megőrizni tudta volna és a teremtmények bízalma a Teremtő iránt ebből kifolyólag is meg fog rendülni, minek eredményeképen ő (az Ördög) azon tiszteletet és elismerést, amely jogosan Jehovát illeti meg, a maga részére fogja elhódítani.

Sátán, a Kígyó gonosz tervének végrehajtására Évához férkőzött: „És monda az asszonynak: csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?" S emiatt nem eszel a jó gyümölcsből? (Mózes I. 3:1). Mire Éva így válaszolt: „A kert fáinak gyümölcséből ehetünk.., de annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok" (Mózes I. 3:2, 3). Sátán nyilván kinevette Éva együgyű hiszékenységét. És monda a Kígyó az asszonynak: bizony nem haltok meg; hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek és olyanok lésztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói" (Mózes I. 3:4, 5). Sátán ezzel szándékosan és tudatosan hazudott és Éva e hazugság befolyása alatt szegte meg Isten törvényét. Sátán elámította az asszonyt és általa a célját is elérte, mely Jehovától való elfordítására irányult; amidőn azután Ádám oda érkezett és Éva neki az eseményt elbeszélte, Ádám is „evett" a tiltott gyümölcsből. Ez bizonyítja, hogy Ádám nem szerette Istent, mivel szándékosan engedetlen lett vele szemben. (Timoteus I. 2:14). Ádám Évát

sem szerette; mert ha szerette volna, Isten színe elé járult volna és bocsánatáért esedezett volna, látván, hogy elámították őket. Ádám tudta, hogy Évát el fogja veszíteni, ha Istenhez hűségesnek fog bizonyulni a maga részéről, éppen ezért szándékosan megtartani akarata őt a maga részére.

Ádám és Éva halálra ítéltettek és Édenből igazságosan számüzettek (Mózes I. 3:19–24). Sátán ezen rosszakaratu hazugsága és ámító eljárása az emberiséget halálba döntötte. Jézus emiatt nevezte Sátánt, az Ördögöt „hazugnak és gyilkosnak kezdettől fogva" (János 8:44). Attól kezdve mostanáig mindenki, aki igazságtalan szándékának keresztülvitele érdekében hazugsághoz folyamodott, Sátánnak, a hazugságok atyjának volt az eszköze.

Édenben a táplálék tökéletes volt és az engedelmeseket állandóan életben tudta volna tartani. Az Édenen kívül a föld többi részein termő gyümölcs mérgező hatásu volt. Ádám és Éva Édenből számüzettek és rajtuk a halál fokozatosan lett végrehajtva, amig meghaltak. Gyermekeik fogyatkozó éveik alatt születtek; és a szülők bűnös létükre nem tudtak tökéletes gyermekeket világra hozni és emiatt minden e világra született ember bűnös állapotban született és idővel meg kell halnia (Róma 5:12; 51. zsoltár 7). Minden betegségért, gondért, szegénységért, szenvedésért és bűntényért, ami Ádám napjaitól kezdve mostanáig az emberiségre következett, Sátán, az Ördög a felelős. Minden ember, aki szándékosan vagy megfontoltan helyesel vagy cselekszik oly eljárást, amiből másokra szegénység, betegség és elnyomatás származik, az Ördög eszköze.

Sátán halála bizonyos

Ugyanakkor, amidőn Isten Ádámot, és Évát halálra ítélte, Sátánt is halálra ítélte (Mózes I. 3:15; Ézsaiás 14:14–20; Ezékiel 28:18, 19). Miért türte meg akkor Isten az Ördögöt az azóta eltelt évszázadok alatt, hogy oly sok szenvedést zúdítson az emberiségre? A rövid felelet a következő: Isten azért tűrte meg Sátánt az életben, mivel azzal kérkedett, hogy minden embert el tud fordítani Istentől és Isten megkáromlására tudja bírni. Alkalmat nyujtott tehát neki hivalkodó kihívásának bebizonyítására és ugyanakkor az embereknek is alkalmat nyujtott Isten előtt való feddhetetlenségük megőrzésére.

Sátán hivalkodó módon azt állította Jehova előtt, hogy ha nehéz megpróbáltatásokba kerül, minden ember meg fogja átkozni Istent. Ha Isten akkor nyomban elpusztította volna Sátánt és nem nyujtott volna neki alkalmat hivalkodó kihívásának bizonyítására, a teremtmények lelkületében állandó kétség merült volna fel aziránt, hogy hátha Sátánnak igaza volt. E magyarázat alátámasztásaképen van följegyezve az Írásban egy prófétai dráma; Jóbról, a jó emberről és az Ördögről szól. Jób, a főszereplő, igazságos ember volt. Sátán azt állította, hogy Jóbot rá tudja bírni Isten megátkozására (Jób 2:3–5). Isten elfogadta Sátán ezen kihívását. E megpróbáltatásnak kellett eldöntenie, hogy az ember a legnehezebb megpróbáltatások közben is meg tudja-e őrízni hűségét Isten iránt. E megpróbáltatás szükségképen Isten felsőbbségének kérdését is magában foglalta. Ez a vizsgálat nyujtott minden értelmes teremtménynek alkalmat, hogy Isten és Sátán között választást tegyen;

Jehova emiatt intézkedett úgy, hogy Sátánnak egy bizonyos korszakig alkalma nyiljon, amely idő alatt ez a próba is folyni fog és azon idő végén fogja Sátánt elpusztítani. Az egyiptomi faraó az Ördög főképviselője volt a földön és oly szerepet töltött be, ami előre mutatta Isten azon szándékát, hogy az Ördögöt egy bizonyos ideig az életben megtűrni fogja, olvassuk: „Azért hagytalak meg téged, hogy megmutassam rajtad az én hatalmamat, hogy az én nevemet világszerte hirdessék" (Mózes II. 9:16, angol fordítás szerint).

A próba (vizsgálat) Ádám első gyermekeivel kezdődött, folytatódni fog és az armageddoni ütközetben fog tetőpontjához érkezni. Időközben Isten az emberek figyelmét az igazságra tereli, és így választási alkalmat nyujt nekik, hogy Istennek vagy pedig az Ördögnek akarnak-e szolgálni. Kain, Ádám és Éva első gyermeke, az Ördög mellett választott és elpusztult. Ábel a jobbik részt választotta, Jehova Istennek szolgált és az ő elismerésében részesült. Sátán Kaint Ábel meggyilkolására bírta reá (Zsidók 11:4–40).

Minden értelmes embernek, aki az igazságról tudomást szerez, be kellene látnia, hogy Sátán, az Ördög Isten nagy ellensége és a legnagyobb ellensége az embernek is. Minden, Isten iránt jóindulatu ember Ábel útját fogja választani és élni fog. A többiek Kaint követik és meg fognak halni és örökre a halálban fognak maradni. A multban majdnem mindenki tudatlanságban vagy az igazság ismerete nélkül halt meg, de a szabott időben, akik tudatlanságban haltak meg, mindnyájan feltámasztatnak és az igazság megismerésére alkalmat fognak nyerni; ha akkor Istennek szolgálni fognak, élni fognak és nem fognak meg-

halni. Most elérkezett ama nap, amidőn a földön minden teremtménynek, aki az igazságról tudomást szerez választania kell, hogy kinek akar szolgálni. Az Isten iránt jóindulatu emberek az Istennek való szolgálatot fogják választani és az életet.

Isten Igéje, az Írás kifejezetten azoknak a segítéséül és vezetéséül iratott, akik igazságosan kívánnak viselkedni (Timoteus II. 3:16, 17; 119. zsoltár 105). Sátán, az ámító az embereket minden időben megvakította az igazsággal szemben és így tudatlanságban élnek Jehova kegyes gondviselése felől az emberiséget illetőleg (Korintus II. 4:3, 4). Csak az igazság tudja a helyes útat megmutatni az embernek és tudja felszabadítani Jézus Krisztus útján Sátán befolyása és hatalma alól. Akár ember, akár osztály vagy szervezet, amely másokat Isten beszéde felől tudatlanságban törekszik tartani, Sátán, az Ördög képviselője vagy eszköze, akár tudja, vagy nem tudja azt. Aki elutasítja magától a felvilágosítást, amidőn az hozzája érkezik, határozottan szegény lesz, megszégyenül és mindent el fog veszíteni. „Szegénység és gyalázat lesz azon, aki a fenyítésről magát elvonja; aki pedig megfogadja a dorgálást, tiszteltetik" (Példab. 13:18). Aki Isten beszédének igazságával szemben közönbös, sohasem juthat az Úr kincseinek birtokába (Példab. 20:13; 23:21).

Most azokban a napokban élünk, amidőn Isten felelőssé tesz mindenkit, aki az ő akaratának cselekvésére magát elhatározta, hogy mások előtt is elbeszélje Isten gondviselését az emberiségre vonatkozólag és az Ördöggel s annak szervezetével szemben figyelmeztesse. Ennek a figyelmeztetésnek a gonosz és a jóakaratu emberekhez is el kell vitetnie (Ezékiel 3:18–21). A jelen idő ama nap,

amidőn Isten bizonyságtevői útján az ő nevéről és országáról bizonyságot tétet és amidőn ez a bizonyságtevő munka befejeződik, hatalmát Jehova Sátánnak és követőinek elpusztítása által fogja kifejezni (Ézsaiás 43:10–12; Máté 24:14–21). Most a „jonadáboknak"nevezett jóindulatu emberek tájékozódást kell szerezzenek maguknak az igazságról, amit csakis az Írás és az irodalom tanulmányozásából meríthetnek, ami hozzásegíti őket a most teljesülő próféciák megértéséhez. Azok, akik embertársaikon segíteni akarnak, hogy az igazságot megértsék, olyan emberek kell hogy legyenek, akik a „haszonlesést [kapzsiságot] gyűlölik" (Mózes II. 18:21). Amidőn olyanokkal vagy oly szervezetekkel kerülnek érintkezésbe, akik szervezeteik tagjainak gyarapítására vagy vagyonuk, pénzük, hatalmuk vagy befolyásuk szaporítására haszonlesésből törekesznek, kerüljék az ilyeneket, mivel az ilyenek nem lehetnek Isten szolgái. Ezt még jobban megértik, amidőn meglátják, hogyan alapított magának Sátán hatalmas szervezetet a földön, amely mindenkor Istennel szemben állott.

Sátán szervezete

Sátán célja mindenkor arra irányult, hogy Istent megverje a felsőbbség kérdése körül folyó nagy perben. Isten hágyta Sátánt, menjen el gonoszságának végletéig és nem akadályozta; de a kiszabott időben az egész világ előtt befogja bizonyítani Sátán hazug voltát és azt, hogy Sátán minden gonoszság megtestesülése, s hogy Jehova az igaz és a teljesen igazságos. Sátán földi szervezetét Sineár földjén (országában) kezdte kiépíteni, amidőn az embereket a következő kijelentés tevésére

bírta: „Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén" (Mózes I. 11:4).

Nimródot az Istennél is nagyobbnak tüntették fel és a népet követésére befolyásolták (Mózes I. 10:8–10). Az Ördög vallások bevezetésével valósította meg azon tervét, miszerint az embereket egy ember dicsőítésére és tiszteletére akarta bírni, hogy őket így Jehovától eltérítse. Azóta az Ördög gonosz munkájára szervezetében mindenkor 3 főelemet használt, nevezetesen: vallást, ami alatt képmutató formaságokat kell értenünk; kereskedelmet, amely önző eszköz anyagi haszon szerzése érdekében; és politikát, ami alatt nehány ember részéről a nép felett való hatalom gyakorlását kell értenünk. A régi Babilon főképen az ördögvallást, viszont a régi Egyptom a kereskedelmet és az egykori Assiria a politikai hatalmat példázza.

A régi Babilon idejétől kezdve Izrael nemzetének megszervezéséig a világon minden nemzet ördögvallást űzött. Isten Izrael leszármazottait Egyiptomból vezérelte ki, szövetséget kötött velük, törvényt adott nekik és a Mindenható Isten igazi tiszteletére tanította meg őket (Mózes II. 20:1–10). Isten csak ezzel a néppel bánt ilyen módon (Ámos 3:2). Az Ördög bizonyos idő multával az izraelitákat kelepcéjébe csalta és így mint nemzet elfordultak Istentől és Baál vagy ördögvallást üztek és emiatt a nemzet elpusztult (Ezékiel 21:24–27). Az izraeliták előképi nép volt és mindaz, ami reájuk s a velük kapcsolatos népekre következett, prófétailag előre mutatta, ami e világ végén, ahol most élünk, fog bekövetkezni. Izrael nemzete főképen azokat példázza, amelyekből a „kereszténység" áll, akik magukat keresztényeknek vallják. Izrael nemzetében csak kevesen voltak, akik Jehova iránt hűségüket és feddhetetlenségüket megőrizték és az ő elismerésében részesültek. A „kereszténységben" és azok között, akik magukat keresztényeknek nevezik, ugyancsak kevesen vannak, akik feddhetetlenségüket és hűségüket Isten előtt megőrizték. Izrael vezérei, papjai és nyájelőkelőségei felfuvalkodtak, beképzeltek és szívtelenek voltak; inkább az emberek részéről, mintsem Isten részéről keresték az elismerést és így az Ördög kelepcéjébe kerültek. A „kereszténység" vezetői, a papok és nyájaik előkelőségei hatalmas szervezeteket létesítettek, amelyeket „egyházaknak" neveznek és felfuvalkodtak, beképzeltek és kegyetlen emberek lettek, akik inkább haszonlesést és emberektől való elismerést óhajtanak, mintsem Isten elismerését. A próféta következő kijelentése, ami Isten szavait fejezi ki, nagyszerűen ráillik „Izrael testi házára" és a modern Izraelre is, amelyet „kereszténységnek" neveznek: „Mert kicsinyeiktől fogva nagyjaikig mindnyájan telhetetlenségnek adták magukat; a prófétától fogva a papig mindnyájan csalárdságot üznek" (Jer. 6:13).

Az Írásban a prédikátorok vagy papok „prófétáknak" is neveztetnek. Ezek az Úr Jézus Krisztus nevében hatalmas szervezetet alkottak és azt állították, hogy Isten Igéjét prédikálják, holott a valóságban emberek tanait prédikálták és a népet az Írás tartalma felől tudatlanságban hagyták. Ezek felől mondja Isten: „Hazugságot prófétálnak a próféták az én nevemben; nem küldtem őket, nem parancsoltam nekik, nem is beszéltem velük; hazug látomást, varázslást, hiábavalóságot és szívbeli csalárdságot jövendölnek nektek" (Jer. 14:15).

Ezek az Ördögnek és nem Istennek a szolgái. „Nem tudjátok, hogy akinek oda adjátok magatokat szolgák gyanánt engedelmességre, annak, akinek engedelmeskedtek, a szolgái vagytok: vagy a bűnéi a halálra, vagy az engedelmességéi a megigazulásra?" (Róma 6:16, Káldi).

E kijelentésekkel nem akarunk egyetlen embert sem gúnyolni, hanem mivel Isten megparancsolta az igazság közlését, azért közöljük, hogy a földön élő jóindulatu nép most az igazságot megismerje és a helyes úton járhasson. Önző emberek tanainak a követése határozottan halálba vezet. Isten és Jézus Krisztus utasításainak követése örök-életről kezeskedik (János 17:3). Mindenkinek magának kell eldöntenie, hogy kit akar követni és kinek akar szolgálni.

Jehova szervezete

Jehovának kezdettől fogva létezett egy egyetemes szervezete. Isten fő szervezetét, amelyet Sátánnak és szervezetének elpusztítására fog használni és amely útján áldásait a hű emberekhez fogja juttatni, a hűséges Ábrahámmal kezdte kialakítani. Isten így szólt Ábrahámhoz: „A te magodban megáldom a föld minden [engedelmes] nemzetségeit" (Mózes I. 12:3; 22:18). „Amint írva vagyon: Ábrahám hitt Istennek és ez igazságul tudatott be neki. Értsétek meg tehát, hogy akik a hitből vannak, azok a fiai Ábrahámnak. Mivel pedig az Írás előre látta, hogy Isten a hit által ad megigazulást a pogányoknak, előre hirdette Ábrahámnak, hogy: tebenned fog megáldatni minden nemzet" (Galata 3:6–8, Káldi).

Ábrahámnak és Sárának Izsák volt az egyetlen gyermekük, akit Ábrahám Isten utasításából feláldozott (Mózes I. 22:2–18). Izsák feláldozása prófétai kép volt. Ábrahám Jehovát, az Atyát vagy életadót képviselte; Izsák Jézust, a fiút, aki magát az emberért áldozatul adta; és Isten, az Atya a valóságos Izsákban, Jézus Krisztusban fogja áldásban részesíteni az összes engedelmeseket a földön (Róma 9:7; Galata 4:28).

Jézus Krisztus a világ üdvözítője és megváltója, ő az egyház vagy a maga szervezetének, testületének feje is. Az emberektől létesített „egyházaknak" nevezett szervezetek nem Isten Egyháza, hanem Sátán éppen ily szervezeteket használt az embereknek az igaz Istentől való eltérítésére. Jehova Isten Jézus Krisztust feltámasztotta halottaiból „És jobbjára helyezte a mennyekben ... mindent a lába alá vetett, s megtette őt mindenek fölött az Egyháznak fejévé, mely neki teste és annak teljessége, aki mindeneket mindenben betölt" (Efezus 1:19–23). „Ő a testnek, az Egyháznak a feje, ő a kezdet, első szülött a halottak közül, hogy az övé legyen az elsőség mindenben" (Kolossé 1:18, Káldi). Isten az igazi egyházat, illetve Krisztus testének tagjait, együttesen 144 ezret Jézus Krisztus útján választotta ki és akiket kiválaszt, Jehova Isten nevének bizonyságtevőivé kell lenniök.

Határidő

Isten Izrael nemzetét Kr. e. 606-ban kivetette kegyelméből és azóta Sátán lett a világ összes nemzeteinek láthatatlan uralkodója vagy „Istene". Isten határidőt rendelt, amely ideig Sátánnak gonosz uralmának szakadatlan folyását megtürte. Ez a korszak 2520 évet tesz ki és Kr. u. 1914-ben végződött. Ezzel a dátummal végződött — amint Jézus

előre megmondotta — Sátán világa és Jézus kijelentése szerint a világ végét a világháború fogja jellemezni kísérő eseményeivel együtt (Máté 24: 3–15). 1914-ben Jehova következő próféciája teljesült: „Felkentem királyomat Sionon, az én szent hegyemen" (2. zsoltár 6). „A te hatalmad pálcáját kinyujtja az Úr Sionból, mondván: uralkodjál ellenségeid között!" (110. zsoltár 2). 1914-ben teljesült be a következő prófécia is: „Hálát adunk neked, Mindenható Úristen, aki vagy és aki voltál és aki eljövendő vagy, mert átvetted nagy hatalmadat és uralkodol. A nemzetek ugyan haragudtak, de eljött a te haragod és az idő, hogy a halottak megítéltessenek és megadassék a jutalom szolgáidnak, a prófétáknak és a szenteknek és azoknak, akik nevedet félik, a kicsinyeknek és a nagyoknak és hogy kiirtassanak azok, akik megrontották a földet" (Jelenések 11:17, 18, Káldi).

Jel az égen

Mivel elérkezett Isten szabott ideje bizonyos igazságok megismertetésére, egyeseknek közülünk, akik a templom megnyilatkozása, 1918 előtt és után Jehovához hívek voltak, megadatott a „két nagy jelt az égen" meglátniok, és megérteniök, amiről a Jelenések 12: 1–5 tudósít. Ama prófécia egy nőről beszél, aki „a Napba volt öltözve", és „terhes" volt és fiat szült, aki azután a világ nemzeteinek uralkodója lett. Ez a nő Isten egyetemes szervezetét példázza (Ézsaiás 54: 1–12). „A fiú-gyermek" Jézus Krisztus, Isten királya, aki a világ jogosult uralkodója. Ez volt az első „nagy jel" vagy „csoda".

A második jel egy nagy „veres sárkány, amely a szülni készülő asszony előtt állott". Ez a veres sárkány Sátánt és gonosz szervezetét példázza, amely most Isten országát, illetve Krisztus királyságát el akarja pusztítani. Miután Jézus az uralkodásra utasítást nyert, azután nyomban háború tört ki a mennyben Sátán és Krisztus hadereje vagy angyalai között: „És nagy harc lőn az égben: Mihály és angyalai harcolának a Sárkánnyal, s a Sárkány harcola és az ő angyalai; de nem diadalmaskodának, sem helyük nem találtaték többé az égben. És levetteték az a nagy Sárkány az őskígyó, ki Ördögnek és Sátánnak neveztetik, ki elcsábítja az egész világot és a földre vetteték és angyalai vele együtt letaszítatának" (Jelenések 12: 7–9).

1914 óta a bajok és nyomorúságok mindinkább fokozódtak a földön, amiről Jézus ugyancsak előre szólott (Máté 24: 7, 8). A szegénység, a szenvedések, a bűntények és a halál is erőszakosan meggyarapodott a földön. Az „egyházaknak" nevezett különböző szervezetek papsága még mindig azt hírdeti, hogy az emberiségre következett minden baj amiatt következett be, mivel nem támogatták kellő hűséggel az egyházakat. A papság ezen állításával sok őszinte embert elfordított Istentől és Isten megátkozására indított. Az Ördög pedig éppen ezt kívánja elérni és az emberek így lesznek átjátszva az Ördög kezére. Isten semmiképen sem felelős az emberiség szenvedéseiért és bajaiért. Mi az oka tehát a sok szegénységnek, bajnak, fájdalomnak és inségnek a nép között? A válasz a következő szavakban található meg: „Jaj a földnek és a tengernek, mert hozzátok szállt le az Ördög nagy haraggal, tudván, hogy kevés ideje van" (Jelenések 12: 12).

Ez a kijelentés Sátánt teszi felelőssé mindezen bajokért és szenvedésekért. Az Isten és az Ördög között folyó nagy per végleges eldöntésének napja elérkezett. Rövidesen Armageddonra, a mindenható Isten nagy napjának viadalára kerül a sor. Sátán tudja, hogy az ideje rövid és amiatt határozta el kihívó felszólításának érvényesítését, az embereknek az Istentől való eltérítését és elpusztítását. Földi eszközei vagy képviselői útján Istenre hárítja a felelősséget minden szenvedésért, holott ő saját maga (az Ördög) okozta azokat.

Jehova országának bizonyságtevői most emiatt utasíttatnak az igazság közlésére a nép előtt. Ezek Isten szervezetének, illetve „asszonyának" gyermekei s mivel a nagy viadal előtt ők az utolsó tevékeny bizonyságtevők, „az asszony magva maradékának" vannak nevezve és az Ördög, a régi Sárkány szolgáival együtt ezeket a bizonyságtevőket akarja most elpusztítani: „És a Sárkány haragra gerjede az asszony ellen és elméne harcolni a többiekkel annak ivadékából, kik megtartják Isten parancsait és akiknél Jézus Krisztus tanubizonysága vagyon" (Jelenések 12:17, Káldi).

Az Úr most utasítást adott arra, hogy az ő igazságát a néphez kell vinni, hogy a jóakaratuak értesüljenek róla és a menekvés útjára lépjenek (Máté 24:14). Ha ezek a tanuk elhanyagolják vagy nem akarják hirdetni az igazságot, engedetlenségük következtében fognak elpusztulni (Apcsel. 3:22, 23). Jehova bizonyságtevői szeretik Istent, az Igéjét és az ő parancsainak teljesítése képezi örömüket; amiatt a nagy ellenségeskedés között is tovább végzik az igazság terjesztését. Most mindenki, aki szereti az igazságot, azt másokhoz fogja juttatni. Az igazság kétségtelenül

leleplezi azon hazugságokat, amelyekkel Sátán a népet évszázadokon keresztül ámítgatta és az igazság éppen emiatt sérti azok felekezeti érzelmeit, akik nagy hasznot húztak maguknak a szervezett vallásokból. Ön csakis Isten szervezetében találhat védelmet, tehát feltétlenül szükséges megtudnia azon hazugságok minémüségét, amelyekkel a nép ámítva volt, hogy a hazugság tanítóit elkerülni, az igazságot megismerni és a helyes útat követni tudja.

V. FEJEZET

HAZUGSÁGOK

A HAZUGSÁG a valótlanság állítása olyan ember előtt, akinek joga lenne az igazság (valóság) hallására, és azonkívül a hazugság másoknak megkárosítását is jelenti. Valakinek a megkárosítására vagy félrevezetésére számításból mondott hazugság szándékos és rosszakaratu ámítás.

Lucifert Isten az ember felügyelőjéül rendelte. Lucifer Isten és az ember iránti kötelessége és hűsége folytán az igazságot tartozott volna közölni. Évának joga volt ahhoz, hogy az igazságról (valóságról) értesüljön. Lucifer azt állította Éva előtt, hogy a tiltott gyümölcs fogyasztásából nem következik halál, hanem éppen nagy bölcseségre fog szert tenni azáltal. Évát ezzel a valótlan állítással vezette félre; eredményképen Évának meg kellett halnia és szenvedés és halál következett az egész emberiségre. Lucifer kijelentése Évával szemben szándékos, rosszakaratu és ravasz hazugság volt. Ezzel kezdőttek meg a szenvedések.

Lucifer, most már mint Sátán és Kígyó a legötletesebb hazudozó lett. Abban a pillanatban, amidőn belőle Sátán lett, hazudozó is lett. Első hazugságából gyilkosság származott. Jézus mondotta Sátánról, az Ördögről: „Ti az Ördögatyától vagytok és atyátok kívánságait akarjátok cselekedni. Az gyilkos volt kezdet óta és az igazságban meg nem állott; mert nincs őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, tulajdonából beszél; mint-

hogy hazug ő és a hazugság atyja" (János 8:44, Káldi). Az „atya" szó életadót vagy szerzőt jelent. Minden hazugság Sátántól, az Ördögtől eredt és akik hazugság terjesztésére vetemednek, az Ördög gyermekei. Ebből az okból mondotta Jézus a zsidó papságnak vagy vezéreknek: „Ti az Ördögatyától vagytok és atyátok kívánságait akarjátok cselekedni ... Aki Istentől van, Isten Ígéit hallgatja; ti azért nem hallgatjátok, mert az Istentől nem vagytok" (János 8:44, 47).

Jézus szavai világosan megkülönböztetik az igazságot a hazugságtól. Jézus egy kérdésre így felelt: „Én arra születtem és azért jöttem a világra, hogy bizonyságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra" (János 18:37). „Isten nem hazudik" (Titus 1:2; Zsidók 6:18). Ő az igaz és igazságos, az ő kijelentése (Igéje) igazság (János 17:17). Ebből következik, hogy minden tantétel vagy emberek véleménye, amely Isten beszédével ellenkezik, téves tanítás, s ha ezekkel a dogmákkal vagy tanításokkal másokat megkárosítani lehet, akkor azok hazugságok. Most ön vizsgálat alá veheti azon tanításokat vagy tantételeket, amelyekről sokszor hallott és a saját jóléte érdekében most meg kell különböztetnie, hogy igazak vagy tévesek azok a tanítások. Ha azt fogja látni, hogy azok a tanítások, amelyek tekintetében Isten Igéje a mérték, Isten Igéjével ellenkeznek, akkor be van bizonyulva, hogy azok a tanítások hazugságok és az Ördögtől, a hazugságok atyjától származtak. Amidőn meglátja, hogy valamely nézet vagy tanítás valótlan, hagyjon fel velük, arra való tekintet nélkül, ki tanította azokat, vagy mily sokáig tartotta valóságoknak azokat. Az ön jóléte és Isten előtt való kötelessége követeli

öntől a valótlanságok eltávolítását arra való tekintet nélkül, hogy kicsoda tanította azokat; még pedig amiatt, követeli, mivel a valótlanságok kitalálója és támogatója végül örökkévaló halálba fog kerülni (Jelenések 21:8, 27).

Isten gyülöli a hazudozókat (Példab. 6:16–19). „A hamis bizonyság nem marad büntetlen és aki hazugságokat beszél, elvész [elpusztul]" (Példab. 19:9). Az Ördög hazudott Évának, a tökéletes nőnek és tévútra vezette. Az is bizonyos, hogy az Ördög képviselői útján sok tökéletlen teremtménynek hazudott és sokat tévútra vezetett. Biztonságban csak egy úton lehet részesülni és ez az út Isten Igéje igazságának megértése, követése és az oly tanoktól való eltávozás, amelyek Isten beszédével ellenkeznek. Amidőn ráeszmél, hogy egy ideig oly szervezethez tartozott, amelyeket „felekezetnek" neveznek és hogy az a szervezet Isten beszédével, az igazsággal ellenkező dolgokat tanított vagy tanít, választania kell, hogy fog-e tovább is egyezni azon szervezettel és tanításaival, vagy pedig azoktól eltávozik és Isten beszédére fog támaszkodni? Amennyiben a következő pontokat figyelemre méltatja, vizsgálatot fog végezni. Kérje a bölcseség és az igazság Istenétől, hogy önt az igazság megértéséhez vezesse.

Halál

Nyilván különböző emberektől vagy tanítóktól azt hallotta: „Nincsen halál; amidőn valakit elragad az, amit halálnak hívnak, az illető tulajdonképen nem is halt meg, hanem a tulvilágra ment át; teste meghalt, de a lelke örökké tovább fog élni." Röviden mondva majdnem minden vallásszervezet ezt tanítja kereszténységszerte. Támogatja-e ezt a nézetet vagy tanítást az igazság, vagy valótlanság-e az? Az Írás erősen hangsúlyozza, hogy az ily nézet Sátán hazugságát képezi. Isten azt mondotta az embernek: „Amely napon vétkezel, halálnak halálával kell meghalnod" (Mózes I. 2:17). A hazudozó Sátán így szólott: „Nem fogtok meghalni!" (Mózes I. 3:4). Jézus kijelentette: „Sátán hazug" (János 8:44). Kinek fog hinni? Írva van: „A bűn zsoldja [büntetése] halál" (Róma 6:23). Ha halál nem létezik, a teremtménynek halhatatlannak kell lennie, aminek az előfeltétele, hogy nem is tud meghalni. Egy hazugságot más hazugsággal kell támogatni; emiatt a vallászszervezetek egy másik tanítást hirdetnek, azt tudniillik, hogy az ember lelke halhatatlan és örökké él. Ez egy másik valótlanság.

Isten szerint minden ember egy lélek. Senkinek sincsen lelke. „És formálta vala az Úristen az embert a földnek porából és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké" (Mózes I. 2:7). Ez a szöveg bizonyítja, hogy a „lélek", illetve a mozgó, élő teremtmény a test és a lehellet együttesséből állott elő. Amidőn a lehellet a testből eltávozik, a teremtmény, illetve a lélek meghalt. Ezért van megírva: „Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia" (Ezékiel 18:4; Jakob 5:20; Jelenések 16:3). Minden ember lélek és az öröklött bűn folytán minden ember, vagy lélek meghal. Kicsoda oly erős, hogy éljen és ne lásson halált, s megszabadítsa magát a seolnak kezéből?" (89. zsoltár 49). Álljunk meg és gondolkodjunk! Az angyalok nem halhatatlanok, mivel Isten minden gonosz angyalt el akar pusztítani (145. zsoltár 20). Az Ördög nem halhatatlan,

mivel Isten elrendelte, hogy Jézus Krisztus el fogja pusztítani (Zsidók 2:14). Ki halhatatlan tehát? Az Írás szerint csak Isten „halhatatlan egyedül" (Timoteus I. 6:16). Isten feltámasztotta Jézust halottaiból és halhatatlansággal ruházta fel és Jézus többé nem halhat meg. Azért most az isteni Jézus Krisztus halhatatlan (Jelenések 1:18). Isten a 144 ezernek, akik Jézussal királyságában egyesülni fognak, halhatatlanságot adományoz, de rajtuk kívül senki másnak sem adományoz halhatatlanságot (Jelenések 2:10; Róma 2:7; Korintus I. 15:53). Ezekből a szövegekből megláthatja, hogy a lélek halhatatlanságáról szóló tanítások az Ördögtől mondott hazugság az ember elámítására, amiből az embernek folytonosan kára származik.

Tisztítótűz

A nagy vallásszervezetek fejei vagy vezetői azt tanítják és így milliókat elámítanak, hogy amidőn valaki meghal, ha jó volt, nyomban a mennyekbe kerül, vagy a tisztítótűzbe vagy ellenkező esetben az örökgyötrelembe, ahol teljes tudatán van annak, ami vele történik. De amidőn ön rájön arra, hogy az elhunyt öntudatlan állapotban van és egyáltalán semmiről sincs tudomása, azt is fel fogja ismerni, hogy a tisztítótűzről szóló tanítás ugyancsak Sátán hazugságát képezi és mások félrevezetésére és megkárosítására tanítják.

Sem tisztítótűz, sem örökgyötrelem, amit „tűzes pokolnak" is neveznek, egyáltalán nem létezik. Az elhunytak sehol sem élnek tovább és nincsenek öntudatukon elhunytuk után. „Mert az élők tudják, hogy meghalnak, de az elhunytak semmit sem tudnak és azután semmi jutalmuk sincsen, mert

gondolkodóképességük megszünt. Azért, amit cselekedni tudsz, cselekedd meg, mert a seolban [korporsóban] ahova menendő vagy, semmi cselekedet, megfontolás, ismeret vagy bölcseség sincsen" (Prédikátor 9:5, 10, angol fordítás szerint). Nem a meghaltak dícsérik az Urat és nem is azok, akik alászállnak a csendességbe [halálba]" (115. zsoltár 17). E szövegek megvilágításában határozottan meg lehet állapítani, hogy akik meghalnak, sehol sem szenvednek. Önnek mint becsületes embernek biztosan nehezére esnék oly Istent szeretnie, aki élő teremtményeket tűzben vagy egyébképen gyötörtetne. Ön nyilván semilyen állatot sem tudna kínozni? Viszont az örökgyötrelemről szóló tan szerint Isten inkább gonosz léleknek, mintsem a szeretet Istenének van feltüntetve. Őt az Ördög akarta így feltüntetni. A tisztítótűz tanítása ugyancsak Sátán hazugsága, amely által az embereket Istentől elfordítani, gyűlőltetni és gyaláztatni akarja.

Akik a valótlan tisztítótűz tanát prédikálják, azon törekvésükben, melylyel állításukat bizonyítani akarják, egy írás-szövegre támaszkodnak, de az sem támogatja az ő nézetüket. Ez a gonosztevőről szóló szöveg, akit Jézussal egy időben feszítettek meg. Az erről szóló feljegyzés Lukács 23:39–43-ig terjed. Az egyik gonosztevő rövidesen halála előtt így szólt Jézushoz: „Uram, emlékezz meg rólam, amidőn eljösz a te országodban. És Jézus monda neki: bizony, bizony mondom néked ma, velem leszesz a paradicsomban" (Lukács 23:42, 43). A gonosztevő Jézust e világ Istentől küldött királyának tartotta, aki a közeljövőben el fog jönni az ő országába és azt szerette volna, hogy abban az időben az Úr emlékezzen meg őróla is. Jézus így válaszolt: „Velem leszesz a paradicsom-

ban" higyjél és engedelmeskedjél nekem). Amidőn a gonosztevő halottaiból fel fog támadni és az Úr Jézus mellé szegődik és engedelmeskedni fog neki, akkor helyre lesz állítva és az élet kincseiben fog részesülni; a paradicsom, illetve a szép föld lesz a hazája; mert a „paradicsom" alatt Édenhez hasonló kertet kell értenünk. Jézus nem jött el az ő országába az ő halálának napján. Harmadnapig halott és a koporsóban volt és csak azután támasztotta fel Isten halottaiból; Jézus 40 nap mulva ment föl a mennyekbe és csak mintegy 19 száz évvel később jött el az ő országába, foglalta el trónját és utasíttatott uralkodásának megkezdésére (2. szoltár 5; 110:1, 2; Jelenések 11:18).

A gonosztevő sohasem fog a mennyországba menni, mivel oly ígéretet kapott, hogyha Jézus Krisztus mellett fog állást foglalni, a paradicsomba fog kerülni. A gonosztevő halála napján nyilván nem ment sem a mennyországba, sem a paradicsomba. Ha oda ment volna, Jézusnál is sokkal korábban került volna oda, de ez a feltevés, amint tudjuk teljesen értelmetlenség. A gonosztevő meghalt, eltemették és még most is halott és csak a kitűzött időben fog feltámadni halottaiból az Úr ígérete szerint (János 5:28, 29). Jézusnak a gonosztevőhöz intézett kijelentése így szól: „Ma mondom neked, hogy velem leszesz a paradicsomban". Látnivaló tehát, hogy ez a szöveg semmiképen sem támogatja a „tisztítótűz" tanát.

A tisztítótűz tana valótlanság, mivel téves és mivel annak tanításából milliok erősen megkárosultak. A vallásszervezetek képviselői milliókkal elhitették, hogy elhunyt barátaik öntudatukon a tisztítótűzben szenvednek és szenvedéseiktől őket a papoknak nevezett emberek imádságaival lehet

kiszabadítani. Így a népet arra bírták, hogy pénzét a papoknak adja az állítólagos tisztítótűzbe kerültek kiimádkozására. Sok becsületes emberrel nagy összegeket fizettettek az afféle imákért. Az efféle pénzszerzés valótlanságok állítása folytán megkárosította a fizetőket. De a legnagyobb jogtalanságot annak elhitetésével követték el, hogy elhunyt barátaik (hozzátartozóik) a tisztítótűzben van és Isten ott kinoztatja őket; ezzel Isten nevét meggyalázták és becsületes emberek millióit idegenítették el az Istentől; ezt az Ördög csinálta így.

Létezik-e valamily reménység azok számára, akik az igazság ismerete nélkül haltak meg? Igen, létezik; ez a reménység az elhunytak feltámadásából következik. Írva van: „Lesz feltámadásuk, mind az igazaknak, mind a gonoszoknak" (Apcsel 24:15). „Mert ő meghatározott egy napot, amelyen ítélkezni fog a világon igazságban egy férfi által, akit arra rendelt és igazolt mindenki előtt, mikor feltámasztotta halottaiból" (Apcsel. 17:31, Káldi). A feltámadás alatt az életbe való visszatérést kell érteni. Ha valaki a tisztítótűzben vagy az örökgyötrelemben életben van, szükségtelen feltámasztani. Az elhunytak feltámadása el van határozva és bizonyos, mivel az Úr így intézkedett s már magábanvéve ez a tudat azt bizonyítja, hogy a tisztítótűz tana Sátán hazugságát képezi.

A mennybe kerültek-e haláluk alkalmával, akik jó emberek voltak? Nem kerültek oda, mivel a feltámadás nem történik meg az Úr Jézus Krisztusnak és az ő országának eljövetele előtt (Timoteus II. 4:1). A hűséges apostol kijelentette, hogy a feltámadásban való részesülését az Úr második eljövetelekor várja (Timoteus II. 4:8). Az Úr Jézus Krisztusnak hű követői fognak részesülni az

„első feltámadásban" vagy fő feltámadásban és lesznek Jehova mennyei uralkodó házának tagjai; a létszámuk 144 ezerre van korlátozva. A többi emberek csak a földön való feltámadásban és a földön való örökélet alkalmában reménykedhetnek.

Háromság-tan

Egy másik valótlanság, amelyet Sátán eszelt ki és Jehova Isten nevének gyalázására és az emberek eltérítésére terjesztett, a háromság-tan. Ezt a tant „a kereszténység" vallásképviselői tanítják, mely szerint az „egy Istenben három Isten van jelen; az Atya Isten, a Fiú Isten és a Szentlélek Isten, még pedig mindenik egyenlő hatalommal, örökkévalósággal és tulajdonsággal". Egy ily nézetet megmagyarázni senki sem tud, mivel téves. Ez a téves tan Ó-Egyiptom, Ó-Babilon vallásaiban és más mitológiákban állott előtérben, amely vallások együttesen ördögvallások voltak.

Amidőn a háromságtan valamely prédikátorától erre nézve magyarázatot kérnek, azt válaszolja: „Az titok, amit ön nem képes megérteni." Ezt az elméletet első ízben a negyedik évszázadban egy görög pap vezette be a „szervezett kereszténységbe". Hogy a hiszékeny népet a dolognak valamily formában való elképzeléséhez segítsék egy képet mutattak, amely egy háromszögből állott, egy körből és egy lóhere-levélből, vagy pedig valamily háromszögü tárgyból. Mivel az emberek okosaknak akartak feltünni embertársaik előtt, könnyen lépre mentek Sátánnak, és Isten beszédének hátat fordítva képeket csináltak és azokat imádták s ezzel igyekeztek másokat is azon hitre bírni, hogy nem egy a mindenható Isten, hanem

három. Az ily dőrékről mondja az Írás: „Üresek lettek gondolataikban és sötétség borult oktalan szívükre. Bölcseknek mondogatták magukat és esztelenek lettek és fölcserélték a halhatatlan Isten dicsőségét halandó embernek, sőt madaraknak, négylábuaknak és csuszómászóknak a képmásával" (Róma 1:21–23, Káldi). Sátán ügynökeinek ámítása és csalása a háromság-tannal kezdett jelentkezni és felismerhető, hogy ezzel a tannal Istennek Jézus Krisztus feláldozása útján létesített üdvözítő intézkedését akarja érvényétől megfosztani. Ez a tan tagadja (cáfolja) Jézus Krisztus vérének értékét.

Az Írás véglegesen kimutatja, hogy csak egy mindenható Isten van, minden teremtmény életadója, hogy Jézus Krisztus Isten fia, a teremtés kezdete és mindenek teremtésében Jehova munkavezetője. Amidőn az embernek Jehova törvényt adott, így szólt: „Én, az Úr [Jehova] vagyok a te Istened ... ne legyenek neked idegen isteneid én előttem. Ne csinálj magadnak faragott képet és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alant a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak" (Mózes II. 20:2–4). „Én vagyok az Úr [Jehova] ez a nevem" és „rajtam kívül nincsen Isten" (Ézsaiás 42:8; 45:5). „Egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindenek felett van" (Efezus 4:6). Ő az örökkévaló Király, sem kezdete, sem vége nincsen. „De az Úr igaz Isten, élő Isten ő és örökkévaló Király; az ő haragja előtt reszket a föld és a nemzetek nem szenvedhetik el az ő felindulását" (Jeremiás 10:10; Mózes V. 33:27).

Jézus Krisztus Jehova Isten fia, a teremtés kezdete eredetileg a Logos (Ige) nevet viselte és

így szól: „Az Úr az ő útjának kezdetéül szerzett engem" (Példab. 8:22). Logos, a fiu a teremtés kezdete volt, akit Isten mindenek örökösévé rendelt (Efezus 3:9; Zsidók 1:1, 2).

Jézus Krisztus bizonyságtevése teljesen megerősíti a fentieket. Így szólott: „Én az én Atyám nevében jöttem" (János 5:43). „Nem azért szállottam le a mennyből, hogy magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, ki engem küldött" (János 6:38). „Az én Atyám nagyobb nálamnál" (János 14:28). „Krisztus feje az Isten" (Korintus I. 11:3). „Nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, ki engem küldött" (János 5:30). „Mert én nem beszéltem magamtól, hanem ki engem küldött, az Atya, ő adott nekem parancsot, hogy mit mondjak és mit beszéljek" (János 12:49, Káldi). Amidőn Jézus befejezte munkáját, Jehova Istenhez, Atyjához imádkozván, mondotta: „Atyám dicsőítsd meg a te fiadat, hogy a te fiad is dicsőítsen téged". Egy alkalommal a János evangélium 17. részében foglalt könyörgést mondotta, amely teljesen Jehovához, az Atyához szól. Ha az Atya és a Fiu egymással azonos volna lényeg és örökkévalóság tekintetében, miért könyörgött volna saját magához?

Jézus egy másik alkalommal így szólott: „Én és az Atya egy vagyunk" (János 10:30). Ezzel nem azt mondotta, hogy személyre és lényegre nézve azonosak egymással, hanem egymással egyetértenek, amennyiben egymással mindenkor teljes egyetértésben tevékenykednek. Az Úr az Atyához intézett imájában az „egy"szónak értelmét is megmagyarázta, nevezetesen: „Nem csupán őérettük könyörgök, hanem azokért is, kik az ő szavaik

által hinni fognak énbennem, hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te Atyám énbennem és én tebenned, úgy ők is egyek legyenek bennünk és így elhigyje a világ, hogy te küldöttél engem" (János 17:20, 21). Jézus, a Fiu életének az emberiségért való feláldozásául, illetve a váltságdíj megszerzése céljából küldetett a földre. „A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen és minél több legyen. Én vagyok a jó pásztor és ismerem enyéimet és ismernek engem enyéim; amint ismer engem az Atya, én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért" (János 10:10, 14, 15, Káldi). Ha az Atya és a Fiu egymással azonosak lennének, a Fiu nem áldhozhatta volna fel életét váltságul az emberért. A háromság téves tana Jézus Krisztusnak az emberiségért váltságdíjképen kiomlott vérében való hit lerombolását célozza.

A „Szentlélek" oly görög szóból származik, amely helyes fordításban „szellemet" jelent. Ez nem jelent teremtményt vagy valamily személyt, hanem Jehova Isten hatalmát (erejét) jelenti, ami emberi szemnek láthatatlan. A „Szentlélek" tehát Jehova Isten azon láthatatlan erejét (hatalmát) jelenti, amit teljesen az igazságosság vagy szentség munkálására használ.

A Biblia egyáltalán nem tanítja és nem támogatja a „háromság-tanát"; sőt ellenkezőleg kétségtelenül bebizonyítja, hogy ez a tan az Ördögtől származott, amit ravaszul az emberiségre kényszerített, hogy Jehova Istenben és az emberiség megváltására és helyreállítására vonatkozó gondviselését lerombolja. Ebből világosan kitünik tehát, hogy a „háromság-tan" szintén Sátán hazugsága.

A kőszikla

A kiforgatás, eltorzítás, hazugság és az igazságnak téves ábrázolása Sátán ravasz módszerei közé tartozik, célja az, hogy a nép hazugságnak higyjen és így Jehovától elforduljon. Az ily hazugságoknak jellemző példája Jézus azon kijelentésének kiforgatása, miszerint „erre a kősziklára" építi fel az ő egyházát.

Azon címek egyike, amelyekkel magát Jehova nevezi, a „kőszikla", mivel ő az alapja azon egyetemes szervezetének, amelyet megrendíteni senki sem tud. Írva van: „Az Úr nevét hirdetem ... kőszikla! Cselekedete tökéletes" (Mózes V. 32:3, 4). Ő „az üdvösség kősziklája" (Mózes V. 32:15). „Senki sincsen olyan szent, mint az Úr. Sőt rajtad kívül senki sincs. Nincsen olyan kőszál mint ami Istenünk" (Sámuel I. 2:2). Az Úr az én kősziklám és az én üdvösségem szarva" (18. zsoltár 2). „Csak Istenben nyugoszik meg lelkem; tőle van az én szabadulásom. Csak ő az én kősziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg felettébb" (62. zsoltár 2, 3).

Jehova fő szervezetének, amit az Írás kősziklának vagy értékes kőszálnak is nevez, Jézus Krisztus a feje vagy szegletkőve. Ez a prófétai idézet Dániel második fejezet 34–45-ig terjedő versekben van főljegyezve. Egy kő kiszakadt a hegyből (Jehova egyetemes szervezetéből), amely Jehovától szakíttatott ki, és „nagy hegyé" lett, illetve nagy szikla-tömb lett belőle és az egész földet betöltötte. Ez a kő vagy hegy Isten országa, illetve Krisztus birodalma. Isten szervezetét Sionnak is hívják, amelynek Jézus Krisztus a szegletköve: „Ezért így szól az Úristen: ímé, Sionban egy követ tettem le,

egy próbakövet, drága szegletkövet erős alappal, aki benne hisz, az nem fut" (Ézsaiás 28:16).

Ézsaiás 32:2 Jézus Krisztust „nagy kőszálnak" nevezi. A Krisztus országához tartozók sziklás vidék lakóinak" vannak nevezve (Ézsaiás 42:11). Jézus Krisztus, a király azon „kő", amelyet az építők megvetettek, de amely Isten nagy szervezetének (templomának) szegletköve lett (118. zsoltár 22, 23). Ezek és más szövegek mutatják, hogy Jézus Krisztus, Isten felkent királya, a feje, az alap- és a szegletköve Isten fő szervezetének (az egyháznak). Korintus I. 10:4-ben Krisztus „lelki kősziklának" van nevezve, amit Mózes példázott.

A próféták írásaikban előre megmondották Jézus Krisztus eljövetelét, aki a világot igazságosan fogja kormányozni és azok a próféciák jóval Jézus földrejövetele előtt följegyeztettek. A „Krisztus" szó Isten fölkent királyát, Isten szervezetének fejét jelenti. Mivel Jézus tanítványai ismerték a próféciákat, tudakozódni kezdtek „Krisztus" után. Jézus csak egy megpróbáltatásnak tette ki a tanítványokat annak megállapítására, hogy őt mint Krisztust felismerték-e, a következő kérdést adva fel nekik: „De ti kinek tartatok engem"? Péter válaszolt a tanítványok helyett: „Te vagy Krisztus, az élő Isten fia" (Máté 16:16). Ekkor mondotta Jézus Péternek, hogy jól felelt, s hogy ezt az igazságot Jehova Isten adta neki (Péternek) tudtára: „Boldog vagy Simon, Jónás fia! Mert nem a test és vér nyilatkoztatta ki azt neked, hanem az én Atyám, ki mennyekben vagyon. Én is mondom neked, hogy te Péter [görögül: Pétros, azaz kőszikla] vagy és erre a kősziklára [görögül: Pétra, illetve nagy sziklára] fogom építeni egyházamat

és a pokol kapui [hades, illetve temető] nem vesznek erőt rajta" (Máté 16:16–18, Káldi).

Jegyezzük meg, az Úr nem azt mondotta: „Péter, tereád építem". A klasszikus görög nyelven Péter neve Pétros és Jézus így szólott: „Erre a kősziklára [Pétrára] fogom építeni az én egyházamat" (Káldi fordítás). „Erre a kősziklára" nem Pétert jelenti, hanem Jézus Krisztust, Isten fölkentjét, aki Jehova fő szervezetének (egyházának) bíztos és örök fundamentuma. Annak további bizonyítékául, miszerint Jézus tanítványainak lelkületébe belevésni akarta, hogy ő a Krisztus, a 20. versben feljegyzett kijelentése megjegyzendő: „Akkor meghagyá tanítványainak, hogy senkinek se mondják, hogy ő Jézus, a Krisztus" (Máté 16:20). Véglegesen bizonyítva van, hogy az egyház (Isten szervezete) nem Péteren, hanem Jézus Krisztuson, a szikla fundamentumon épült. Figyeljük meg a megerősítő bizonyítékot is. Amidőn Jézus így szólott: „Az én egyházamat" e kijelentésével „Isten egyházát" (Timoteus I. 3:15) értette és nem valamily emberektől létesített szervezetet. Az „egyház" (gyülekezet) szó alatt a nemzetek közül Jehova Isten nevének népéül választottakat értjük, akik az ő mennyei uralkodó házának tagjai lesznek (Jelenések 20:4).

Az egyház nem Péteren, hanem Jézus Krisztuson nyugszik. Krisztus 12 apostola 12 fundamentumnak van nevezve; a szegletkő és az alapkő azonban Krisztus (Jelenések 21:14). Írva van, hogy „megtette őt [Krisztust] mindenek fölött az egyháznak fejévé, mely neki teste" (Efezus 1:22, 23). „Most azonban ti, kik egykor távol voltatok, közel jutottatok Krisztus Jézusban Krisztus vére által. Mert mindkettőnknek [zsidóknak és pogányoknak] útat nyított egy lélek által az Atyához. Így tehát most már nem vagytok idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és az Isten házanépe, az apostolok és próféták alapjára rakott épület, melynek szegletköve maga Krisztus Jézus. Benne az egész egybe szerkesztett építmény az Úr szent templomává növekszik. Ti is egybeépültök benne az Istennek lakóhelyévé a lélekben" (Efezus 2:13; 18:22). „Ő a testnek, az egyháznak a feje, ő a kezdet, első szülött a halottak közül, hogy az ővé legyen az elsőség mindenben" (Kolossé 1:18, Káldi).

Amidőn Jézus azt mondotta: „Erre a kősziklára", Péter úgy értelmezte, hogy az egyház Krisztuson és nem máson fog felépülni; ezt bizonyítják Péter következő szavai is: „Ha ugyan megízleltétek, hogy édes az Úr. Járuljatok hozzá, mint élő kőhöz, kit az emberek elvetettek ugyan, de Isten kiválasztott és megtisztelt; és ti is, mint élő kövek épüljetek fel rajta lelki házzá, szent papsággá, lelki áldozatok bemutatására, melyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által. Azért áll az Írásban: Ime, kiválasztott, értékes főszegletkövet teszek le Sionban; és aki abban hisz, nem fog megszégyenülni. Nektek tehát hívőknek ez tisztesség; a nem hívőknek pedig ez a kő, melyet az építők elvetettek, szeglet fejévé lett és botlásköve és botránysziklája azoknak, kik megütköznek az ígén és nem hisznek benne, amire pedig rendeltettek. Ti pedig választott nemzetség, királyi papság szent nemzet, szerzett nép vagytok, hogy hidessétek annak erényeit, aki sötétségből hívott titeket az ő csodálatos világosságára" (Péter I. 2:3–9, Káldi).

Tudván, hogy a Bablia igaz, mivel Isten Igéje, fennálhat még valamily kétség Jézus azon kijelen-

tésének értelme felől, hogy „erre a kősziklára" építem az én egyházamat? Véglegesen bizonyítva van, hogy „erre a kősziklára" alatt Jézus Krisztust, Isten fő tisztviselőjét kell értenünk, akit Isten mennyen és földön teljes hatalommal felruházott?

A valótlanság

Most pedig vegyük szemügyre elfogultság nélkül Jézus szavainak kiforgatását, eltorzítását és téves ábrázolását, minek alapján nagyon sok ember elméjébe a leggonoszabb hazugságot vagy valótlanságot belecsepegtették. Sátán, az Ördög csempészte bele az emberek értelmébe fokozatosan és ravaszul az eltorzítást Istentől való elfordításukra. Az apostolok elhunyta után egy vallásos szervezetet létesítettek, melynek befolyása és hatalma az emberek között nagyra terebélyesedett. Ezt a vallásos szervezetet „keresztényinek" nevezték. Ez „a keresztény szervezet" a pogányoktól bizonyos eszméket vagy tanokat átvett. A látszatkeresztény gyülekezetekben önző emberek felfuvalkodtak, szigóruak lettek és úgy kezdetek uralkodni a gyülekezeteken, ahogyan önző kevteléseik kívánta. A gyülekezet tagjai között különbséget tettek, az uralkodó osztályt „papsággá" emelték, viszont a kormányzott népet „világiaknak" hívták.

A papság azután megalakította azt a szervezetet, amelyet azóta is „egyháznak" neveznek, de amelynek a köznépet nem számították tagjaivá. Az uralkodó vagy szellemi rész nehány emberből áll, viszont a nép, a „világiak" akik az uralkodó szervezetet eltartják és pénzbelileg is támogatják, milliókból áll. A vezetők célszerűnek tartották, hogy egy embert a szervezet fejévé vagy „atyjává" emel-

jenek. Ezeket a gondolatokat az Ördög támasztotta az emberek elméjében és annak látszólagos támogatásaképen Máté 16: 16–18-ig feljegyzett Jézus kijelentését alkalmazták a következő magyarázat kíéretében: „A szövegben említett kőszikla nem Jézus Krisztus, hanem Péter apostol és Jézus Péteren és annak „utódain" építi fel az ő egyházát; s hogy Jézus Krisztus Pétert nevezte ki „a keresztény republika" elnökéül és Péter halála óta Péternek az utódai az egyház feje vagy atyja időről-időre választatnak. Ezen egyház uralkodó eleme a „hierárchia", viszont a szervezet feje a következő címeket viseli: „Őszentsége, a pápa, Róma püspöke, Jézus Krisztus helytartója, Szent Péter utóda, az apostolok fejedelme, az egyetemes egyház legfőbb papja, Nyugat pátriárkája, Olaszország primása, a római tartomány metropolitája és ősi püspöke, a Vatikán-város uralkodója".

Most pedig nézzük meg a ravaszul kieszelt megtévesztő érveket, amelyeket ennek a vallásos szervezetnek vezető írói Jézus szavainak kiforgatására használnak. A következőket a New-yorki János kardinális „Haydock-féle katolikus Bibliából" idézzük Douay és Reimish fordításában:

„Én azt mondom és azt mondom neked, amit máris mondottam (János 1: 42), hogy téged Péternek fognak nevezni, mert te kősziklává vagy kiszemelve, amelyen én mint fundamentumon az én egyházamat fel akarom építeni, még pedig oly szilárdan, hogy a pokol kapui [hatalmai] sem tehetnek kárt a fundamentumában, mert amidőn annak alapját [tudniillik téged és a te utódaidat] felborítják, fogják az egyházat is, amely terajtad nyugszik, lerombolni. Krisztus tehát ezzel azt ígérte Péternek, hogy amig az egyház létezni fog, mind-

addig ő és az ő utódai lesznek annak főpapjai és fejedelmei". Most pedig nézzük meg ugyan abban a Bibliában a széljegyzetben az ellentmondást: „Igaz, hogy szent Ágoston egy vagy két helyen ezeket a szavakat így magyarázza: „És ezen [magamon] a kősziklán vagy azon a kősziklán, amelyről Péter vallást tett."

Nagyon érdekes az is, hogy ez az Ágoston Kr. u. 430-ban halt meg, tehát megjegyzéseit életében írta, viszont ennek a szövegnek újkori magyarázói ezt a szöveget Péterre és nem Krisztusra való vonatkozásban szövegezték át. Erről a szövegről egy másik széljegyzet is van, amely így szól: „Üdvözítőnk azon kijelentéssel, hogy „te Péter vagy" világosan új névre utal, amelyet ő adott Péternek, amidőn őt tanítványai közé befogadta (János 1:42); most pedig tudomására adja neki, hogy miért változtatta meg az ő nevét, amivel hallgatólag azon megtiszteltetésre akart mutatni, amelyben őt részesítette, amidőn őt rendelte keresztény republika elnökévé, miképen Isten az Ó-testamentumban Ábrám nevét Ábrahámra változtatta, amidőn őt egy nagy nemzet atyjául kiválasztotta ... Jézus, a mi Urunk, csak egy egyházat alapított, amelyet Péteren épített föl. Minden más egyház tehát, amely nem Pétert tekinti fundamentumául, nem Krisztusnak az egyháza, tehát meg sem maradhat, mivel nem Istennek az alkotása. Ez világos." — „Atyáink hite" című könyv, írta Gibbon 1876-ban.

A római katolikus hierárchiától származó magyarázat Jézus kijelentése felől a „kőszikla" jelentősége tekintetében teljesen ellenkezik a Szentírás minden szövegével. A szövegek ily kiforgatása és

elferdítése Sátántól, a Kígyótól, az ámítótól származik, amit az emberek útján elterjesztett; mivel Sátán a hazugságok atyja, azok az emberek is, akik az ily szövegtorzításokat tovább meghagyják, az Írás értelmében Sátánnak szolgálnak, akár tudják, akár nem. (Róma 6:16) Ez az említett magyarázat valótlanság, mivel hamis állítás olyanok előtt, akiknek joguk lenne rá, hogy az igazságról tudomást szerezhessenek, célja nyilván arra irányul, hogy a hiszékeny embereket az Úr helyett emberek szolgálatára indítsa és így sok embert eltérít Istentől és milliókat megkárosít. Mindenek felett pedig Jehova nevének nagy meggyalázását okozza.

A katolikus egyház hierárchiája Sátánnak ezen arcátlan hazugságából fejlődött ki és azon épült fel. A „pápa" cím, ami „papát" jelent, Sátánnak ezen hazugságából származott. Igy hívják azt az embert, aki a római katholikus hierárchia vallás-politikai szervezetének mindenkori főnöke. Azt állítják, Péter volt az első pápa és neki azóta is utódai vannak. Ezzel szemben az az igaz, hogy Péter soha semilyen időben sem neveztette magát pápának vagy atyának. Ellenkezőleg Jézus a néphez és tanítványihoz is így szólott: „És ne hívjatok senkit atyátoknak a földön; mert egy a ti atyátok, ki menynyekben vagyon. Mestereknek se hívassátok magatokat; mert egy a ti mesteretek [tanítótok] a Krisztus" (Máté 23:1–10, Káldi). Péter szót fogadott az Úrnak és bizonyos, hogy ő nem hívatta magát atyának. Viszont az Úr Jézus ezen határozott parancsával szemben a római katolikus hierárchia papjai magukat „atyának" (lelki atyának) neveztetik, a pápát pedig „szent atyának" hívják. Világosan fel lehet ismerni tehát, hogy Sátán ravasz és nyilt hazugságával sok embert elfordított Istentől

és arra bírt, hogy embereknek hódoljon és így Sátán kihívásának szerzzen érvényt.

A pápai hivatal látszólagos jogosultságának támogatására ennek a nézetnek harcosai az egymás után következő pápákat vaktában Péter utódainak nevezték. De az Írás egyetlen szava sem mutatja (hogy Péter pápa volt), sem azt, hogy neki utódai voltak, sőt ellenkezőleg az összes szövegek éppen az ellenkezőt bizonyítják. Az Írás megemlíti „a Bárány 12 apostolát" (Jelenések 21:14), de egyetlen szóval sem emlékezik meg az apostolok utódairól. „A tagokat a testbe [egyházba] Isten helyezte el tetszése szerint" és abban sem ember, sem testület nem tud változtatást eszközölni (Korintus I. 12: 18). Mily felhatalmazás alapján nevezhet ki valamely testület az Úr Jézus Krisztus apostolainak utódjaként valakit? Mivel az Úr nem rendelt apostol utódokat, teljesen téves az az állítás, miszerint emberek szavazat útján utódokat választhatnak, s hogy a pápa Péter opostol utóda lenne.

Kulcsok

Azon alkalommal mondotta Jézus Péternek: „És neked adom a mennyek országa kulcsait" (Máté 16:19, Káldi). Krisztus ezen kijelentését is elhomályosították és eltorzították s a római katolikus hierárchia olyképen magyarázza, hogy az teljesen ellenkezik Isten beszédével.

A kulcs az Írás jelképi nyelvén az elrejtett igazságok feltárását és megértését jelenti. Jézus egy másik alkalommal a kulcs kifejezése alatt annak a jelentőségét is kimutatta. A törvény doktorai és farizeusai alkották a papságot és a zsidóság vezetőségét. Az lett volna a kötelességük és kiváltságuk,

Állásfoglalás

A nagysokaság, Jelenések 7:9–17.

Jehova végrehajtó és nevelő haderői

hogy Isten törvényét a nép előtt megmagyarázzák. Isten iránt hűtlenek voltak és tudatlanságba merültek Isten országa felől és a néptől elvonták Isten szándékai megértésének alkalmát. Emiatt mondotta nekik Jézus, amint azt Lukács 11:52 feljegyzi: „Jaj nektek törvénytudók! Mert elvettétek a tudomány kulcsát, magatok nem mentetek be, s a bemenőket is megakadályozzátok". Jézus azt a kiváltságot, amit a hűtlen zsidók felhasználhattak volna, Péterre ruházta át, neki adván „a mennyek országának kulcsait", amiből világosan kitünik, hogy Péter az esedékes időben meg fogja érteni a mennyeknek országát.

A mennyeknek országa az emberi értelem előtt évszázadokon keresztül rejtett titok volt. Ennek bibliai bizonyítéka Kolossé 1:26, 27–ben van följegyezve, ahol a következőket olvassuk: „A titoknak, mely századok és nemzedékek óta el volt rejtve, most azonban kinyilatkoztattatott a szentjeinek". „A mennyek országa" alatt a mennyei uralkodó házat kell értenünk, amely Jézus Krisztusból és az ő testének 144 ezer tagjából alakul. Ez az igazság mintegy 4 ezer éven keresztül rejtett titok volt és Jézus tanítványai sem kezdték megérteni Jézusnak mennybemenetele és a Szentléleknek pünkösdkor történt kitöltése előtt (Apcsel. 2:14–18). Amidőn Jézus taníványaival volt a földön, példázatok és homályos beszédek útján szólott hozzájuk. Máte 13-ban van följegyezve: „Példázatok nélkül nem beszélt hozzájuk, hogy beteljesüljön, amit a próféta megmondott: „Példázatokban beszélek hozzájuk; közlöm velük, ami a világ fundamentumának elhelyezése óta rejtve volt." Ennek a titoknak Isten végzése szerint egykor fel kell tárulnia és emiatt mondotta Jézus Péternek, hogy

ővé lett az elsőség, hogy a mennyek országának kialakulásáról szóló titkot megértse. Ezeket a kulcsokat Jézus Péternek adta, illetve azon kiváltságot, hogy ezeket az igazságokat maga- és Krisztusban levő testvérei előtt is föltárja.

Tekintetbe kell vennünk, hogy a „kulcs" szó többes számban van alkalmazva, tehát nemcsupán egy kulcsra mutat. A Bibliában később feltáruló tényekből látható, hogy két kulcsról van szó, még pedig: 1)-ső kulcsban Isten azon szándéka nyer bemutatást, hogy a zsidók közül egyeseket ki fog választani a „mennyek országa" osztályába, az egyházba; és 2-szor a másik kulcs Isten azon szándékát tárja föl, hogy a mennyek országának egy részét a pogányokból fogja kiválasztani.

Ha ezek a „kulcsok" vagy kiváltságok Péterre bízattak és Péter azokat felhasználta, akkor neki e tekintetben utódai nem lehetnek. Nincsen is oly bizonyító szöveg, miszerint Péternek utódai kellett volna hogy legyenek. Ezen kiváltságokban csakis egyedül Péter részesült. Kiváltságát vagy kötelességét a titkok feltárásában Isten kegyelméből beteljesítette. Most pedig nézzük meg az Írásban, hogyan cselekedte ezt.

Péter és a többi tanítványok is azt tanították, hogy Jézus Krisztus még földi életében fel fogja építeni királyságát a zsidókkal; ez bizonyítja Jézus mennybemenetelének napján hozzáintézett kérdésük is. Amint Apcsel. 1:6 feljegyzi, megkérdezték tőle: „Uram, avagy nem ezen időben állítod-e helyre az országot Izraelnek?" Jézus azt felelte nekik, várjanak a tanítványok Jeruzsálemben, amig a Szentlélek reájuk árad és akkor fel fognak világosodni az ország felől. 10 nap mulva pünkösd következett és Péter akkor kapta meg az első

kulcsot. Akkor világosítatott meg először az Szent szellem által a mennyek országának titka felől. Apcsel. 2. fejezete szerint Péter akkor felállott, beszédet intézett testvéreihez és megmagyarázta Jézus Krisztus halálának és feltámadásának jelentőségét és az ország kezdetét közölte velük. Akkor Péter Isten Szentlelkének sugallata alatt hírül adta a népnek, hogy Jézus Krisztus Isten kegyeltje, a nagy Messiás vagy Király, akit vártak, hogy őt a zsidók megölték, de Isten feltámasztotta halottaiból és királyul rendelte. Péter azután még a következőket mondotta: „Tudja meg tehát Izrael egész háza, hogy Isten őt tette Urrá és Krisztussá, és felkent uralkodóvá." Péter ezen alkalommal használta a Jézus Krisztustól nyert első kulcsot, hogy a zsidók előtt a mennyek országának titkát föltárja. Közölte velük, hogy Isten újból el fogja küldeni Jézus Krisztust, kit azon ideig, amidőn eljön az idő országának felállítására és mindenek helyreállítására, amikről a szent próféták szólottak, az égnek kell befogadnia (Apcsel. 3:19–21).

Isten országának evangéliumát az apostolok azután 3 és fél éven keresztül kizárólag a zsidóknak hirdették. Akkor adta az Úr a másik kulcsot is Péter kezébe, amellyel az ország titkát a pogányok, illetve a nemzsidók előtt is fölnyította. Péter akkor Joppéban tartozkodott. Ugyanakkor Kornélius, pogány ember, Istenhez könyörgött. Az Apcsel. 10:4, 5 feljegyzése szerint az Úr egy angyal útján a következőket közöltette Kornéliussal: „A te könyörgéseid és alamizsnáid felmentek Isten elébe emlékezetnek okáért. Most pedig küldj Joppéba embereket és hívasd magadhoz Simont, ki neveztetik Péternek". Péter elment Kornéliushoz; Kornélius elbeszélte neki a látomását, amelyben

az Úr angyala útján részesült. Most pedig figyeld meg az apostol szavait Apcsel. 10:34, 35 szerint: „Péter pedig megnyitván száját, mondá: Bizonnyal látom, hogy nem személyválogató az Isten; hanem minden nemzetben kedves őelőtte, aki őt féli és igazságot cselekszik."

Péter egy későbbi megbeszélés alkalmával közölte a tanítványokkal, hogy Isten a pogányokat is felkereste és hozzájuk juttatta az evangéliumot azon célból, hogy közülök népet válasszon a maga nevének és azok a zsidókkal együtt fogják Isten országát, illetve Krisztus királyságát alkotni (Apcsel. 15:7–18). Így nyította fel Péter a Jézus Krisztustól kapott második kulcscsal a királyság titkát a pogányokat illetőleg.

Péternek tehát nem lehetnek utódai, mivel ő teljesen fölhasználta a kulcsokat Isten azon szándékának feltárásával és közlésével, hogy a mennyei uralkodó osztályt a zsidók és a pogányok közül fogja kiválasztani. Sátán sok embernek a megzavarására és Jehovától való elfordítására elhitette, hogy odaadásukkal valamely teremtményt kell megajándékozniok, s hogy Péternek utódai vannak és az ő utódai bírják az egyházban a legfőbb tekintélyt és méltóságot. Ez nyilvános Isten káromlás és annak bizonyítéka is, hogy az Ördög ily eszközt használ a „szervezett kereszténység" megzavarására és a nép tévútra vezetésére.

A római katolikus hierárchia azon téves tanra támaszkodva, hogy az egyház Péterre van alapítva, Jézus következő szavait eltorzította és tévesen alkalmazta: „És neked adom a mennyek országának kulcsait." Egy közismert papi tekintély megjegyzése szerint, amidőn azt mondotta: „Amidőn Péterhez úgy szólt, hogy neki adja a kulcsokat"

stb., akkor nyilván a következőket értette: „Az egyház feletti legfőbb tekintélyt adja neki, amely egyház a hit erődítménye, a földi Jeruzsálem. Péter és utódai lesznek az én látható képviselőim az idők végéig". („Atyáink hite", 78. oldal, bővített és átdolgozott kiadás, 1904, Gibbon).

Jegyezzük meg, az Írásban egyetlen szóval sincsen említés téve „Péter apostol utódairól".

A pápai csalhatatlanságról — az Írás magyarázásával kapcsolatban — szóló állítás, ami tulajdonképen valótlanság, ugyancsak azon nagy hazugságból származott, miszerint Krisztus az ő egyházát Péteren és az ő utódain építi fel. („Atyáink hite", 119. és 120. oldal). Ezt az állítást maga Péter és az Írásnak más szövegei is határozottan megcáfolják (Péter II. 1:20).

A pokol kapui

Jézus így szólt Péterhez: „Ezen a sziklán [Krisztuson, Isten fölkent királyán] építem fel az én egyházamat [a 144 ezer élő kőből]; és a hades [halál] kapui sem vesznek rajta diadalmat". Mit értsünk a „pokol kapui" alatt? A „pokol" szó alatt a halotti vagy temetői állapotot kell értenünk, a kapuk alatt viszont a halálba vagy koporsóba vezető útat. A halálbűntetés a bűn miatt következett Ádámra és az átöröklés folytán az egész emberiség bűnben született; eképen a „pokol kapui" minden ember előtt nyitva állottak és senki sem győzhette le azokat.

Isten Jézust rendelte az ember üdvözítésére és megváltására, a koporsótól és haláltól. Jézus azért áldozta fel életét, hogy minden, valaki hiszen

őbenne és engedelmeskedik neki, el ne vesszen, hanem éljen. A 16. zsoltárban az áll megírva, hogy Jézus meghalt, a pokolba került, de nem maradott ottan (Apcsel. 2:24–32). Jézus Krisztus az egyház feje vagy fundamentuma; mivel Isten őt halottaiból föltámasztotta, a pokol nem diadalmaskodott felette (Apcsel. 10:40). Azután mondotta Jézus, amint Jelenések 1:18 mutatja: „És az élő, pedig halott valék és élek örökkön örökké!" Jézus Krisztus teljes diadalt aratott a halál és a pokol felett. Amidőn ki van emelve, hogy nála vannak a kulcsok, ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus felhatalmazást nyert az emberiségnek a koporsóból és halálból való kiszabadítására. Jézus a Jelenés 20:6-ban uralkodóházának hű tagjai, a 144 ezer felől jegyzi meg a következőket: „Boldog és szent ... mert ezeken nincsen hatalma a második halálnak". Ezáltal teljesen bizonyítva van, hogy Krisztus testtagjaival együtt, amely az egyház, sohasem győzhető le a pokol által. Ezek fognak halhatatlanságban részesülni a feltámadáskor, ez azt jelenti, hogy többé nem kerülnek halálveszélybe (Korintus I. 15:52–54).

Azonkívül meg van írva Jézus és az első feltámadásban és a királyságban részesülők felől, hogy el fogja pusztítani az ellenséget: a halált és a temetőt, s halhatatlanságban fogja részesíteni testületének tagjait. Korintus I. 15:25, 26, 54-ben olvassuk: „Mert addig kell neki uralkodnia, mig ellenségeit mind lába alá nem veti. Mint utolsó ellenség semmisíttetik meg a halál ... Midőn pedig ez a halandó test halhatatlanságba öltözött, akkor beteljesedik az Ige, mely írva vagyon: elnyelte a halált a diadal" (Káldi).

A „pokol kapuiról" szóló szavakat emberi okoskodással ugyancsak eltorzították, azt a látszatot keltvén, mintha azt jelentené, hogy a római katolikus felekezet legyőzhetetlen és verhetetlen. („Atyáink hite", 121. oldal). Ennek a nagy vallásszervezetnek vezető férfiai, amennyiben az egész világ felett való uralkodás célja lebeg szemeik előtt, határozottan azt állítják, hogy a pokol sohasem fog dialalmaskodni a római katolikus egyház felett. Más szóval: e szervezet vezetői azt állítják, hogy a halállal és a pokollal szövetséget kötöttek és így az ő szervezetük felett sem a halálnak, sem a pokolnak nincsen hatalma. Viszont az Írás ezzel szemben világosan és határozottan azt tanítja, hogy Isten teljesen meg fogja semmisíteni a római katolikus hierárchiát.

Jézusnak Máté 16:16–18-ig feljegyzett kijelentésének kiforgatása és eltorzítása eredményezte Sátán legötletesebb hazugságait. Azokat a hazugságokat oly sok nemzedéken és időn keresztül tanították, hogy becsületes emberek milliói kerültek tévútra az igazság ismerete hiányában és hittek azoknak. A hierárchia ebből az okból törekedett arra minden igyekezetével, hogy a nép a Biblia és annak valódi értelme felől tudatlanságban maradjon. Az elvakult és elfogult emberek még ezután is hinni fogják és föntartani igyekeznek ezeket a hazugságokat a maguk erős megkárosítására és fájdalmára. De a jóakaratú és az igazságot őszintén tudakozó emberek Jézus Krisztushoz fognak ragaszkodni, teljesen meg fogják érteni és követni fogják az igazságot. Senkit sem kényszerítünk az igazság (valóság) elfogadására. Csupán kiváltságot kínálunk fel az igazság megismerésére és ez a kiváltság az Úr kegyteljes ajándéka.

A hazugság áradata

Isten Igéjéből világosan kitünik, hogy a következő tanok hauzgságokból származtak: halál nincsen; mindenki halhatatlan lélekkel rendelkezik; sokan öntudatukon tisztítótűzben kínoztatnak, akiken segíteni lehet és szenvedéseiket is meg lehet rövidíteni, ha értük imádkoznak s még célszerübb fizetésért imádkozni az ő érdekükben; hogy Péter apostol az a fundamentum, amelyen Isten egyháza felépülni fog; hogy Péter apostolnak utódai vannak; hogy Péter volt az első pápa és elhunyta után időről-időre utódott választottak helyette; hogy Péternek és állítólagos utódainak, a pápáknak, bűnbocsátó hatalmuk van. — Az Írás kétségtelenül mutatja, hogy ezeket a hazugságokat Sátán szerkesztette. Mily szervezet tanítja ezeket a valótlanságokat a földön és vezeti tévútra általuk a népet? A felelet a következő: Ez a szervezet a Vatikánvárosban, Rómában székelő római katolikus hierárchia. A katolikus népek milliói jóindulatúak és őszinték; semilyen tekintetben sem felelősök ezen téves tanokért. Ellenkezőleg, ők félre lettek vezetve és oly szervezet támogatására vannak kényszerítve, amely a katolikus népektől származó jövedelmei folytán túl gazdag lett.

Amint mindenki tudja, a római katolikus hierárchia politikai szervezet és a világ kormányai fölött felügyeletet és befolyást törekszik elérni. A különböző nemzetekhez kiküldött követei, valamint a szervezet feje is gyakran beleavatkoznak a világ politikai ügyeibe. Ez a szervezet nem Istennek és nem Jézus Krisztusnak a szervezete, amit az Úr Jézus kijelentése is bizonyít, olvassuk: „Az én országom nem e világból való." (János

18:36). Sátán az Ördög „e világnak az istene". Jezus Krisztus ezt a világot fogja megszüntetni Sátánnal, a sötétség fejedelmével egyetemben és szervezetének minden részét is a földön. Már magábanvéve ez azt bizonyítja, hogy Jézus Krisztusnak semmi köze sem volt a legcsekélyebb mértékben sem a római katolikus egyházszervezet felépítéséhez.

Azok az emberek, akik a római kat. hierárchiát kormányozzák, szigorúak, világilag bölcsek, méltóságosok, másokat becsmérelők és üzelmeiket intézményük kebelében titokban igyekeznek tartani a külnéppel szemben. Jehova előre tudta, hogy ily útat fognak választani s ezért prófétája útján a következőket jegyeztette fel előre: „Jaj azoknak akik az Úrtól mélységesen elrejtik tanácsukat és akik a sötétségben szoktak cselekedni, mondván: Ki lát minket és ki ismer minket? Mily együgyűek vagytok! Avagy a fazakas olyan, mint az agyag, hogy így szóljon a csinálmány csinálójának: Nem csinált engem! és az alkotmány ezt mondja alkotójának: Értelmetlen!" (Ézsaiás 29:15, 16).

Ennek a szervezetnek történelme mintegy ezerötszáz évet foglal magában, amely idő alatt az uralkodótényezők a néptől elzárták a Bibliát. Isten azon népe, amely Isten akaratát felismerni és cselekedni kívánja, jelképesen Jeruzsálemhez-tartozónak van példázva, mivel Isten ennek a városnak adományozta nevét. A katolikus szervezetet kormányozó emberek mindenkit megvetésben részesítenek, aki nem az ő szervezetükhöz tartozik, még akkor is, ha az igazságot kívánja tanítani, és hamisan azt állítják, hogy csak a pápának áll jogában az Írás tanítását magyarázni. Ámde habár ezek azt is állítják, hogy a halállal és a pokollal szövet-

séget kötöttek és az ő szervezetükön még a pokol kapui sem fognak győzni, Isten prófétái útján világosan tudomásukra adja, hogy a pokollal kötött szövetségük nem lesz állandó és szervezetük pusztulásra szánatott (Ézsaiás 28:14–18). Ez a szervezet Armageddonban teljesen el fog tünni. A római katolikus hierárchia teljesen megfosztotta Isten Igéjét jelentőségétől és a saját szavaival pótolta; ezért vonatkozik reá Jézus ama kijelentése: „Tanubizonyságot teszek mindenkinek, aki hallja ezen könyv jövendölésének igéit: Ha valaki ezekhez hozzátesz valamit, reáteszi az Isten a csapásokat, melyek megvannak írva ebben a könyvben. És ha valaki elvesz valamit ezen könyv jövendöléseinek igéiből, elveszi az Isten annak osztályrészét az élet könyvéből és a szent városból és azokból, amik megvannak írva ebben a könyvben" (Jelenések 22:18, 19, Káldi-fordítás).

A római katolikus hierárchia a nemzeteket szervezetének tévtanaival itatta és megrészegítette. Az Úr „Babilonnak" nevezi az Ördög szervezetének minden ágát, tehát a hierárchiát is. Most az Úr felszólítja az Isten és az ő országa iránt összes jóindulatuakat: „Menjetek ki onnan, én népem, hogy részesei ne legyetek az ő gonoszságainak és ne legyen részetek az ő csapásaiban" (Jelenések 18:1–4, Káldi-f.).

VI. FEJEZET

FOGLYOK

JEHOVÁNAK nincsenek börtönei és nem is tart senkit sem börtönben. Jehova bizonyságtevőit néha az Ördög és ügynökei börtönökbe vetik; ebben az esetben „az Úr foglyainak" nevezteknek, ami arra mutat, hogy ők az ő népe. A börtönök a sötétség és a gyötrelem helyei. A halált nem lehet börtönnek nevezni, mivel az elhunytak nincsenek öntudatuk birtokában, tehát nem is gyötrődhetnek. A börtönintézmény az Ördögtől származik. Jehova így szól prófétája útján: „Ímé, az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel, lelkemet adtam ő belé, törvényt beszél a népeknek. Nem kiált és nem lármáz és nem hallatja szavát az uccán ... Én, az Úr, hívtalak el igazságban és fogom kezedet és megőrízlek és népnek szövetségévé teszlek, pogányoknak világosságává, hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad és a fogházból a sötétben űlőket" (Ézsaiás 42:1–7).

Sátán a felekezeti intézményekből fogházakat csinált, azokat a sötétség és a képmutatás helyeivé változtatta, amelyekben sok őszinte ember szenvedett gyötrelmeket. Jehova azzal bízta meg kiválasztott szolgáját, hogy a foglyokat Sátán fogházából kivezesse.

Az olyan ember fogoly, akit valaki fogva, megkötve vagy szabadságától megfosztva tart. Az ily helyzetben levő életben van; mert az elhunytat nem lehet fogolynak nevezni. Amidőn valaki az igazság iránt elvakult, amely elvakultságot egy más

személy idézett elő, akkor az illető a tudatlanság láncaival van megkötve. Amidőn valaki sötétségben van s nem tudja, mily úton járjon szabadságának gyakorlásában akadályozva van, tehát fogoly. Sátán a sötétség fejedelme, az emberiséget sok segítőtársaival tartja elvetemülten láncaiban és a sötétségben (Korinthus II. 4:4–6; Efezus 6:12; Kolossé 1:13; János I. 5:19).

Ézsaiás fenti jövendölése úgylátszik főképpen azon időben fog beteljesülni, amidőn az Úr Jézus hatalommal és dicsőséggel ítélkezni jött templomához. Emiatt mondjuk —, ami magában tekintve dogmatikainak tünnék fel, hogy: a próféciában említett foglyok 1) azokat foglalják magukban, akik az Úr királyi házának tagjai lesznek, akiket Márdokeus és Naomi példáz, valamint a Ruth és az Eszter osztályhoz tartozókat, akik együtt alkotják a „maradékot"; 2) a „más juhokat", illetve jonadábokat. Ezt a magyarázatot azonban nem kell dogmatikainak felfogni, hanem csupán emlékezetben kell tartani, amidőn a foglyokról szóló különböző szövegeket megvizsgáljuk.

Akik Istennel szövetségesek, hozzá vannak kötve; de amidőn az ellenség erőszakkal fellépett ellenük, az ellenségtől való félelmükben nem teljesítették kötelességüket s így Sátán kelepcéjébe kerültek. Jehova emiatt hagyta őket fogságba kerülni. Azután fogolyállapotuk tudatára ébredtek s azt is megértették, miért kerültek bilincsek közé és fogságba; eszükbe jutott, hogy Jehova meg fogja hallgatni azok fohászát, akik ily helyzetükben is hívek maradnak iránta, tőle várják a szabadulásukat, hozzá könyörögnek. Ezzel egyezően írta a próféta: „Én pedig, aki nyomorult és szenvedő vagyok, emeljen fel, ó Isten, a te segedelmed! ...

Látják ezt majd a szenvedők és örülnek; ti, Istentkeresők, elevenedjék a ti szívetek! Mert meghallgatja az Úr a szegényeket és az ő foglyait nem veti meg" (69. zsoltár 30–34). Ezek a foglyok nyilván Isten szövetséges népe, főképpen a maradék, aki hanyagsága miatt került az ellenség fogságába, s akit az Úr szabadított meg és gyüjtött magához, amidőn a templomhoz eljött. Ezek, akik itt mint fogságbanlevők, mint foglyok vannak bemutatva, Isten gyermekei.

A világháború alatt az Istennek szentelt hű kegyesek az ellenség részéről a földön halálveszélyben forogtak. „De a nyomorúság ideje a választottakért megrövidíttetett"; ez az idő [a nyomor ideje] 1914-ben kezdődött és 1918-ban a világháboru megszüntetése által rövidíttetett meg, hogy a választottak Jehovának szolgálni és az ő nevéről bizonyságot tenni tudjanak (Máté 24:21, 22). Isten hű kegyesei a világháboru alatt nyögtek és fohászkodtak és a bilincseiktől való feloldást kérték és reájuk illik a következő szöveg: „A menynyekből a földre nézett le az Úr." (102. zsoltár 20).

Miért imádkoztak láncaiktól és a börtönből való kiszabadulásukért? A világból Jehova nevének népeképpen hívattak ki és választattak el és az események a prófécia szavaival együtt megegyeznek abban, hogy azért kívántak megszabadulni, hogy Jehovának tudjanak szolgálni, amint a prófécia mondja: „Hogy hirdessék a Sionon az Úrnak nevét!" (102. zsoltár 21).

Azután a prófécia azt az időt is megállapítja, amidőn az Úr meghallgatni fogja imádságukat: „Amidőn az Úr felépíti Siont, megjelenik dicsőségében" (102. zsoltár 16, 17). Isten nem hagyta figyelmen kívül a hívek imáit, hanem miközben

imádkoztak, meghallgatta: „Mert meghallgatja az Úr a szegényeket és az ő foglyait nem veti meg" (69. zsoltár 34). Ezért ezek a foglyok teljes bizodalommal tovább imádkoznak: „Megszabadítja Isten a Siont és megépíti Júdának városait; és ott lakoznak majd és bírni fogják azt." És az ő szolgáinak maradékai öröklik azt és abban laknak majd, akik szeretik az ő nevét" (69. zsoltár 36, 37).

Szabadító

Jehova Isten Jézus Krisztust rendelte népének vezetőjéül, szabadítójául és parancsnokául (Ézs. 55:4). A földön tartozkodó azon hűségeseket bízta meg, akik most Jézus Krisztus követői, hogy Jehova nevéről bizonyságot tegyenek, mégpedig Jézus Krisztus vezetése alatt. Ezek a „szolgának" képezik egy részét és Jehova szolgája van a raboknak a börtönből való kivezetésére rendelve (Ézsaiás 42:6, 7). A foglyok kiszabadításának munkája nagy küzdelem és viszály idejében fog folyni, mivel az Ördög minden haderejét mozgósítani fogja, hogy a népet Istentől elfordítsa, magának alárendelje és végső pusztulását előidézze. Most tehát Isten parancsa szerint azért közöljük minden jóindulatu emberrel, akik a foglyok közé tartoznak, az igazságot, hogy a világosságról tudomást szerezzenek és kiváltságukban álljon elmenekülniök Sátán börtöneiből.

Feladat

A „szolga" feladata tehát most ismertetve van és így hangzik: „ . . . megtartlak és nép szövetségévé teszlek, hogy megépítsd a földet és kioszd

az elpusztult örökségeket" (Ézsaiás 49:8). Első sorban ez a szellemi Izraelre vonatkozik, miközben Jézus Krisztus kezeskedik a maradékért, azután pedig a nép szövetségévé (kezessévé) fog lenni, amely nép a maradékkal Isten szervezetéhez csatlakozik; ezek azon jóindulatu emberek, akiket Jézus „más juhaimnak" is nevez; ezekért kezes a választott szolga (Zakariás 8:20–23; János 10:16). Az idő eljött, amidőn Isten nevét a földön ismertetni kell és ez az idő az, amidőn a híveknek bizonyságot kell tenniök az Ő nevéről. Ezért írja elő feladatuk: „hogy megépítsd a földet!" A világháboru alatt a maradék földi helyzetét a nemzetek széttiporták (Jelenések 11:2). De a maradék megszabadulása és megerősödése után talpraállott és fényleni kezdett Jehova nevének tiszteletére (Éz. 60:1; 51:17; 52:2).

Ézsaiás 49:6 írja: „Szolgám ... Jákób nemzetségeinek [a hű maradék] megépítésére". A prófécia egy másik részében pedig így szól: „Júda városai felépülnek; romladékait felépítem ... Cirusz [aki Krisztust példázza], az én pásztorom, aki minden kívánságomat teljesíteni fogja" (Ézsaiás 44:24–28). Ugyanerről mondja Jehova prófétája útján: „Azon a napon felemelem Dávid leomlott sátorát [az én szolgám, Jézus Krisztus útján] és kijavítom repedezéseit és felemelm omladékait és megépítem azt, mint volt hajdanán" (Ámos 9:11). A világ fundamentomát a jóindulatu emberek, a „más juhok" részére Jehova fogja elhelyezni és az, amint Ézsaiás 51:16 kijelenti, most történik.

A választott szolga nemcsupán az elpusztult földet fogja helyreállítani, de „az elpusztított örökségek kiosztásával" is meg van bízva (Ézsaiás 49:8). E jövendölés először a szellemi Izraelre szól;

mert a világháboru alatt ezt üzték ki birtokaiból a 19. vers szerint: „Mert romjaid és pusztaságaid és elpusztult földed" az „igazság ültetése, Jehova ültetvénye lesz az Ő [nevének] dicsőségére". Azután a próféta így szól: „Megépítik a régi romokat és az ősi pusztaságokat helyreállítják és a puszta városokat megujítják" (Ézsaiás 61:3, 4). A pusztítás a világháboru ideje alatt folyt le. Isten népének megépítésekor tehát a választottak voltak először soron, azután következik a „más juhok" (a jonadábosztályra)ra vonatkozó munka, akikhez az Úr Jézus így szól: „Jöjjetek, én Atyámnak aldottai és bírjátok az országot, amely nektek készíttetett a világ fundamentumának elhelyezése óta!" (Máté 24:34).

Azonkívül az a hivatalos utasítás, amelyben szolgáját Jehova részesítette, így szól: „Így szólván a foglyoknak: Jöjjetek ki! és azoknak, akik sötétben ülnek: lépjetek elő! Az útakon legelnek és minden halmokon legelőjük lesz" (Ézsaiás 49:9).

Kik ezek a „foglyok"? Ezek a foglyok azok közül valók, akik eredetítleg „a hű és bölcs szolga" osztályához tartoztak (Máté 24:45) s akiket Márdokeus és Naomi példáztak, valamint a Ruth és Eszter osztályhoz tartozók, akik a börtönből kivezettettek és a maradék részévé lettek; azután pedig azon jóindulatu emberek, illetve „a más juhok", a jonadábok. Egykor mindezek Babilon, illetve Sátán szervezetének fogságában voltak, és a választott szolga sorjában szólítja meg és mondja nekik: „Menjetek ki őbelőle", nemcsupán a szószerinti börtönökből, hanem a sátáni szervezetből, „Babilonból"; ez rövidesen Armageddon előtt történik. „Fussatok ki Babilonból és jöjjetek ki Káldea földjéből és olyanok legyetek, mint a kecskebakok a nyáj előtt" (Jeremiás 50:8). „Jöjjetek ki belőle, ó én népem és ki-ki szabadítsa meg lelkét az Úr haragjának tűzétől" (Jeremiás 51:45); valamint Jeremiás 51:6; Jelenések 18:4; Korintus II. 6:17, 18).

Ezek a sötétségben voltak, azért így szól hozzájuk az utasítás: „Azokhoz [így szól) akik sötétségben vannak: Jöjjetek ki a világosságra!" Ez nem azt jelenti, hogy Sátán mezítelenül hurcolta közegeivel fogságba, s hogy mezítelenségben mutatkozzanak; hanem a nyilvánosság előtt nyilvános vallástétel útján mutatkozzanak, hogy Sátán szervezetével nem egyeznek, hanem Jehova mellett foglaltak állást és az ő nevének eleven bizonyságtevői; így kell ragyogtatniok világosságukat (Efezus 5:8). Azokról, akik így tesznek és híven szolgálnak neki, mondja Jehova: Az útakon és a magas helyeken fognak legelni." A „magas helyek" (dombok) a királyság magaslatait jelentik. Többé nem ülnek sötétségben, nem is éheznek többé, mert őket Jehova vezeti és legelteti jó pásztora útján. A világháború alatt legelőjüket elpusztították; de most az Úr így szól hozzájuk: „Folyókat nyítok és a rónák közepén forrásokat" (Ézsaiás 41:18).

Isten szervezetének tagjait Isten és az ő választott szolgája kormányozza, üdíti fel és áldja meg: „Nem éheznek, nem szomjúhoznak, nem bántja őket délibáb és a nap; mert aki rajtuk könyörült, vezeti őket és vizek forrásaihoz viszi" (Ézs. 49:10). A prófécia e kijelentése fordul elő Jelenések 7:16-ban, ahol a „nagy sokaságra" vonatkozik. Ami azt bizonyítja, hogy a „nagy sokaság" bele van foglalva Ézsaiás jövendölésébe, s ez nem csupán reájuk, hanem mindazokra is vonatkozik, akik Ba-

bilon börtönében sinylődnek, s akik kivezettetvén Isten szervezetéhez fognak tartozni, ami a prófécia következő szavaiból tünik ki: „Imé, ezek messziről jönnek, ímé amazok Észak és a tenger felől és amazok Sinnek földjéről" (Ézsaiás 49:12).

„Ujjongjatok egek és föld örvendezz, ujjongva énekeljetek hegyek; mert megvigasztalá népét az Úr és könyörül szegényein. És szól Sion: Elhagyott az Úr engem és rólam elfeledkezett az Úr! Hát elfeledkezhetik-é az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián! És ha elfeledkeznének is ezek; én terólad el nem feledkezem. Imé, az én markaimba metszettelek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen. Elősietnek fiaid, rombolóid és pusztítóid eltávoznak belőled. Emeld fel körös-körül szemeidet és lássad, mindnyájan egybegyülnek hozzád, hozzád jönnek. Élek én, így szól az Úr, hogy fölrakod mindnyájukat, mint ékszert és felkötöd, mint a menyasszony. Mert romjaid és pusztaságaid és elpusztult földed, mindez szűk lesz most a lakosságnak és messze távoznak elpusztítóid." (Ézsaiás 49:13–19).

„Gyermektelenségednek fiai még ezt mondják majd füled hallatára: szoros e hely nekük, menj el, hogy itt lakhassam és te így szólasz szívedben; ki szülte néked ezeket? Hisz én gyermektelen és terméketlen voltam, fogoly és számkivetett; és ezeket ki nevelte föl? Imé, én egyedül maradtam meg; ezek hol voltak? Így szól az Úr Isten: Imé, fölemelem kezemet a népekhez és előttük zászlómat felállítom és elhozzák fiaidat ölükben és leányaid vállukon hordoztatnak. És királyok lesznek dajkálóid, fejedelmi asszonyaik dajkáid, arccal a földre borulnak előtted és lábaid porát nyalják;

és megtudod, hogy én vagyok az Úr, kit akik várnak, meg nem szégyenülnek" (Ézs. 49:21–23).

Jehova kegyelmes azok iránt, akik Babilonban tartozkodnak, ha megtalálni igyekeznek a menekülés útját. Amióta az Úr Siont megépítette és a Jehova mellett állók az igazságot felismerték és máltányolják azon tényt, hogy Jehova és Jézus Krisztus az ő tanítóik és pásztoruk, többé nem szabad a „választott vének" osztályát, sem a papságot tanítójuknak és vezetőjüknek tekinteniök. „Mert a Bárány, aki a királyi széknek közepette van, legelteti őket és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet" (Jelenések 7:17). „Felele Jézus és monda neki: Ha ismernéd az Isten ajándékát és hogy ki az, aki ezt mondja neked: adj innom? Te kérted volna őt és adott volna neked élő vizet. Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjuhozik, hanem az a víz, amelyet én adok neki, örökéletre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne" (János 4:10, 14).

Az Úr semmiképen sem feledkezett meg Sionról. Ezért mondja a próféta: „Gyermektelenségednek fiai [a Ruth és Eszter osztály, a gonosz szolga osztály eltávozása után] ezt fogják mondani füled hallatára: szűk ez a hely nekünk; csinálj helyet nekem, ahol lakhassam (Ézsaiás 49:20). Ez világosan mutatja, hogy Babilonból sok „gyermek" fog kijönni. Sokan fognak az Úrhoz jönni és boldog a maradék, hogy Jehova bizonyságtevője lehet és hozzájuk viheti a királyság gyümölcseit táplálékul. A foglyok megszabadulásuk után csatlakozni tartoznak Jehova nevének, az ő királyának és királyságának bizonyságtevéséhez.

„A felső hatalmak"

Sokan fogságban és Babilon bötönében vannak, mivel tévesen értelmezik a „felső hatalmakat". Írva van: „Mindenki vesse alá magát a felettes hatóságoknak. Nincs ugyanis hatalom, csak az Istentől; amik pedig vannak, azokat az Isten rendelte. Aki tehát ellene szegül a felsőbbségnek, szembeszáll az Isten rendelésével. Az ellenszegülők pedig önmaguknak szereznek elítéltetést. Mert a fejedelmek a jótett számára nem félelemkeltők, hanem a rossz számára. Azt akaraod, hogy ne kelljen félned a felsőbbségektől? Tedd a jót és dícséretet nyersz tőle" (Róma 13:1–3).

Ez az ihletett kijelentés nem vonatkozik a földi nemzetek uralkodóira, hanem „a meghívott szentekhez" szól (Róma 1:7), tehát nem szól másokhoz, és ezek fölött Jehova Isten és Jézus Krisztus, illetve Isten és az ő uralkodó háza a „felsőbb hatalom". Azokat a hatalmakat, amelyek a mostani gonosz világ felett uralkodnak és „elmuló hatalmak", Isten nem rendelte. Jézus világosan megmondotta; „Az én országom [királyságom] nem e világból vala" (János 18:36). Megmondotta, hogy Sátán, az Ördög ennek a világnak istene vagy uralkodója és abban neki, Jézus Krisztusnak, semmi része sincsen (János 12:31; 14:30; Korint. II. 4:3, 4). Akik magukat Istennek szentelték, e világ törvényének is engedelmeskedni fognak, amennyiben azok a törvények nem ellenkeznek Isten törvényével.

Jézus megparancsolta követőinek, hogy „adják meg a császárnak [a világi hatalomnak], ami a császáré, és Istennek, ami az Istené" (Lukács 20:25). Amidőn Isten valamit elrendel, semmilyen

földi törvény sem boríthatja azt föl, mivel Isten a legfelsőbb hatalom; Jézus Krisztus pedig Jehova végrehajtó tisztviselője vagy „fegyvere" (Mózes V. 32:41). Jehova ezzel a fegyverrel fogja Sátánt szervezetestől elkergetni. „Mert nem ok nélkül hordozza a kardot [fegyvert]; szólgája ugyanis [Jézus Krisztus] az Istennek, hogy bosszut álljon bűntetéssel azon, aki rosszat cselekszik" (Róma 13:4, Káldi). Ennek a világnak minden igazságos törvényét teljesíteni kell; de minden oly törvény, amely ellenkezik Isten törvényével, hamis és Jézus Krisztus követői olyanokat nem tudnak teljesíteni. Pl.: Az ország törvénye képesítésről szóló igazolványt követel az autó országúton való vezetéséről. Ez a törvény nem ellenkezik Isten törvényével, mert helyes és azt szívesen kellene teljesítenie mindenkinek. De ha a hatalom azt mondja: „Nem szabad az evangéliumot házanként hirdetni, ha arra előzőleg a rendőrség engedélyt nem adott", az ily törvény ellenkezik Isten tőrvényével és nem telejsíthető. Isten határozottan megparancsolta az ő országáról szóló evangélium hirdetését mindazoknak, akik az ő akaratának teljesítésére fogadalmat tettek és ezt az utasítást Jézus Krisztus is határozottan megismételi követőivel szemben (Ézsaiás 42:10–12; Máté 24:14; 10:5–10). A „felső hatalmak" tehát Isten és Jézus Krisztus és aki nem engedelmeskedik az Úrnak, el fog pusztulni (Apcsel. 3:22, 23). Azért mondották az apostolok, a világi hatalom tisztviselőinek, amidőn őket az evangélium hirdetése miatt elfogták: „Inkább Istennek kell engedelmeskedni, mintsem embernek" (Apcsel. 5:29; 4:13–19). Sofförigazolvány beszerzése által megadja a császárnak (világi hatalomnak), ami a császáré és az Isten országáról

szóló házankénti evangélium hirdetése által Istennek is megadja, ami az Istené; s ezen tevékenységében semilyen világi hatalom sem akadályozhatja önt meg jogosan.

Mivel az emberek tévedésből az államtisztviselőket tekintik a „felső hatalmaknak", megfélemlítetvén, nem hirdették bátran az ország evangéliumát. Ezt Sátán, „e világ istene" idézte elő, hogy az emberek féljenek a világi hatalmaktól és félelmükben ne engedelmeskedjenek Istennek. Ámde, akik szeretik Istent, lerázzák magukról ezt a lelki kényszerérzetet és örömmel fognak engedelmeskedni az Úrnak (Róma 13:5).

Az utóbbi nehány év alatt széles körben elterjedt az Istenről és az ő országáról, illetve a Jézus Krisztus királyságáról szóló közlemény, amiről sok jóindulatu ember tudomást szerzett. De mivel ezek közül sokan a világi politikai tényezőket tekintették a „felső hatalmaknak", nem mertek fellépni azon tisztviselőkkel szemben és így tartózkodtak az igazság kijelentésétől. A jóakaratu emberek sok rossz dolgot látnak, amit a felekezetek és az államok tisztviselői elkövetnek és azon gonosztettek láttára felsóhajtanak és panaszkodnak. Isten most elrendelte, hogy az igazságot a jóakaratu emberekkel közölni kell, hogy azt megismerjék és megértsék és Sátán szervezetének fogságából kimeneküljenek és állást foglaljanak Isten és az ő országa mellett. A nép immár csupán ebben reménykedhetik (Máté 12:18–21).

Az emberek különböző népekből nemzeteket szervezetek és az uralkodók alattvalóikkal együtt az Isten Igéjéről való tudatlanságukban Sátán ámításainak áldozatául estek és Sátán börtönébe kerültek. De most eljött az idő a nép részére, amit

az Írás és a látható események is világosan mutatnak, hogy az Úrtól fölvilágositást nyerjenek és meglássák, hogy Isten kinyítja a börtönök kapuit, hogy mindenki kimenekülhessen és biztos helyre, tudniillik Isten szervezetéhez (országához) menekülhessen, aki jóindulattal van eltelve Isten iránt. Most pedig egy nagy szervezetbe nyujtunk betekintést, amelyet Sátán évszázadokon át a nép sötétségben való tartására használt. Sok idővel ezelőtt a régi korok egyik népével egy nagy prófétai dráma játszódott le, ami előre mutatja, hogyan van most a jóindulatu nép fogságba vetve, sötétségben tartva és a szegénység és kétségbeesés közepette és hogyan fogja megnyitni Isten az útat és fog minden jóakaratu embert világosságban részesíteni, hogy örömmel léphessen a felmérhetetlen kincsekhez vezető útra.

VII. FEJEZET

FILISZTEUSOK

ÁBRAHÁMOT Jehova elhívta szülőhazájából és egy idegen országba vezette és azt neki ígérte (Mózes I. 12: 1–7). Ez az ország a Kanaán földje volt. Ott született Sárától Ábrahám fia, Izsák; azután Ábrahám, Sára, Izsák és az ő leszármazottaik egy nagy prófétai drámában szerepeltek, amely sok esztendőt foglal magában és Isten országának kialakulását példázza. Valamivel később Ábrahám ivadékai Egyiptomba kerültek, ahonnan Jehova Mózes és Jozsué útján vezette ki őket és Kanaánba vezérelte, amely országot Isten Ábrahámnak ígért volt. Ábrahám leszármazottai Isten választott népe voltak és azokat példázzák, akik most Jehova és Krisztus mellett állanak. Amidőn Ábrahám ivadékai, az izraeliták az ígéret földjére érkeztek, azt a filiszteusok tartották birtokukban, akik a Földközi tenger partjain erődítményeket építettek. A filiszteusok erősen elnyomták az izraelitákat, de Isten azt a nemzetet a kitűzött időben elpusztította. Miután a filiszteusok mint nemzet elpusztultak, Jehova prófétája útján a következőket örökíttette meg: „Jaj a tenger vidékén lakóknak, a kereteusok nemzetségének! Az Úr Ígéje ellened van, te Kanaán, filiszteusok földje; elpusztítalak téged, lakatlanná leszel" (Sofon. 2: 5).

Jehova eleitől fogva ismerte a véget, amint meg is van írva: „Öröktől fogva ismeretes az Úr előtt az ő műve" (Apcsel. 15: 18, Káldi). Mivel Isten előre tudta, hogy Sátán egy nagy szervezetet fog létesíteni azon céllal, hogy Jehova nevét gyalázza

és erőszakosságot gyakoroljon Jehova híveivel, titkos nyelven, — amit az emberek nem értettek az Istentől kitüzött idő elérkezéséig, — azt előre meg is mondotta. Mi most ebben az időben élünk. Amiket itt leírunk, azzal senkit sem akarunk a vallása vagy más ok miatt megtámadni vagy kigúnyolni. Célunk csupán az, hogy a nép figyelmét Isten beszédének igazságára tereljük, hogy az áldásokban részesülhessen. Becsületes emberek milliói élnek a földön, akiket „katolikus népnek" is neveznek és akiknek nézetük fenntartása joguk-ban áll. Ezek nem felelősek azon téves tanításokért, amelyeket a „hierárchiának" nevezett szervezet terjesztett. Ugyancsak milliószámra vannak más vallásnézeten levő becsületes emberek, akik nem vonhatók felelősségre tanaik vagy nézeteik eredetéért. Minden becsületes ember az igazságot óhajtja felderíteni, mivel szüksége van az igazságra, ami őt felszabadítja és a helyes úton vezéreli. Ezt az igazságot Isten beszédében találhatjuk meg, de máshol, Isten Igéjével ellenkező helyeken nem található. Jézus Krisztus, a nagy próféta letöri a börtönök vas zárait, a vak szemet felnyítja és a jóakaratu embereket csodálatos világosságára vezeti.

Az előző próféciát Jehova nyilván azért jegyeztette föl Sofóniás útján, mivel egy nagy és romboló munkát akart előre bejelenteni, amit a saját kezével fog végezni, még pedig Sátán világának végén abban az időben, amidőn az Isten királya trónjára ül és templomában ítélkezéséhez fog. Ez a csodálatos munka Jehova nevének igazolását fogja jelenteni, amidőn megvalósul. Akik ellen ez a munka irányul, Isten ellenségei. Ezek olyanokból állanak, akik a Felséges nevét erősen meggyalázták.

Ezek ellenségek, mivel szándékosan cselekedtek hamisságot és önző kívánságaikat elégítették ki, ami miatt Isten Igéje „gonosztevőknek" nevezi őket: „A gonoszok elvesznek és az Úrnak ellenségei, mint a liget ékessége elmulik, füstként mulik el" (36. zsoltár 20). Mindazok Isten ellenségei, akik kegyetlenül csupán azért üldözték Isten fölkent népét, mivel az Istenről és az ő országáról szóló igazságot hirdette. Úgylátszik most jött el az idő arra, hogy mindenki tudomást szerezzen az ellenség pusztulásáról, aki Jehovát szereti és neki szolgál. Most a maradék kísérje nagy figyelemmel ezt a tárgyat, mert meg fog vigasztalódni és a reménységében is meggyarapszik, amidőn ezt megérteni fogja (Róma 15:4). „Látnom engedi Isten az én ellenségeim romlását" (59. zsoltár 11). „És legeltetem szemeimet az én ellenségeimen és az én ellenem támadó gonosztevőkön mulat majd a fülem. Az igaz virágzik mint a pálmafa, növekedik mint a cédrus a Libánuson" (92. zsoltár 12, 13).

Isten hű népe Jehova ellenségeinek pusztulását kívánja látni Jehova nevének igazolása érdekében. Az Írás szavai prófétailag a jelen időre szólanak: „Mert minden nyomorúságból megszabadított engem s megpihentette szemeimet ellenségeimen" (54. zsoltár 9). A következőket is az Úr prófétája mondja: „Csak Isten ronthatja meg ellenségeinek fejét, a bűneiben járónak üstökös koponyáját" (68. zsoltár 22). Az „üstökös koponya" alatt nyilván az ellenségnek azon osztályát kell értenünk, amely képmutatásból azt állította, hogy Isten akaratát teljesíti, de mindenkor az Ördög képviselői közé tartozott. Ezek az ellenségek „fogják a port nyalni" (72. zsoltár 9).

Mily ellenségek?

A filiszteusok eljárása, az izraelitákkal kapcsolatban jövőbeli nagyobb eseményeket példáz, amelyek a világ végén fognak bekövetkezni, amit az ihletett íge alapján határozottan lehet állítani: „Mindezek pedig példaképen estek rajtuk; megírattak nekünk pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett" (Korintus I. 10:11). A filiszteusok tehát prófétai nép és főképen Isten azon ellenségeit példázzák, akik az Úr Jézusnak templomához érkezése után tevékenykednek és üldözik Jehova szolgáit. Dávid fölkenetett és Izrael királya lett; Abner, aki az északi törzseket képviselte és nyilván az Úr utasításából törekedett az összes izraelitákat Dávid alá rendelni, az Úr sugallata alatt mondotta a következőket:

„Annak utána Abner szóla az Izrael véneinek, mondván: immár régtől fogva kívántátok Dávidot, hogy királyotok legyen néktek; azért most vigyétek véghez; mert az Úr szólott Dávidnak, ezt mondván: az én szolgámnak, Dávidnak keze által szabadtítom meg az én népemet, Izraelt, a filiszteusok kezéből és minden ellenségeimnek kezéből" (Sámuel II. 3:17, 18). E prófécia világosan mutatja, hogy a filiszteusok bizonyos ellenségeket példáznak, akikkel szemben Isten a világ végén fog eljárni. Dávid király Jézus Krisztust, Jehova szerelmesét példázza, aki most trónjára ül és a templomban ítélkezik. Kicsodák tehát a mostani filiszteusok, Istennek és az ő fölkentjeinek különös ellenségei?

A felelet röviden úgy szól, hogy a filiszteusok a római katolikus hierárchiát példázzák. Természetesen mindazok is az ellenséghez tartoznak, akik

szándékosan segítik és támogatják ezt a hierárchiát szervezetének gonosz munkájában. Mostanában tényleg a látszatkereszténység vallásos szervezeteinek teljes hivatalos része is ahhoz tartozik. Sátán szervezete 3, egymástól különálló elemből, nevezetesen felekezeti, gazdasági és politikai elemekből áll, akiket három nemzet: moáb, ammon és a Seir hegy lakói példáznak (Krónika II. 20:1, 22, 23). A filiszteusok főképen a sátáni szervezet felekezeti elemét jellemzik; főképen ez az elem bujtógat Isten népének üldözésére. Mivel az a felekezeti elem azt állítja, hogy Istennek szolgál, holott nem szolgál neki, a képmutatók közé tartozik, akik Isten szemében utálatosak.

Ama prófétai dráma, amelyben Sámson játsza a főszerepet, határozottan kiemeli és hangsúlyozza a halálig tartó hűséget Isten fölkentei részéről. Itt főképen a filiszteusokról és Isten fölkent népének a hasonmási filiszteusoktól való üldözéséről van szó és Istennek általuk elvégzendő munkájáról. Főképen azok vegyék tehát figyelembe a következő tényeket, akik Istent szeretik, hogy erőt gyüjtsenek maguknak és reménységüket meggyarapitsák.

A filiszteusok Kámtól származtak Mizraim által (Mózes I. 10:6, 13, 14; Ámos 9:7). Ördögimádók voltak és a halak istene, Dágon és Belzebub volt az istenük (Birák 16:23; Sámuel I. 31:8–10; Királyok II. 1:2, 3). A filiszteusokat Isten Igéjében „varázslóknak" nevezi s ezzel arra mutat, hogy az Ördög hívei voltak és ördögvallást gyakoroltak (Ézsaiás 2:6). A filiszteusok Egyiptomból, ami Sátán szervezetét példázza, vándoroltak ki. Palesztinába költöztek és a Földközi-tenger partvidékén telepedtek le; Isten ezt a területet a Júda törzsének szánta. A filiszteusok minden időben Isten válasz-

tott népének ellenségei és szándékos elnyomói voltak. Oly osztályt példáznak tehát, amely azt tartja, hogy Sátán szervezetéből távozott és Istennek szolgál, holott a valóságban az Ördögnek szolgál és az Ördögöt imádja.

A római katolikus hierárchia azon hivatalos hatalom, amely az állítólagos kereszténység vallása fölött felvigyáz és uralkodik. Az egykori „protestántizmus" megszünt létezni és a magukat „protestánsoknak" nevezők felett is a római katolikus hierárchia uralkodik, A protestántizmus immár csak névleg, de a valóságban nem létezik többé. A római katolikus hierárchia a következőképen írja le a maga alakulatát: „A katolikus hierárchia, illetve a katolikus egyház uralkodó testülete őszentségéből, a legfőbb püspökből áll, akinek a kardinálisok szent kollégiuma, különböző szent gyülekezetek, illetve állandó papi bizottságok aszisztálnak, melyeknek a kardinálisok, a patriárkák, érsekek és püspökök, apostoli nunciusok és delegátusok, vikáriusok és prefektusok és egyes apátok és prelátusok a tagjai" (The Officiál Catholic Direktory, 1935).

A római katolikus hierárchia kifogásolható eszközökkel tartja ellenőrzése alatt jóindulatu emberek millióinak gondolkodását és viselkedését, akiket az igazság felől tudatlanságban tart. Ezeket a jóindulatu embereket a római katolikus hierárchia azáltal vezette tévútra, hogy őket tudatlanságban tartotta. Most elérkezett az idő, hogy a jóakaratu nép felszabaduljon a hierárchia káros befolyása alól; és Jehova most kétségtelenül emiatt közölteti a római katolikus hierárchiával való szándékát.

Jehova Isten eleitől fogva az ő országát akarta felépíteni Jézus Krisztus útján, aki igazságosan

fogja kormányozni a világot. Az ő országának felépüléséig és hatalomra jutásáig Sátán a világ láthatatlan uralkodója vagy „istene". Azért mondotta Jézus: „Az én országom nem e világból való" (János 18:36).

Jézus összes igazi követői részére törvényül rendelte, hogy a világtól elkülönítve tartsák magukat. Mivel Jézus azokat választja ki a világból, akik az ő követői lesznek és hívek hozzá, Sátán és látható magva részéről az üldözés céltáblái lesznek (János 15:18–20). Jézus Krisztus igazi követőit a Júda törzse példázza és úgy jellemzi, mint akik Jehovának szolgálnak és őt dicsőítik. A bibliai Egyiptom Sátán szervezetét, illetve azon gonosz világot példázza, amelyből Jézus Krisztus igazi követőinek távozniok kell és távoznak is.

Viszont olyanok is vannak, akik azt állítják, hogy távoztak a világból és Jézus Krisztus követői lettek, de az elvitathatatlan tények szerint ezek közül még mindig sokan Sátán világához tartoznak. A római katolikus hierárchia azt állítja magáról, hogy távozott a világból és az emberek előtt így is tünteti fel magát; magát Isten és Krisztus képviselőjének nevezi, de elvitathatatlan tények mutatják, hogy ez az állítása hamis, s hogy a római katolikus hierárchia a sátáni világ lényeges része. A római katolikus hierárchia feje magát pápának nevezi és azt állítja, hogy Péter apostol volt az első pápa, és a többi „pápák" Péternek voltak az utódai, holott ez az állítás valótlan és teljesen ellenkezik az Írással és a történelmi tényállásokkal. Péter apostol, Jézus Krisztus igaz és hű követője volt és magát teljesen távoltartotta a világtól, holott a romai katolikus hierárchia mindenik pá-

pája világi hatalomra támasztott ígényt és ha tehette, világi hatalmat is gyakorolt és ennek a világnak gazdasági és politikai ügyeiben közreműködött. Péter apostolnak nem voltak utódai; utána tehát senki sem foglalhatta el az ő hivatalát. Péter sohasem volt pápa.

Most itt nehány szóban történeti áttekintést nyujtunk a római katolikus hierárchia kialakulásáról: „Az Ördög az ámítás és a csalás politikájával, hogy az embereket Istentől és Krisztustól elfordítsa, egy vallás-szervezet alapításához kezdett, amelyet „kereszténységnek" nevezett, s amelyet az emberek félrevezetésére és Jehova megkáromlására használ. Jézus Krisztus 12 apostolának elhunyta után Sátán titokban és fokozatosan egy szervezetet vagy vallásintézményt létesített, amelyet azóta „kereszténynek" tekintettek. Kezdetben ennek a szervezetnek minden egyháza vagy helyi alakulata egy püspökkel rendelkezett, az első pápa választása idejében, akit a hierárchia pápájául választott meg vagy helyezett hivatalába, körülbelül 1800 püspöke volt a katolikus szervezet különböző ágainak. A római szervezet püspökét választották meg első pápának. Egy közismert tekintély szerint „a pápa cím papi cím, amely címet most kizárólag a katolikus egyház fejére alkalmazzák. A negyedik és ötödik évszázadban ezt a címet Nyugaton más püspökök is gyakran használták, de rendre a római püspöknek tartották fenn hivatalos címeképen" (Encyclopedia Britannica, 22, S. köt. 81).

Ha ennél más bizonyítékot is kívánnak azon állítás megerősitésére, hogy a pápa Péter apostol utóda, ez a történelmi tény elegendő bizonyíték. Mert Péter apostol halála után mintegy 300 esztendeig nem ismertek pápát, hanem a katolikus szervezet kötelékében nagyon sokan viselték a „püspök" címet. Mily tekintély alapján állapította meg valamely emberi testület, hogy a római püspök Péter apostlolnak hivatalos utódja? Kinek volt ahhoz tekintélye, hogy el tudja dönteni, hogy az 1800 önző „püspök" közül, kicsoda Péternek az utóda, tegyük fel, még ha lett is volna Péternek utóda? De mivel Péter apostol sohasem volt pápa és neki utódja sem volt sohasem, nyilvánvaló, hogy a pápaság állítása teljesen hamis. A pápaság állítása teljesen abszurdum és minden bizonyítékot nélkülöz. A római katolikus szervezet azóta (az V. évszázad óta) létesítette a pápai üzletet és kezdett pápákat alkalmazni; időnként azonban hézagok támadtak, amit azáltal tömtek be, hogy a kardinálisok kollégiuma szavazat útján maga közül megválasztott valakit erre a hivatalra. A római katolikus intézményt vagy szervezetet tehát az emberek létesítették és mozdították elő, de őket arra sem az Isten, sem Krisztus Urunk nem hatalmazta fel. Ennek a szervezetnek szülőatyja Sátán, az Ördög. Azon ördögi tervből származott, amely az embereket megcsalni és Istent gyalázni akarja, s amely által az Ördög becsületes emberek millióit elvakította, őket a római katolikus szervezetbe vonván bele s azon hitre kényszerítvén, hogy ez a szervezet Krisztus szolgája, holott a valóságban az Ördögnek szolgál és az Ördögött támogatja. Azok a jó emberek, akik ezt a szervezetet támogatták, tudatlanul az Ördög szolgáinak szolgáltak és segítettek. Ez a hierárchia az Ördög szervezetének tervei között a legsikerültebb Jehova Isten nevének és Jézus Krisztusnak gyalázására és az embereknek Jehova Istentől való elfordítására.
8

Történelmi rész

Most rövid áttekintést nyujtunk a római katolikus intézmény történelméről. „A régi római vilag" című történelmi munkából (írója Lord) a következő citátumokat idézzük „Az első évszázadban nem sokan voltak hivatalosak a bölcsek vagy nemesek közül ... A második évszázadban az előkelőek világa vagy a hatalom előtt szégyennek számított, ha valaki keresztény volt ... A gyülekezet csekély számu volt és feddhetetlen, tiszta emberekből állott, akik nem törekedtek hatalomra a társadalom felett. Ezek a hatalom figyelmét magukra terelték, minek befolyása alatt üldözés következett reájuk". A második évszázadban „a püspökök befolyásosak lettek, de nem a társadalomban, hanem a keresztények között". Azután kezdődött „az egyházi központosítás; ... az egyház lerakta az alapjait jövőbeli alkotmányának és hatalmának".

Bizonyos, az Úr nem írta elő ezt az eljárást. S az is bizonyos, hogy az Ördög elhintette az önzés magvát és kifejlesztette gonosz szándékának végrehajtására. A fenti történetíró így folytatja: „Az egyház intézménye a harmadik évszázadban már hatalmasabb volt. A tnitásokat rendszerbe foglalták (dogmákat, és így zavart csináltak) ... Híres püspökök uralkodtak a terjeszkedő egyház felett ... Az egyház oly helyzetbe küzdötte fel magát, mellyel az emberiség (a világ) figyelmét magával szemben kihívta. De csak a negyedik évszázadban, amidőn a császárok részéről az üldözések megszüntek és Konstantin (pogány római császár) megtért, amidőn az egyház az állammal egyesült és az ősi hit megrom-

lott, amidőn babona és üres filozofia (amit az Ördög sugalmazott) tért hódított a hívek sorai között ... amidőn a zsinatok politikai befolyás alá kerültek ... amidőn a politika és a dogmatika egymással karöltve járt ... kezdtek rangokat viselő emberek is az egyházhoz csatlakozni. Amidőn a kereszténység az előkelő körök és az udvar vallása lett, éppen azon bűntények támogatására használták fel, amelyekkel szemben eredetileg tiltakozott. Az egyházat nemcsupán a pogány filozofia tévedéseivel itatták át, hanem a keleti országok többféle (ördögi) szertartását is felvették az istentisztelet céljára ... Az önző és elvilágiasodott papság rang és méltóság hajhászó lett. Követelődző, önálló és hanyag lett. A népet kizárták az egyház igazgatásából. A püspök nagy uraság lett, ő nevezte ki és ellenőrizte a papokat. Az igazi egyház küldetését szem elől tévesztették, amennyiben lealázó szövetségre léptek az állammal" (2. kötet 277. oldal).

Az elzülött gyülekezeti szervezet ezen állapotában, amit még mindig „kereszténynek" neveztek, alakult meg a római katolikus rendszer, amennyiben a sok püspök közül egyet, tudniillik a római püspököt pápává választották meg, ez volt az első pápa. Attól kezdve mostanáig a „római katolikus hierárchiának" nevezett római katolikus intézmény milliókat bilincselt meg babonasággal és tartott félelmek között és uralkodott felettük hamis tanai útján. A hajdankori filiszteusok eltávoztak Egyiptomból és Palesztinába költöztek. Az Írás Ó-Egyiptom által gyakran Sátán világát vagy szervezetét példázza. A kereszténynek nevezett egyházat olyanok alakították, akik a világból, illetve a hasonmási Egyiptomból jöttek, attól elváltak és külön-

böztek (Jelenések 11:8). Sátán csalás és ámítás útján az akkori keresztények között önző embereket segített érvényesüléshez, akik a szervezet felett uralkodni kezdtek. Akkor romlott meg a szervezet és idővel még romlotabb lett; attól kezdve mostanáig minden reformációs törekvés kudarccal végződött. A becsületesek és a becstelenek együtt voltak az egyházi intézményekben, de Jehova gondviselése folytán most elérkezett az idő a tisztességes és jóindulatu emberek részére, hogy az igazságról tudomást szerezzenek, azt megismerjék és megragadják az alkalmat s elszakadjanak azon gonosz szervezettől, amely Jehova nevét gyalázatba keveri és teljesen a Krisztusnak alárendelt szervezethez csatlakozzanak.

Júda országa

Amidőn választott népét, az izraelitákat, Jehova Egyiptomból kihozta és Palesztinába vezérelte, tomból költöztek oda. Palesztinának a törzsek közti szétosszák; Júda törzse kapta a Holt-tengertől a Földközi-tengerig délre fekvő területet (Jozsué 15: 1–20). Ott találták a filiszteusokat, akik Egyiptomból költöztek oda. Palesztinának a törzsek közti felosztása jelképes jelentőségü. Júda törzse azokat példázza, akik Jehova Istennek és Jézus Krisztusnak szolgálnak és dicsőítik. Az Úr Jézus Krisztus ebből a törzsből származott és egyik címe „a Júda törzséből való oroszlán" (Jelenések 5:5). Sok idővel később egyik római pápa is felvette ezt a címet és azóta nevezik magukat hamisan „a Júda törzséből való oroszlánnak". Habár a filiszteusok Júda országában voltak, nem szolgáltak Jehova Istennek és nem dicsőítették őt. Helyzetüknél fogva

neki kellett volna szolgálniok, de éppen ellenkezőleg viselkedtek. Hasonlóképen foglalt el a római katolikus rendszer is oly helyzetet azok között, akik magukat Jehovának és az ő királyának szentelték, jóllehet ő maga nem szolgált Jehovának és az ő királyának. Rendkívül önző és mindent elkövet, hogy a gonosz világ felett való hatalmat magához ragadja; ennek a gonosz világnak képezi részét és kétségtelenül az Ördögöt szolgálja: „Nem tudjátok, hogy akinek odaadjátok magatokat szolgák gyanánt engedelmességre, annak, akinek engedelmeskedtek, a szolgái vagytok: vagy a bűnéi a halálra, vagy az engedelmességei a megigazulásra?" (Róma 6:16, Káldi).

Mivel a római katolikus hierárchia tagjai a világ népei előtt magukat Isten képviselőinek és szolgáinak tüntetik fel, holott tényleg az Ördögnek szolgálnak, a legközönségesebb képmutatók. A filiszteusok felett 5 fejedelem vagy uralkodó uralkodott, akik egymás között szövetségesek voltak. A modern filiszteusok, illetve a római katolikus hierárchia oly hatalom vagy kormány, amely „pátriárkák, metropoliták, érsekek, püspökök és papok" szövetkezetéből áll és alakult. (Shipley) A hierárchia tagjai magukat fejedelmeknek tekintik és tényleg mások is úgy kezelik őket, miképen egykor a filiszteusok uralkodóit vagy fejedelmeit kezelték.

Az az ország, amelyet Jehova választott népének ígért (ezen ígéretét esküvéssel is alátámasztva) az ő szeretett fia, az Úr Jézus Krisztus uralkodása alatt álló királyságát példázza (Mózes I. 13:15; 17, 18; Lukács 22:29, 30). A filiszteusok már az országban voltak, amidőn Isten választott népe oda érkezett. Így a modern filiszteusok is, a római

katolikus hierárchia, már azon helyzetben volt, amelyről azt állítja, hogy isteni gondviselés alapján rendeltetett ama szervezetbe, amidőn Isten hű népe a világból kiválasztatott és az Úrtól felkenetett. Jehova hírül adta, hogy a filiszteusokat Palesztinában az ő választott népének kipróbálására hagyta meg. „Ezek pedig a pogányok, akiket meghagyott az Úr, hogy azok által kísértse Izraelt, azokat, akik nem ismerték a Kanaánért folyó harcokat. A filiszteusok 5 fejedelemsége, a kananeusok mindnyájan és a sidoniusok, meg a kiveusok, akik a Libánon hegyén laknak, a Baál-hermon hegyétől fogva Hamath bemeneteléig. Kik azért hagyattak meg, hogy megkísértse általuk az Úr Izraelt, hogy meglássa, vajjon engedelmeskednek-é az Úr parancsolatainak, melyeket parancsolt az ő atyáiknak Mózes által?" (Bírák 3:1, 3, 4).

Éppen így Isten mindaddig megengedte a római katolikus hierárchia szervezetének, hogy magát Isten képviselőjének nevezze, amig Isten népét kiválasztotta és föl fogja kenni; ezenkívül Isten népének iránta való szeretetét és parancsai iránt való önzetlen engedelmességét is ki akarta próbálni a nehéz körülmények által. A hűségesek megőrzik feddhetetlenségüket Isten előtt; hűségüket gonosz ellenkezés között kell megőrizniök.

Annak további bizonyítékául, hogy a római katolikus hierárchia oly helyzetbe tolakodott, amely jogosan a júdabelieket, illetve azokat illeti meg, akik igazságban szolgálnak és dicsőítik Jehovát, nézzük meg a római püspöknek, aki magát „pápának" is nevezi, azon állítását, hogy ő a Krisztus helytartója. A római katolikus hierárchia isteni intézménynek és Jehova Isten mennybeli szervezete ellenmásának nevezi magát: „A trienti zsinat alkalmával mindenkit egyházi átokkal sujtottak, aki az egyházon belül tagadta a hierárchiának isteni intézkedés útján történt létesítését" (Encyclopedia Britannica, 13. kötet 453 oldal).

A római katolikus hierárchia tagjai a modern filiszteusok, azt állítják, hogy a pápa csalhatatlan. De ezt a csalhatatlanságot csak Kr. u. 1870-től kezdve hangoztatják a nyilvánosság előtt. Ebből látható, hogy az Ördög a népet ravasz és titkos úton ámítás és csalás által juttatta oly helyzetbe, hogy elhigyje, hogy a pápa csalhatatlanul tud ítélkezni az emberiség életbevágó fontos ügyeiben. És ezt Jehova Isten ihletett kijelentésével szemben merik állítani, holott meg van írva, hogy minden ember vétekben fogamzott és bűnben született, még a római pápa is (Róma 5:12; 51. zsoltár 7). Nem különös, hogy a katolikus szervezetnek 1800 évre volt szüksége annak megállapításához, hogy az ő főnöke csalhatatlan? Egy vatikáni tanácskozás határozata így szól: „Hirdetjük és istenileg kinyilatkoztatott dogmaképen megállapítjuk, hogy a római Pontifex, amidőn ex cathedra beszél, illetve amidőn az összes keresztények pásztori és doktori minőségében beszél, felsőbb apostoli tekintélye alapján bármely hitbeli vagy erkölcsi tanítást az egyetemes egyház részére kötelezőnek hirdet, azon isteni támogatás folytán teszi, ami személyesen neki, az áldott szent Péternek ígértetett, és oly csalhatatlansággal rendelkezik, amellyel az isteni megváltó az ő egyházát felruházta, hogy a hit és az erkölcs tanait meghatározza, minekfolytán a római Pontifex döntése megváltoztathatatlan és nincs alávetve az egyház beleegyezésének [jóváhagyásának]" (Encyclopedia Britannica 14. kötet 511 oldal).

Az Írás egyetlen szavával sem támogatja és nem jogosít fel senkit sem, sem egyeseket, sem testületeket ily következtetésekre. Ebből látható, hogy nehány emberből álló testület önhatalmulag Jehova Isten ihletett Igéjével szemben és ellenére a saját tanításait állította fel. Így bírtak milliókat reá, hogy a római katolikus hierárchia tanainak higyjenek; a Bibliát elvették tőlük, nehogy meglássák az igazságot.

Az Ördög képviselői

Akik a Bibliát Isten beszédének tekintik, a legkevésbé sem vonják kétségbe, hogy az ókori filiszteusok az Ördög képviselői voltak. A filiszteusok ördögvallást gyakoroltak. Nemzeti istenük Dágon volt, a halak istene. Amidőn a filiszteusok Jehova szövetségládáját elfoglalták és a saját helységükbe vitték, Jehova a következőkben fejezte ki haragját a filiszteusokkal szemben: „A filiszteusok pedig vevék az Isten ládáját és elvitték Éden-Ezerből Asdódba. És megfogták a filiszteusok az Isten ládáját és bevívék azt Dágon templomába és Dágon mellett helyezték el. És mikor az asdódbeliek másnap korán felkelének, imé Dágon leesett arccal a földre az Úr ládája elé. És felvevék Dágont és ismét helyreállíták. Mikor pedig másnap korán reggel felkelének imé Dágon ismét leesett arccal a földre az Úr ládája előtt; és Dágonnak feje és két kezefeje letörve a küszöbön valának, csak Dágon dereka maradt meg. Annak okáért a Dágon papjai és mindazok, akik a Dágon templomában járnak, nem lépnek a Dágon küszöbére Asdódban mind e mai napig és az Úrnak keze az Asdódbeliekre nehezedék és pusztítja vala őket; és megveré őket fekélyekkel, Asdódot és határait. Mikor azért látták az Asdódbeliek, hogy így van a dolog, mondának: ne maradjon nálunk Izrael Istenének ládája, mert reánk nehezedett az ő keze és Dágonra, a mi istenünkre. Elküldének tehát és összegyüjték a filiszteusoknak minden fejedelmét és mondának: mit csináljunk Izrael Istenének ládájával? Azok pedig felelének: vigyék Gáthba az Izrael Istenének ládáját és elvivék az Izrael Istenének ládáját. És történt azután, hogy elvitték, az Úrnak keze igen nagy rémületére lön a városnak; és megveré a városnak lakósait kicsinytől fogva nagyig és fekélyek támadának rajtuk" (Sámuel I. 5: 1–9). A filiszteusok ördögi istenüknek, Dágonnak áldoztak, amidőn Sámson reájuk döntötte az épületet, amely több ezret megölt közülök.

Ezeket a tényeket Jehova amiatt jegyeztette fel az Írásban, hogy Isten mostani ellenségeit példázza (Korintus I. 10: 11; Zsidók 10: 1). A filiszteusok az izraeliták esküdt ellenségei voltak, emiatt példázzák Jehova bizonyságtevőinek mostani esküdt ellenségeit. Oly ellenség vezetői, akik kétszínűen Isten képviselőinek nevezik magukat, a római katolikus hierárchia tagjai is. A filiszteusok istene mitrát viselt a fején és ez mutatta, hogy neki az Ördög a feje, mert azt képviselte a filiszteusok között. Amidőn a pápa, a római katolikus hierárchia feje a római főoltáron ül a hízelgések fogadására, mitrát visel, amely azzal a mitrával azonos, amelyet Dágon, a hal isten, viselt. Ezzel a szimbolummal mutatja meg a pápa, hogy valóban milyen istent képvisel. A fentiek alátámasztásául a következő történelmi tényeket idézzük:

Amiképen a pápa Janus kulcsát viseli, akképen Dágon mitráját hordja a fején. A ninivei ásatások

minden kétséget eloszlatnak e tekintetben. A pápai mitra teljesen különbözik a zsidó főpapnak, Áronnak a süvegétől (mitrájától); Áron mitrája turbán volt. Viszont az a kétszarvu mitra, amelyet a pápa visel, amidőn a római főoltáron ül és kardinálisai részéről a hódolatot fogadja, Dágon, a filiszteusok és babilonbeliek hal istenének, Dágonnak a mitrájával azonos ... A Ninive lakói fején emelkedő süveg tátottszáju halfej a római pápa mitrájának az alakja" (Hislop, „a két Babilon", 215. oldal).

Semmi kétség, Dágon, a hajdani filiszteusok látható istene a római katolikus hierárchiát példázza, amelynek a pápa a feje. E tekintetben az Írás és a történelem bizonyítékai teljesen egyeznek egymással. Oly mitrát viselnek a többi római katolikus hierárchia püspökei is, amilyet a pápa, illetve, amilyet Dágon, a halisten viselt. Ez bizonyítja azt a következtetést, hogy a filiszteusok a római katolikus hierárchiát példázzák. Az Úr most e tényeket minden valószinüség szerint azért tárja föl azok előtt, akik őt szeretik, hogy megfelelő világításban lássák a római katolikus hierárchiát és határozottan tudomásukra jusson, mily sorsra fog jutni az az ellenség, amely most Jehova nevét gyalázza és az ő fölkentjeit üldözi.

Uralkodás

A filiszteusok uralkodtak Izrael felett, ami azon körülményre vezethető vissza, hogy az izraeliták nem tartották meg hűségesen szövetségüket (Bírák 13:1; 14:1, 4). Az izraeliták közül voltak egyes kivételek, mint például Gedeon, Sámson és mások is, akik valóban megőrizték hűségüket Isten iránt. Mivel az elmult 1800 év alatt majdnem minden hitvalló keresztény hűtlenséget követett el Istennel szemben, a római katolikus hierárchia uralkodott a „kereszténység" fölött vallási, politikai és gazdasági tekintetben is. A római katolikus hierárchia jogot és hatalmat formált magának a világ kormányzására és felügyeletére és tényleg majdnem az egész „kereszténység" fölött uralkodik. Az oly hű izraeliták, mint pl. Gedeon, Sámson, Sámuel és Dávid a földön tartozkodó mostani fölkenteket és Jézus Krisztus hű követőit példázzák, akik nem fogadják meg a modern filiszteusok utasításait és rendelkezéseit.

A római katolikus hierárchia évszázadokon keresztül a világ nemzetei fölött az uralkodás jogát isteni jog alapján magának követelte és ezen hamis állítás alapján igyekezett felügyeletet gyakorolni a nemzetek politikai ügyeiben. Világi hatalma a hatodik évszázadban kezdett fellendülni és ezt a hatalmát mintegy 1000 éven keresztül fokozta és gyakorolta. A római katolikus szervezet multbeli „eredményes" uralkodását hamisan úgy tünteti fel, mintha a Jelenések 20. részében említett 1000 év arról szólana és azt állítja, hogy az 1800-tól mostanig tartó „kevés idő" azzal azonos, amiről a Jelenések egyazon fejezte szól. De ez az állítása is téves. Ez a „kevés [rövid] idő" az Ördögnek és segítőinek pusztulásával fog végződni. A római katolikus hierárchia bukása és vége küszöbön áll.

A hierárchia hivatalos feje, a pápa útján évszázadokon keresztül jogot formált királyok koronázására, elmozdítására és általában a világ kormányainak politikai irányítására. Más szóval, a római katolikus hierárchia a nép jogainak felrugásával teljes diktaturára törekedett. Minden ország-

ban, ahol diktátor uralkodik, a hierárchia áll a diktátor mögött és tényleg az írja elő a kormánynak a politikai irányt.

Üldözés

A filiszteusok elnyomták és üldözték a izraelitákat, Isten választott népét. Sámson, Éli és Sámuel idejében a filiszteusok elharácsolni törekedtek a „méztől és tejtől csöpögő" Palesztina minden jövedelmét. Így törekedett évszázadokon keresztül a római katolikus szervezet is kihasználni a világ minden vagyonát és kellemességét. Szembetűnő tény, hogy épületeit és hivatalos helyiségeit a földlegszebb pontjain helyezte el. A filiszteusok sok esztendőn keresztül elnyomták az izraelitákat. Sámsont is fogságba ejtették és a szemeit kiszurták. Az izraelitákat időről-időre megtámadták és Dávidot is el akarták pusztítani, amidőn Izrael királyává kenetett. A római katolikus hierárchia szervezete hasonlóképen mindenkor üldözte Jézus Krisztus követőit és az üldözéseket most Jehova bizonyságtevőire összpontosítja. Mintegy 1500 évről szóló történelem a római katolikus hierárchia sok gaztettéről számol be; egyetlen más szervezet sem követett el hasonló gazságokat és bűntényeket. Itt csupán nehány bűntényre mutatunk rá, amelyeket ez a hierárchia segítőtársaival elkövetett; ezeket annak bemutatása céljából idézzük, hogy meglássák, hogy ez a hierárchia a filiszteusok képmása és hogy azt is meglássák, hogy mit tesz Jehova bizonyságtevőivel.

A filiszteusok azáltal gazdagodtak meg, hogy az izraelitákat sarcolták és egyéb megterhelésekkel elárasztották. A római katolikus hierárchia évszázadokon keresztül azáltal gazdagodott meg, hogy a „kereszténynek" nevezett nemzetek népeire nyomasztó terheket rakott. Évszázadokon keresztül ez a képmutató szervezet pénzadományokat gyüjtött a katolikus szervezet elámítottjaitól. Csuhás nőiügynökök és férfiak fekete holló módjára szokták rendesen látogatni fizetési napokon az üzemeket és az irodákat, hogy a félénkektől és a babonáshitüektől adományokat gyüjtsenek, holott a munkásoknak sem elegendő a szerény fizetésük a maguk és a családjok fenntartására. Így szednek ki a népek zsebéből dollármilliókat ámítás és csalás útján, méghozzá főképen a szegényektől és a hierárchia ezen a pénzen gazdagszik meg és elégíti ki gonosz önző emberek állatias kívánságait.

Az elhunytak hozzátartozóitól azon a címen szednek pénzt, hogy a katolikus szervezet valamelyik papja imádkozni fog az elhunytért és segíteni fog rajta. Ez a félénk és babonás embereken elkövetett csalás. Az Írás tanítása szerint az elhunytak kivétel nélkül halottak, nem élnek és semmit sem tudnak; az elhunytak nincsenek sem tisztítótűzben, nem örökgyötrelmek között. Az az állítás, hogy az elhunytak érdekében imádkozni lehet és így segíteni lehet rajtuk, teljesen téves, csalás és a hiszékeny emberek nagy megterhelését és elnyomását is jelenti. Éveken keresztül a „kereszténynek" nevezett nemzetek népeitől pénzt szedtek össze, amit Rómába a Vatikánnak küldtek és így kincsekkel töltötték tele a római hierárchia kincstárát, amit aztán a népek megkárosítására és elnyomására fordítottak. Mexikoban történt, hogy a katolikus szervezet egyik képviselője a benszülötteket egy városban 365 „egyházi épület" épí-

tésére kényszerítette, amelyekben a hierárchia papjait helyezte el, hogy a szegény benszülötteket minden keresetüktől kifosszák. A hajdani filiszteusok az izraelitákat minden vagyonuktól megfosztani igyekeztek; hasonlóképen cselekesznek a modern filiszteusok is, amennyiben a „kereszténynek" nevezett világ minden kincsét el akarják venni és uralkodni akarnak felette.

Inkvizició

A pogány Róma bizonyos tekintetben üldözte Jézus Krisztus követőit. De azokat az üldözéseket össze sem lehet hasonlítani a keresztények azon üldöztetéseivel, amelyeket a római katolikus hierárchia, illetve „a pápai Róma" követett el. A római katolikus hierárchia az üldözés és a kínzás oly ördögi intézményét létesítette, amelyhez hasonló azelőtt és azóta sem volt sóha. Az önző emberektől terjesztett és prédikált tanítások, amelyeket eredetileg az Ördög sugalt, teljesen ellenkeztek a Jézus Krisztus és az Isten prófétái által tanított igazságokkal, és azokat a tévtanokat mégis rákényszerítették a népre. Amennyiben a római katolikus hierárchia kizárólagos jogot formált annak megállapítására, hogy a népnek mit kell meghallgatnia és hinnie, a Bibliát elsikasztotta a nép elől és a népet hamis, babonán és félelmen felépített tévtanok hallgatására és elhivésére kényszerítette. Ez az elvetemült szervezet milliókat arra indított, hogy Jézus Krisztus nevét hangoztatva, emberek diktátumainak higyjen és fogadjon szót. Emiatt közölteti Isten Igéjében a következőket: „És szólt az Úr: mivel e nép szájjal közelgett hozzám és csak ajkával tisztel engem, szíve pedig

távol van tőlem, úgy, hogy irántam való félelmük betanított emberi parancsolat lön; ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan" (Ézsaiás 29: 13, 14).

Ha valaki a római katolikus hierárchia szervezete által terjesztett tanításokkal ellenkező véleményt mert nyilvánítani, azonnal eretnekséggel vádolta. A XI. évszázad kezdetén sok embert vádoltak eretnekséggel, akik a római katolikus szervezettel ellenkező véleményt mertek alkotni és kinyilvánítani; ezeket máglyára vagy akasztófára juttatták.

Az inkvizició feladata az volt, hogy mindenkit kinyomozzon és megbüntessen, aki valamivel a római katolikus hierárchiát vagy ortodoxiát megbántotta. Ez az eljárás a XIII. évszázadban teljes mértékben dühöngött. A pápa meghatalamzottakat küldött ki, akik helységről helységre jártak és kikémlelték az embereket. Miután ezek a megbizottak egy kerületbe megérkeztek, nyilatkozattételre hívták fel a népet, hogy eretnek-e vagy pedig jelentsék fel azokat, akiket eretnekeknek tartanak és így az ily denunciálás következtében sok embert letartóztattak és megbüntettek. A püspökségek vállalták magukra a börtönök létesítését és egyéb kegyetlen kínzó eszközöket is alkalmaztak és így kényszerítették vallomásra az eretnekséggel vádoltakat. A legkülönbözőbb ördögi kinzóeszközöket használták. Véleményt alkothatunk magunknak az alkalmazott kínzásokról a következőkből: az áldozat lábait izzó vassal égették; oly csizma felhuzására kényszerítették, amelybe olvasztott olmot öntöttek; testét oly gépezethez kötötték, amellyel testrészeit kiszaggatták. Másokat késekkel felszerelt gépezetbe tettek és aprádonként vagdal-

tak darabokra. S ha valamely ügyvéd az eretnekséggel vádolt ember védelmére mert kelni, azt is eretnekséggel vádolták; így tehát védő nélkül és védelem nélkül volt nekik kiszolgáltatva az áldozat. Ezt az inkvizíciót kegyetlenül és teljes szigorral alkalmazták Olaszországban, Spanyolországban, a Balkán-Államokban, Irországban, Angliában, Németországban, Franciaországban, Mexikóban, Kubában és tényelg világszerte a „keresztényinek" nevezett országokban.

Az inkvizíciónak különösen két jellemző vonása szembetünő: a szólás és a sajtószabadság elnyomása és a könyvek elégetése. A könyvek elégetésével és az üldözések által akarták a népet butaságban tartani és előle a római katolikus szervezet csalásait eltitkolni. Egy történelemíró mondja: „Minden könyvnek át kellett mennie a püspökök kezén", és mindent kitörültek belőle, ami abban a római katolikus szervezet ellen szólónak tünt fel. Az akkori szervezet nem türt meg semmit sem, ami „vallásos érzelmét bántotta" és most is ugyanezzel hozakodik elő. Az inkvizicio létesítői minden bűnténYt elkövettek, amit gonosztevők azóta is elkövetni tudtak. A népet mindenkor rémületben és félelmek között tartották. Sokan kényszerítve érezték magukat, hogy szomszédaikat följelentsék és megbűntetésüket okozzák, mivel így remélték elkerülni a papi inkvizició bosszuállását. A nép egyáltalán nem szerezhetett magának ismereteket Jehova Isten és az emberre vonatkozó kegyelmes intézkedése felől, mivel a modern filiszteusok, a katolikus hierárchia megakadályozta. A nép kezébe egyáltalán semilyen könyv sem jutott, ami az Irásról értekezett volna. (Lásd „inkvizició" cím alatt az Encyclopedia Britannicát.) A hierárchia

goromba és rettenetes bűntényei 1800 körül nagy bűntetésben részesültek, mire a hierárchia bűntényeinek elkövetésében ravaszabb módszerekhez folyamodott. Ez az elvetemült intézmény azóta is elnyomja az Isten Igéjének igazságáról szóló könyveket és azoknak elégetésére bujtógat, s főképen a Watch Tower Bible és Tract Society kiadásában megjelent könyvek elpusztítására törekszik. A papok megtiltották a népnek, amelyet a katolikus szervezet fenntartására kiaknáznak, hogy az Isten beszédéről szóló könyveket olvassa. A világon létező összes szervezetek együtt sem nyomták el és tartották jobban tudatlanságban a népet Isten Igéje felől, mint a római katolikus szervezet. Emiatt a leggonoszabb ez a szervezet Isten ellenségei között Isten felkent népével szemben. Ez a szervezet állandóan rágalmazza, üldözi és bezáratja az igazság hirdetőit, és ezt gonoszságból teszi.

A filiszteusok „varázslók" voltak (Ézsaiás 2:6). Ami azt jelenti, hogy az Ördög vallását gyakorolták. A római katolikus rendszer is varázslókból áll. Reá vonatkozik a következő prófécia: „És betelt földje [a népek közt elfoglalt állása] bálványokkal és kezeik csinálmányaínak hajolnak meg, mit ujjaik csináltak. Ezért porba hajtatik a fő ember és a köz ember is" (Ézsaiás 2:8, 9).

A katolikus szervezetben, amint az Úr előre megmondotta, az emberek meghajtják magukat egy katolikus prelátus előtt. A római katolikus hierárchia még napjainkban is mutogatni meri magát a mozi vásznán értelmetlen ceremoniáit végezve, amint autókat (vagy egyebet) szentel, hogy a baleseteket elkerüljék, arra való tekintet nélkül, hogy ért vagy nem ért az autó vezetéséhez az autó vezetője. Így szerez magának pénzt hamis úton a

hierárchia, amennyiben a babonás és félénk emberek hiszékenységét kihasználja. Ezekkel a hierárchia bűntényei és gonoszságai közül csak nehányat említettünk meg, s ez a társaság mindezek dacára mégis Péter apostol isteni utódjának merészeli nevezni magát. Amidőn a nép az igazságról tudomást szerez, nyilván teljesen el fog szakadni ezektől a képmutatóktól.

Politikai áttekintés

A filiszteusok egy politikai szövetséghez tartoztak, amely hódító háborúkat rendezett, mégpedig kimondottan azon célból, hogy a népet hatalma és felügyelete alá kényszerítse. A római katolikus szervezet, a modern filiszteusok, akik hamisan Krisztus nevében operálnak, önző emberek érdekszövetkezete, amely politikai, gazdasági és egyéb önző célokból létesült és létezik. A római katolikus hierárchia politikai képviselői a világ minden nemzete között dolgoznak. Ez az elvetemült szervezet uralkodik a „kereszténynek" nevezett nemzetek politikai hivatalai felett. Valamikor ez a hierárchia nagyon nehéznek tartotta az Egyesült-Államok feletti uralkodás megszerzését, de most ebben a tekintetben nagyobb erdményeket ért el. Másszóval, az amerikai köztársaság, amely szabad nemzetnek képzeli magát, a valóságban most egy idegen hatalom uralkodása alá került; ez az idegen hatalom a modern filiszteusokból áll, székhelye Róma, a Vatikán város. Most pedig vegyük tudomásul a következő történelmi tényállásokat:

A római katolikus szervezet az amerikai földrészen tényleg a XVII évszázadban vetette meg a lábát, amidőn Marylandot alapította a Lord Baltimore család által. Napjainkban immár ez a leghatalmasabb politikai szervezet Amerikában. 1935-ben jelent meg az 1000 oldalas 10 és félszer 7 colos nagyságu „Official Direktory" című könyv, amely tisztán csak a római katolikus hierárchia tisztviselőinek és képviselőinek címtárát tartalmazza. Ennek a szervezetnek becsvágya arra irányul, hogy az Egyesült-Államok felett való uralmat teljesen magához ragadja. Amerikában 1900 szeptember 26-án a katolikus társulatok (egyesületek) egymással szövetséget kötöttek, mégpedig „azon céllal, hogy a törvényhozó testületet (szenátust) befolyásolják" és így szerezzék meg a katolikusok „jogait" Amerikában.

„A katolikus ifjúság nemzeti szövetsége Brooklynban évi nagygyülésén szeptember 26-án egy határozatot hozott, minek alapján az Egyesült-Államokban a római katolikus egyház összes társaságait politikai célzattal egy nagy szövetségbe akarják tömöríteni. A mult tavaszon Mc. Faul von Trenton, M. J. püspöke a hibeiránusok régi rendje előtt azt mondotta, hogy az amerikai római katolikusok dőrék lesznek, ha nem egyesülnek egy tömegben és nem érvényesítik hatalmukat az ország politikájában; 2 millió római katolikus rendelkezik szavazati joggal s ha ezek egy politikai akcióban egyesülnek, az országból római katolikus nemzetet csinálhatnak.

„Ez a szövetkezés a következő társulatokból alakult meg: A Colombusi lovagok, a Szent János rend lovagjai. A Katolikus Jóléti Légió, A Hiberiánusok régi rendje, Az Ir-Katolikus jóléti egyesület, A német amerikai társaságok, Az amerikai Katolikus lovagok, Az amerikai katolikus alkohol-

ellenes Egyesület; s még nehány kevésbé kimagasló szervezet ezeken a szervezeteken kívül.

„Ez a szövetkezet tisztán arra törekszik, hogy a törvényhozást annak biztosítására befolyásolja, amit a katolikusok a saját joguknak neveznek.

„A brooklyni parkszínházban megtartott nagygyűlés volt a katolikus nemzeti ifjúság egyesületének legnagyobb megtartott gyülése az eddigiek között; azon az ország különböző részeiből érkezett vezető papok és laikusok beszéltek ... A gyűlés egyhangulag helyeselte az egyesülés tervét és egy bizottságot alakított annak megvalósítására. Ezáltal katolikus hívők 10 ezreit fogják egy nemzeti fővezérlet alatt tömöríteni és ez a testület nagy befolyást fog gyakorolni a nemzet törvényhozására." (Brooklyn Eagle című folyóirat).

A római katolikusok a városok elfoglalása után a nemzet ügyei felett is magukhoz akarják ragadni a hatalmat. „Amerikát katolikussá kell tennünk" — mondotta az irországi püspök az Egyesült-Államokban 1889 november 10-én Baltimoreban tartott római katolikus hierárchia 100. évfordulójának ünnepén. „Amerikát katolikussá kell tennünk. Mivel szeretjük az egyházunkat, elég ha megemlítjük és tegyük jelszavunkká: „Isten is úgy akarja" — és igyekezzünk reá a keresztes vitézek lelkesültségével ... Miért félnénk vagy vonakodnánk"-folytatta lángoló buzgósággal és gőgös dicsekvéssel. „10 milliót számolunk, ez egy hatalmas tömeg, ha az erőket jól kormányozzák és rejtett erejét tetre buzdítják. Az amerikai katolikusok hűségesek az egyházukhoz és vezetőikhez. Történelmük első évszázadában (Amerikában) elért sikereik és törekvéseik mutatják, hogy mire lesznek képesek a jövő évszázadban, ha hatalmuk tudatában teljesen

alávetik magukat a hierárchia szervezetének". („The Converted Catholic of New-York" című folyóirat).

A „The Nacional Catholic Register" című ujság írta: „Istennek a terve, hogy a római szent atya legyen a földön az ő országának világi és lelki feje". Miképen a hajdani filiszteusok, hasonlóképen ezek is maguknak a hierárchiának követelik az ország, „Júdea" örökségét, holott az jogosan azokat illeti meg, akik igazságban imádják és szolgálják Jehova Istent és Jézus Krisztust. 1916-ban az Egyesült-Államok elnöke egy bizonyos Tumulty nevezetü urat, aki római katolikus Colombus lovag volt, nevezte ki titkárává, amiről a „The Nacional Catolic Register" a következőket írta: „Amerikában az elnök után Tumulty a legnagyobb politikai hatalom". Wilson elnök és Tumulty idejében történt, hogy Jehova bizonyságtevőit az igazság hirdetéséért 80 esztendei börtönre ítélték, amit a hierárchia képviselői idéztek elő.

1932-ben Franclin D. Rooseveltet választották elnökké. Választási kortese, a kabinet jelenlegi legfőbb tisztviselője, inkább a hierárchia érdekeit viseli a szívén mint római katolikus, mintsem az amerikai nép érdekeit. A Roosevelt kormányában sokkal több a római katolikus, mint egyéb felekezetü. 1933 április havában a pápa megnyitotta a „Szent évet", amit az Egyesült-Államok elnöke és kormányköre helyeselt. Az utóbbi években a római katolikus szervezet erős mozgalmat indított Jehova bizonyságtevőinek gyalázására és rágalmazására és kizárni törekszik a rádió használatától és így igyekszik a nép elől elvonni az igazság közlését. 2½ millió amerikai állampolgár irt alá és nyujtott be egy beadványt a kormányhoz azon követe-

léssel, hogy a kormány tegyen lépéseket és akadályozza meg, hogy a népet az igazság hallgatásától (a római kat. hierárchia) meg ne fossza. De a Roosevelt kormány semmit sem akart tenni. Jehova bizonyságtevőinek üldözése a hierárchia részéről fokozódik és sok ártatlan férfit és asszonyt csupán azért tartóztatnak le, mivel Isten Igéjéről bizonyságot tesz.

1934 március 8-án a New-yorki „Sun" című újság egy Rómából kelt táviratot közölt, ami arról szólott, hogy „Végleges megállapodás jött létre Roosevelt elnök és a Vatikán között az Egyesült-Államok és a pápai szék diplomáciai kapcsolatainak azonnali felvételére, mihelyt Amerika közvéleménye arra hajlandó lesz". Más szóval: Az Egyesült-Államok elnöke a római katolikus hierárchiának, egy idegen hatalomnak, támogatását ígérte meg a nyilvánosság előtt is, mihelyt a közvéleményt kellőképen meg tudják vakítani, hogy meg ne lássa, hogy mi történik. Mire aztán a hierárchia müködésbe lépett, hogy az amerikai népet megdolgozza. 1935 március 17-én Amerikában az összes római katolikus társaságokat (egyesületeket) mozgosították azon céllal, hogy az amerikai népet arra bírják, hogy az Egyesült-Államok és a Vatikán között a politikai és diplomáciai kapcsolatok felvételébe beleegyezzen, illetve, hogy a Vatikán politikai követe a Washingtoni politikai megbeszéléseken részt vehessen. Ennek az idegen hatalomnak, a római katolikus hierárchia szervezetének, máris van Washingtonban egy „apostoli delegátusa". Erről 1935-ben az „Official Catolic Direktory" ezt írja: „Az Egyesült-Államok apostoli delegátusa Amleto Ciovanni Cicognani, olaszországban 1883 február 24-én született. Az Egyesült-Államok apostoli delegátusa és 1933 március 17-óta Laudicea érseke; illetve, amióta Roosevelt lett az elnök.

Most Jehova bizonyságtevőit a római katolikus hierárchia bujtogatásából kifolyólag üldözik „kereszténységszerte". De főképen Ausztriában, Németországban, Esztországban, Guebecbben, és New-Jerseiben. Ezekben az említett országokban a Watch Tower Társulat könyveit csupán azért kobozták el és pusztították el, mivel a Bibliát magyarázzák; és Jézus Krisztus őszinte követői, Jehova bizonyságtevői közül sokat „államellenes cselekedettel" vádoltak és bezártak csupán azért, mivel ily könyveket találtak náluk, vagy mivel ily könyveket terjesztettek; minden körmönfont üldözés Jehova bizonyságtevői ellen azok részéről ered, akik magukat „Péter apostol utódainak" és Isten és Krisztus földi hivatalos képviselőinek nevezik. Mily borzasztó ez a képmutatás! — Ezek a modern filiszteusok „bosszúvágyból" és „ellenséges érzületből" és „teljes rosszakaratból" üldöztetik Jehova bizonyságtevőit, miképen a hajdani filiszteusok is üldöztették Isten választott népét Palesztinában (Ezékiel 25:15).

„A pokollal kötött szövetség"

Habár a római katolikus hierárchia, a modern filiszteusok, milliókkal elhitette, hogy intézményével Istent és Krisztust képviseli a földön, ez a gonosz szervezet Isten Igéjével éppen ellenkezően cselekszik. Jehova prófétái előre figyelmeztették a népeket Armageddon- és azon nagy pusztulás felől, amelyet az Úr akkor fog a gonosztevőkre zúdítani. A hierárchia jámbor ábrázattal és ünnepi beszédekkel traktálja a népet és azt állítja, hogy az

Armageddonról szóló próféciák, főképen a katolikus szervezetet illetőleg nem igazak (nem fognak teljesülni). Azt mondja pl. a „Catolic Freeman Journal" 1935. Ausztráliában, Sydneyben megjelent száma a prófétákról és Jehova bizonyságtevőiről: „Állításaik közül az a legbántóbb, miszerint az összes politikai és papi szervezetek Sátán fennhatósága alatt állanak. S hogy a katolikusok még a protestánsoknál is inkább az Ördög befolyása alatt állanak; és Isten a katolikusokat és a protestánsokat is meg fogja bűntetni és az emberek csak úgy menekülhetnek meg a teljes pusztulástól, ha Jehova bizonyságtevőivé lesznek ... Én nem is kárhoztatnám az embereket, ha a teljes pusztulást választanák is. Csakhogy semmi oka sincs annak, hogy azt válasszák; mert a teljes pusztulás képtelenség."

Ézsaiás, Jeremiás, Ezékiel és Ámos a filiszteusok felől a hajdani filiszteus nemzet pusztulása után sok idővel jövendőltek, és ez teljesen azt bizonyítja, hogy ezek a jövendölések arra a népre vonatkoznak, amelyet a hajdani filiszteusok példáztak vagy példáznak. Minden bizonyíték azt mutatja, hogy a hajdani filiszteusok a római katolikus hierárchiát példázták; más szóval: ez a hierárchia alkotja a modern filiszteusokat. Mivel azt állítja, hogy a világból távozott és az Úr mellé szegődött s magát Istennek és Jézus Krisztusnak szentelte, tényleg hamisan foglalta el Jézus Krisztus követőinek helyét vagy állapotát, tehát jelképesen „Júda országában" tartozkodik.

A körülmetélés, ahogyan Isten törvénye alatt volt szokásban, a teljes fölszentelést, Jehovának való átadást jelképezi. Az Írás a filiszteusokat gyakran „körülmetéletleneknek" nevezi (Bírák 14:3; 15:18; Sámuel I. 14:6; 17:26; Sámuel II, 1:20). Ez bizonyítja, hogy a filiszteusok oly szervezetet vagy osztályt példáznak, amely kegyvesztett lett. A filiszteusok azonkívül azáltal is visszataszító osztályt példáznak, hogy Isten fekélyekkel bűntette meg a filiszteusokat, amely betegség modern nyelven aranyér volt. „És történt azután, hogy elvitték (a ládát) az Úrnak keze igen nagy rémületére lőn a városnak; és megveré a városnak lakósait kicsinytől fogva nagyig és fekélyek támadának rajtuk (alfelükön) (Vulgata szerint: „az üllepükön és Gát férfiai tanácskozván együtt, állatbőrből csináltak maguknak párnákat") — Sámuel I. 5:9.

A körülmetéletlen filiszteusok leigázva igyekeztek tartani és anyagilag kihasználták az izraelitákat. A modern körülmetéletlen filiszteusok, a római katolikus szervezet, Isten népének elpusztítására törekszik és mindenkit le akar igázni anyagi haszna érdekében.

Azon állítás, hogy a pápa Péter apostol utóda, oly hamis mint maga az Ördög. Jézus Krisztus megmondotta: „Az én országom nem e világból való". A római katolikus hierárchia így szól: „Felügyeleti és uralkodói jogunk van a világ felett". Jézus megmondotta, hogy Sátán e világ uralkodója vagy fejedelme és ez azt bizonyítja, hogy a római katolikus hierárchia Sátán képviselője. (János 12:31; Korintus II. 4:4). A római katolikus hierárchia nemcsupán a barátja Sátán világának, hanem annak lényeges alkotórésze is; ez a gonosz szervezet már ebből az okból sem képviselheti Istent, hanem tényleg Isten ellenségét képviseli. Jakab apostol kijelentése illik rá erre a gonosz szervezetre: „Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenséges-

kedés az Istennel? Aki azért a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz" (Jakab 4:4). A paráznaság alatt e szöveg értelmében az egyház és az állam közötti viszonyt kell érteni, amit egy szervezet oly képviselői létesítettek, akik magukat Isten képviselőinek nevezik, de egyuttal az istentelen politikai világgal társultak és annak egy részét alkotják. Semmi kétség, a római katolikus hierárchia, illetve a modern filiszteusok Istennek és az ő országának legfőbb ellenségei és az Isten megígérte, hogy az ő népét a valóságos Dávid, Jézus Krisztus, útján fogja kiszabadítani ellenségei kezéből (Sámuel II. 3:18). Mi lesz végül a modern filiszteusokkal? Ez a kérdés most a legfontosabb mindazok előtt, akik Jehovát szeretik.

Jehova Isten a filiszteusokat azért hagyta meg Júda országában, hogy az izraelitákat kipróbálja. Azért használta a filiszteusokat egy oly nagyobb próba példázására, amely az ő népére fog következni, amely nép az ő nevének igazolását fogja végezni. Isten a Sátánt is meghagyta a földön, miután halálra ítélte, hogy magának a földön tanubizonyságot szerezzen és a kitűzött időben Isten nagyobb hatalmát nevének igazolásával kifejezésre juttassa (Mózes II. 9:16). Jehova ugyanezen okból engedte meg a modern filiszteusoknak, a római katolikus szervezetnek, amely magát „kereszténynek" nevezi azon helyzet elfoglalását, amely tulajdonképen az ő híveit illeti meg, és azt is megtűrte, hogy ez a gonosz szervezet az ő népét üldözze, hogy a hűségesek és fölkentek bebizonyíthasák ártatlanságukat Isten előtt és egyuttal Isten nevéről a nép előtt bizonyságot tegyenek. A jelen veszélyes napokban Jehova mindent megtett népének vigasztalására és reménységének megerősítésére és

ebből az okból tárja fel előtte időről-időre próféciáit. Most Jehova és Jézus Krisztus azok tanítója, akik magukat neki és az ő országának szentelték és ezeket a hűségeseket nem emberek kell hogy tanítsák (Ézsaiás 30:20). Jehova e hű bizonyságtevőinek ígérte: „És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek és én már meghallgattam" (Ézsaiás 65:25). Jehova ígérete szerint közölte népével, mit kell érteni a filiszteusokról szóló jövendölése alatt. Az nagy elnyomás jelen órájában, amidőn az ellenség kegyetlenül üldözi Isten földön tartozkodó népét, nagy vigasztalására szolgál, hogy Jehova felvilágosítja az üldözés és a végeredmény felől is. Midőn Isten hű népe a hajdani és a modern filiszteusokról szóló próféciákat tanulmányozza és vizsgálja, megvigasztalódik és mindenki, aki vigasztalódást vesz, egyuttal azon kiváltságban részesül és kötelességévé is lesz, hogy a vigasz üzenetét mindazokkal közölje, akik vigasztalásra szorulnak (Korintus II. 1:3–5). Bizonyos, hogy millió számra vannak jó emberek, akik most a római katolikus hierárchia befolyása alatt állanak, és mások is, akiknek fel kell világosodniok és ezek fogják a „jonadáboknak", illetve a „nagy sokaságnak" egy részét alkotni (Jelenések 7:9–17).

Jehova kijelentette, hogy le fogja leplezni összes ellenségeit és elkövetett bűnténeyikért igazságosan fog nekik megfizetni: „Megtalálja kezed minden ellenségedet; jobbod megtalálja gyűlőlőidet. Tűzes kemencévé teszed őked megjelenésed idején; az Úr az ő haragjában elnyeli őket és tűz emészti meg őket. Gyümölcsöket kiveszted e földről és magvukat az emberek fiai közül. Mert gonoszságot szerveztek ellened és csalárdságot gondoltak, de nem vihetik ki" (21. zsoltár 9:12).

Ez az előterjesztett bizonyíték mutaja véglegesen, hogy a római katolikus hierárchia Istennek és földön levő népének legfőbb ellensége, s hogy a hajdani filiszteusok s az izraelitákkal való kapcsolatuk ezeket az eseményeket példázzák. Azon jövendölés, amely Isten népének mint nemzetnek kipusztítására vonatkozó szövetkezésről szól, az Úr a filiszteusokat az összeesküvők társainak nevezi (83. zsoltár 7). Ézsaiás 28:21-ben van megírva: „Mert mint a Perázim hegyén, fel kel az Úr és mint a Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz, s hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz." E prófécia összefüggéséből világosan kitünik, hogy azután fog teljesülni, miután Jézus Krisztus trónját elfoglalja és Jehova templomában ítélkezésre megjelenik.

A római katolikus hierárchia és mindazon felekezeti képviselők, akik most e szervezet mellett és Isten fölkentjei ellen foglalnak állást, azt állítják, hogy szövetséget kötöttek a halállal és a pokollal és az ő szervezetükön még „a pokol kapui" sem vesznek diadalmat. Ez a valláspolitikai intézmény azt állítja, hogy halál nem létezik, hanem a halál pillanatában mindenki a tisztítótűzbe, vagy az örökgyötrelembe fog kerülni. Ezenkívül a római katolikus rendszer még ahhoz is jogot formál, hogy ő isteni intézmény és a katolikusokra nem vonatkozik az a vád, amelyet Jehova bizonyságtevői az istentelenek ellen intéznek. Ez az állítás természetesen téves, Jézus a következőket mondotta: „És a pokol kapui se vesznek rajta diadalmat" (Máté 16:18). A római katolikus hierárchia ezt a kijelentést magának foglalta le és hamisan annak bizonyitékául akarja használni, hogy a római katolikus

intézmény örökre fenn fog maradni. Jézusnak ezt a kijelentését azonban nem lehet igy magyarázni s a katolikus felfogás e tekintetben teljesen téves és nem bizonyítható. Jézus e kijelentése az 5. fejezet (e könyv V. fej.) leírása szerint azt jelenti, hogy az magára Jézus Krisztusra, a sziklára vonatkozik és nem vonatkozik Péter apostolra, sem azt nem jelenti, hogy Isten egyháza, amelynek Jézus Krisztus a feje, a római katolikus egyházzal azonos.

Amidőn a nép értesítést nyert Jehova Isten azon szándékáról, hogy ő a sátáni szervezet látható és láthatatlan részét is el fogja pusztítani, a római katolikus hierárchia igy szólt: „Ezek a Bibliaversek nem vonatkoznak reánk, mivel mi (a hierárchia) szövetséget kötöttünk a halállal és a pokollal. A pokol nem diadalmaskodhatik felettünk." Most az elvitathatatlan tényekre való tekintettel láthatjuk, miért íratta prófétái útján Jehova a modern filiszteusokról, illetve a római katolikus szervezetről, amelyben gúnyolódók kormányoznak, a következő prófétai szavakat: „Ezért halljátok az Úrnak beszédét csúfoló férfiak, akik uralkodtok e népen, amely Jeruzsálemben (a kereszténység közt) lakik! Mert igy szóltok: frigyet kötöttünk a halállal, a sírral meg szövetséget csináltunk; az ostorozó áradat ha jön, nem ér el minket; mert a hazugságot választottuk oltalmunkkul és csalásban rejtőztünk el" (Ézsaiás 28:14, 15). Igy magyarázza meg az Úr, hogy a modern filiszteusok szervezete Sátánnak a létesítménye. Ezen említett prófécia 15. verse határozottan megerősíti, amit a római katolikus hierárchia állít magáról. A római katolikus állítások menedékhelye Isten szerint a hazugságok tömkelege. Jehova Isten el akarja

pusztítani a hazugságok menedékhelyét, ha igen, mikor fogja elpusztítani?

Erre a kérdésre Jehova Isten prófétája útján nyomban az utána következő versben válaszol: „Ezért így szól az Úr Isten: ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal, aki benne hisz, az nem fut". (Ézsaiás 28:16). Ez a kijelentés Jehova hű fölkentjeihez szól, akik benne bíznak és neki szolgálnak. Ezeknek mondja, nem kell félénken futniok, ha hívek Istenhez, s nem kell felizgulniok és az Úr elé vágniok, hanem várjanak nyugodtan az Úrra, mert ő a kitűzött időben cselekedni fog; e tekintetben akkor fog cselekedni, amidőn a szegletkövet Sionban elhelyezte, illetve amidőn Jézus Krisztust trónjára helyezi, akkor fog határozottabban és viszszavonhatatlanul támadást intézni a hazugságok ellen. 1918-ban történt, amidőn Jehova királyi szervezetében (házában) a szegletkövet és az alapkövet, Jézus Krisztust elhelyezte. Akkor kezdett Sion megépítéséhez, amennyiben az értékes követ, Jézus Krisztust, a megkoronázott királyt az élre helyezte; ez az értékes szegletkő, a király „botránkozás köve" lesz a képmutató vallás képviselői számára (Ézsaiás 8:14, 15). Ezeknek a képmutatóknak, akik Jehova Isten szolgáinak nevezik magukat, holott valóban az Ördögnek szolgálnak, a római katolikus hierárchia a feje. A szegletkő elhelyezése állapítja meg az időt, amidőn az Úr hozzá fog kezdeni ezen istentelen szervezettel való leszámolásához.

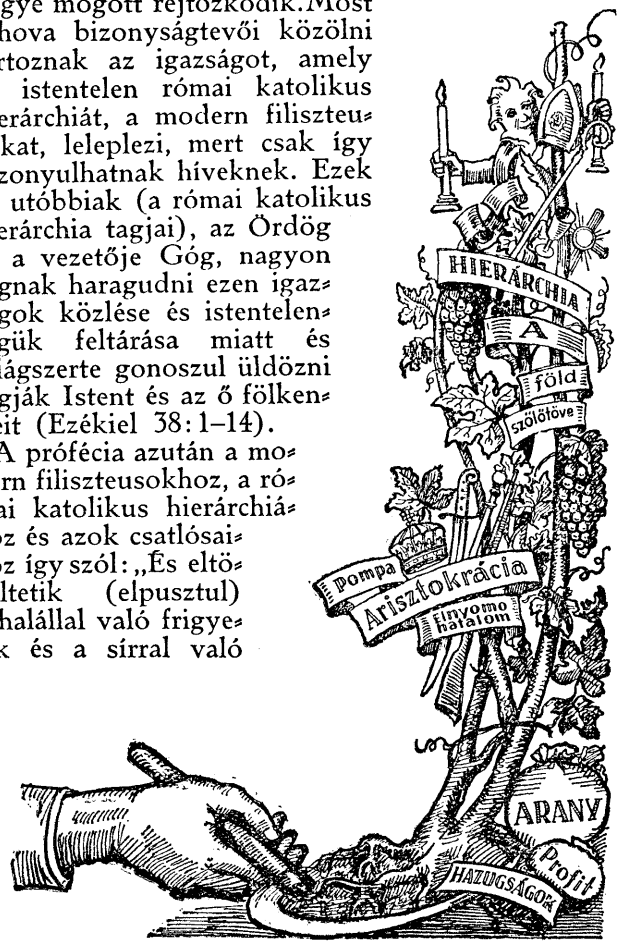
Jehova előre megmondotta, hogy a kétszínű felekezeti intézmények meg fogják vetni Krisztust, a királyt és ez a megvetés főképen abban az időben fog láthatóvá lenni, amidőn a „szegletkő" Sionban

elhelyezést nyer. „A kő, amelyet az építők elvetettek, a szeglet feje lett" (118. zsoltár 22, 23). Jézus hivatkozott erre a zsoltárra és a gonoszteVőkre alkalmazta (Máté 21:42). Ez a prófécia Jehova napján, azon a napon teljesül be, amelyet Jehova kitűzött, s amely a király trónraülésekor és a templomhoz ítélkezésre való jövetelekor 1914-ben kezdődött. Kétségtelen bizonyítékaink vannak afelől, hogy a római katolikus hierárchia megvetette Krisztust, a világ királyát. Habár a római katolikus hierárchia magát a földön Isten és Krisztus képviselőjének vallja, amidőn Jézus Krisztus, a király templomához érkezett, nemcsupán nem tekintette őt királyául, de még mindig magának formálja az isteni jogot a világ nemzetei felett való uralkodásra nézve. Jehova elküldötte bizonyságtevőit, közöljék a nemzetekkel, hogy ő az Isten, hogy Krisztus a király és az ő országa elérkezett; a római katolikus hierárchia erőszakosan támadja ezt a közleményt és annak terjesztőit s a világ politikai tényezőit Jehova küldötteinek üldözésére szítja. Ezek összeesküdtek és el akarják pusztítani azokat, akik síkra szállanak Jehova és az ő királya mellett és így akarják megakadályozni Isten fölkentjeit abban, hogy Isten országába bemenjenek (2. zsoltár 2:3). „Összeesküdtek egymással, szövetséget kötöttek ellenem" azt mondja az Úr és azután ugyanabban a próféciában a filiszteusokat és azokat is megnevezi, akik összeesküdtek, hogy Jézus Krisztussal és az ő országával szembeszálljanak (83. zsoltár 2–7). A római katolikus hierárchia elsősorban is tagadja, hogy valaha is Krisztus fog uralkodni a világ felett és azt állítja, hogy a római katolikus hierárchia van az uralkodásra felhatalmazva, ami egy ujabbi nagy hazugság.

Jehova Ézsaiás jövendölésében ismerteti ítélete végrehajtásának idejét. Az Úr 1918-ban ítélkezni kezdett temploma felett; az ítélet Isten házán kezdődött és később a többi nemzeteken fog folytatódni (Malakiás 3:1–3; Máté 24:32–40). Jehova a következőképen válaszol a modern filiszteusok állítására, akik Ézsaiás 28:15 szerint „a hazugságot választották menedékhelyül és hamisságban rejtőztek el": „És a jogosságot mérő kötéllé teszem és az igazságot színelővé és jég söpri el a hazugság oltalmát és vizek ragadják el a rejteket" (Ézsaiás 28:17). Isten házának megítélésekor a hűségesek fölkenetnek, Jehova nevében részesülnek és bizonyságtevőiül küldetnek ki, hogy „Istenünk bosszúállásának (igazolásának) napját" hírül adják (Péter I. 4:17; Ézsaiás 43:9–12; 61:1, 2). Most elérkezett Isten ideje, amidőn az ő országáról és a magáról szóló igazságokat ki fogja jelenteni; igazságának közlése nagy jégesőhöz hasonlít, amely elsepri a hazugság oltalmát és azt minden becsületes ember előtt teljesen és világosan le fogja leplezni (Jelenések 16:21; Mózes II. 9:22–26).

Jehova bizonyságtevői az Úr kegyelméből az utóbbi években az ő parancsából és az ő vezetése alatt éppen azt a munkát végezték. Ha a bizonyságtevők mindezt oly célból közölnék, hogy azzal valakinek is ártsanak, az ellenkeznék Isten akaratával; ámde ők ezeket az isteni igazságokat azért hirdetik, mivel eljött az idő, amidőn Isten a népnek alkalmat nyujt annak megismerésére, hogy ő az egyetlen igaz Isten és Jézus Krisztus az ő királya, s hogy az Ő országa a világ egyedüli reménysége és az ember hiába bízik tökéletlen emberekben vagy szervezetekben. Eljött Isten ideje, hogy az emberek megtudják, hogy a római katolikus hierárchia a hazugság nagy hegye mögött rejtőzködik. Most Jehova bizonyságtevői közölni tartoznak az igazságot, amely az istentelen római katolikus hierárchiát, a modern filiszteusokat, leleplezi, mert csak így bizonyulhatnak híveknek. Ezek az utóbbiak (a római katolikus hierárchia tagjai), az Ördög és a vezetője Góg, nagyon fognak haragudni ezen igazságok közlése és istentelenségük feltárása miatt és világszerte gonoszul üldözni fogják Istent és az ő fölkentjeit (Ezékiel 38:1–14).

A prófécia azután a modern filiszteusokhoz, a római katolikus hierárchiához és azok csatlósaihoz így szól: „És eltöröltetik (elpusztul) a halállal való frigyetek és a sírral való

szövetségtek meg nem áll; az ostorozó áradat ha eljő, eltapod titeket" (Ézsaiás 28:18). Jehova kijelentése szerint a római katolikus hierárchia a halállal és a pokollal szövetkezett, de ez a szövetség fel fog bomlani és Isten ostorát meg fogja suhogtatni ezen intézmény felett, azt leleplezi és elpusztítja s így teljesen meg fogja semmisíteni. Amióta Isten bűntetésének közleménye a képmutatók szervezetére vonatkozólag elhangzott, ez a hierárchia nagyon kedvtelen. Miért küzd a római katolikus hierárchia minden országban oly hevesen Isten országának hirdetése ellen? Nyilván azért, mivel ez az ördögi intézmény megrettent Isten Igéjének üzenetétől és az (Isten Igéje) leleplezi az ő rejtekhelyét, amely hazugságokból épített nagy hegység: „S ahányszor eljő (az áradat) elragad titeket (leleplezi a hierárchiát), mert minden reggel eljő, nappal és éjszaka; borzalom megéretni e tanítást. Mert rövid lesz az ágy, hogy benne kinyujtózhassék, és a takaró szűk lesz az elrejtőzéskor" (Ézsaiás 28:19, 20). Az az ágy, amelyet a hierárchia vetett magának és az aljas üzelmeinek elrejtésére készített takaró immár nem fog megfelelni rendeltetésének, azt mondja az Úr. A gonosz szervezet hazugság-menedéke teljesen el fog söpörtetni. Eddig még semilyen áradat sem tudta elsöpörni a római katolikus szervezetet. De most eljött Isten ideje, amidőn ő fog fellépni és akkor a római katolikus szervezet semilyen ága, a modern filiszteusok, nem fognak szembeszállani tudni.

„Felkel"

Jehova bizonyságtevőinek munkája csupán Isten közleményének a tudosításából áll. A valóságos munkát Jehova fogja elvégezni úgy, amint

jónak látja. A római katolikus hierárchiát semilyen emberi intézmény sem tudná elbuktatni. Azt Isten fogja teljesen megszüntetni, amire nézve így szól: „Mert mint a Perázim hegyén, felkel az Úr és mint a Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz és hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz" (Ézsaiás 28:21).

Miből állíthatjuk azt, hogy ez a prófécia a modern filiszteusokra, a római katolikus hierárchiára vonatkozik? Már bebizonyult, hogy a filiszteusok prófétailag a római katolikus szervezetet példázzák. A Perázim és a Gibeon hegyénél lezajlott események a prófécia szerint határozottan előre mutatják a történendőket, amit azért tudósít az Úr előre az ő népével, hogy vigaszt merítsen és reménységét fokozza. Ne feledjük, hogy ez az Úrnak a munkája és amihez ő hozzá fog, azt végre is szokta hajtani. Jehova bizonyságtevőinek a római katolikus hierárchia részéről folyó üldözése határozottan Jehova bizonyságtevőinek és munkájuknak pusztulásával járna, ha Isten nem fog közbelépni; de Isten megígérte, hogy fel fog kelni és közbe fog lépni. Mialatt világszerte folyik Jehova bizonyságtevőinek rosszakaratu üldözése, a hűségesek bátorságot fognak meríteni maguknak Ézsaiás próféciájának ezen megértéséből.

Ézsaiás 28:21 próféciája főképen az Úrnak Sámuel II. 5:17–25. és Krónika I. 14:8–17. terjedő szavaira vonatkozik. Itt rövidesen rá fogunk mutatni erre a feljegyzésre.

Egy ideig Saul volt Izrael királya, de hűtlensége miatt Isten megfosztotta királyságától és helyette Dávidot kenette fel Izrael királyául. „Az Úrnak lelke ama naptól kezdve megnyugodott Dávidon, Saultól pedig eltávozott" (Sámuel I. 16:13, 14).

Dávid, aki Hebronban székelt, a déli törzsek, Júda és Benjámin felett uralkodott és a déli és az északi törzsek között több esztendeig háború folyt. Abner az északi törzsek vezére, ajánlatott tett, hogy Izrael összes törzsei Dávid királysága alatt egyesüljenek, s ezért van megírva: „Annakutána Abner szóla az Izrael véneinek, mondván: immár régtől fogva kívántátok Dávidot, hogy királyatok legyen néktek; azért most vigyétek véghez, mert az Úr szólott Dávidnak, ezt mondván: az én szolgámnak, Dávidnak keze által szabadítom meg az én népemet, Izraelt a filiszteusok kezéből és minden ellenségeinek kezéből" (Sámuel II. 3:17, 18).

Azután lett Dávid az egész Izrael királya és telepedett le mint király Jeruzsálemben. A törzsek viszálykodása és a déli és északi törzsek egymással való háboruskodása éppen kapóra jött a filiszteusoknak és Saul halála után az északi törzseket tovább is sarcolták.

De Dávidtól féltek. Amidőn a filiszteusok meghallották, hogy a törzsek egyesülnek Dávid alatt és Dávidot királlyá emelik, mozgósítottak és Dávid megtámadására készültek: „Mikor pedig a filiszteusok meghallották, hogy királlyá kenték Dávidot az Izraelen; felkelének mind a filiszteusok, hogy Dávidot megkeressék; melyet megértvén Dávid, aláméne az erődítménybe" (Sámuel II. 5:17).

A filiszteusok felett uralkodó 5 fejedelem megegyezett egymással Dávid elpusztítására, még pedig amiatt, mivel Dávid, aki alatt Izrael egyesült, Isten fölkentje volt. A filiszteusok ismerték az Izraeliták következő dalát: „Saul legyőzte az ő ezerét, és Dávid is az ő tizezrét" (Sámuel I. 18:7). Dávidot szerették volna elpusztítani, hogy azután magukat biztonságban érezhessék, azért indultak az ő megkeresésére. Dávid Jézus Krisztust a fölkent királyt példázza, valamint Isten házának vagy templomának mindazon fölkentjeit is, akikhez Jehova bizonyságtevői hozzátartoznak.

Amidőn az Úr templomát (házát) megtisztította, egész népét egyesítette az egyház vagy a templom feje, Jézus Krisztus alatt (Efezus 4:13). Jehova felkent hű bizonyságtevői ettől az időtől kezdve közölték Isten üzenetét, amely „a kereszténység" gonosz tényezőiről, s főképen a római katolikus hierárchiáról szól. Amiképen a hajdani filiszteusok Dávidot szerették volna megtalálni, úgy a modern filiszteusok, a római katolikus hierárchia szövetségeseivel együtt Isten „védenceit", a fölkent maradékot szertné elpusztítani a földön (83. zsoltár 3).

A filiszteusok egész hadseregüket összevonták és Jeruzsálem ellen vonultak, azt gondolván, hogy ott fogják megtalálni Dávidot és megölhetik. „A filiszteusok pedig elérkezének és elszéledének a Refaim völgyében" (Sámuel II. 5:18). Refaim völgye nyilván Jeruzsálemtől délre és Betlehemtől nyugatra elterülő terület volt. „Az óriások helyét" jelenti. Dávidnak nyilván voltak őrszemei s amidőn a filiszteusok helyzetéről értesült, elindította a maga csapatinak felvonulását. Okosabb volt annál, mintsem Jeruzsálemben tartozkodott volna; kicsi haderejét visszavonta és „az erődítménybe vonult", amely az ország vadon részében Betlehemtől délnyugatra épült. Dávid két alkalommal korábban is oda menekült, amidőn Saul el akarta őt pusztítani. (Sámuel I. 22:4, 5; 24:22). Dávid nem a filiszteusok elől menekült el, hanem az embereit akarta oly strategiai helyzetbe elhelyezni, hogy az ellenséget le tudja gázolni. A filiszteusok

számbelileg természetesen felül multák Dávid haderejét és nagyon nehéz terep volt az az országrész, amelyen Dávidnak keresztül kellett hatolnia a támadásra. A színtér így készült el és azután azon prófétai kép következett, amely a modern filiszteusokkal, a római katolikus hierárchiával történő eseményeket példázza.

„Baál-Perazim"

Dávid a csatateret „Baál-perázimnak" nevezte el. („Perázim" áttörést jelent; „Baál" pedig az Ördög imádását.) Ezzel rá van mutatva azen áttörés helyére, ahol az Úr az Ördög híveivel, a varázslókkal, a régi és a modern filiszteusokkal szemben el fog járni. Az Úr akkori áttörése a medréből kiáradt folyóhoz hasonlított, egy hegyi patak kitöréséhez, mely mindent elseper az útjából. Ugyanazon helyről emlékezik meg Ézsaiás próféta a 28:21-ben, ahol „Perázim hegyének" van nevezve; emiatt állapítja meg határozottan a jövendölés ama csatát, amelyben a római katolikus hierárchia el fog pusztulni. Dávid a támadás megkezdése előtt megkérdezte Jehovától, mit cselekedjék: „Megkérdezé Dávid az Urat ilyen szóval: elmenjek-é a filiszteusok ellen? Kezembe adod-é őket? Felelé az Úr Dávidnak: menj el, mert kétség nélkül kezedbe adom a filiszteusokat" (Sámuel II. 5:19). Dávid máskülönben meg sem kísérelte volna a támadást, ha arra az Úrtól útasítást nem kapott volna. A fölkentek teljesen Jehovára támaszkodnak és meg vannak győződve, hogy ő fogja vezérelni lépéseiket (Példab. 3:5, 6). A nagyobb Dávid, Jézus Krisztus, Jehova Isten főtisztviselője s az ő felkent társai is hozzá tartoznak. Dávidnak a filiszteusok ellen való támadása tehát Jehova Istennek Jézus

Krisztus által az ellenség, a modern filiszteusok ellen szóló támadását példázza.

Amidőn az Úr arról biztosította Dávidot, hogy az ellenséget a kezébe adja, Dávid éjszaka a filiszteusok őrségének közelébe férkőzött: „Elérkezék azért Dávid Baál-Perázimba és megveré ott őket Dávid és monda: Szétszórta az Úr ellenségeimet előttem, mint a víz szokott eloszlani; azért nevezi azt a helyet Baál-Perazimnak. És ott hagyák az ő bálványaikat, melyeket felszedének Dávid és az ő szolgái" (Sámuel II. 5:20, 21).

Akkor ott a filiszteusok teljes vereséget szenvedtek. A támadás a szöveg szerint nagy vízáradáshoz van hasonlítva, amely kitör és mindent elseper. A filiszteusok egészen tehetetlenek voltak, nem tudtak szembeszállani azzal az erős támadással, amelyet Jehova rájuk zúdított. Oly teljes vereséget szenvedtek, hogy elmenekültek és hátra hagyták rajongott bálványaikat. Dávid azokat a bálványokat összetörte. A római katolikus hierárchia nemcsupán képeket alkalmaz szertartásaiban, hanem azokat a képeket árusítja is és hasznot húz belőlük. (Lásd Catolic Direktory, 1935 szám ily irányú ajánlásait.) Jóllehet azt a csatát Dávid vívta ki, de csakis az Úr ereje által tudta megvívni; jelképi és sokkal fontosabb eseményeket példáz, amelyek a nagyobb Dávid, Jézus Krisztus alatt fognak bekövetkezni. A csata leírásából azt látjuk, hogy az Úr működött közre, ezt erősíti meg a feljegyzés következő kijelentése: „Mert mint a Perázim hegyén, felkél az Úr" (Ézsaiás 28:21).

Gibeon

Dávid és a filiszteusok között egy másik csata is folyt. A hajdani filiszteusok ismét ugyanott

gyülekeztek össze: „Azután ismét feljövének a filiszteusok és elszéledének a Rafaim völgyében" (Sámuel II. 5:22). A filiszteusok nyilván azt gondolták, hogy Dávid ismét az előbbihez hasonlóképen fogja őket megtámadni, de most elfognak bánni vele. Habár az Írás nem szól arról, hogy ezen alkalommal Dávid az erődítményben volt, mindazáltal feltételezhető, hogy onnan intézte a támadást: „Megkérdezé Dávid az Urat, ki ezt felelte: ne menj most reájuk; hanem kerülj a hátuk mögé és a szederfák ellenében támadd meg őket" (Sámuel II. 5:23).

A „hátuk mögé" való kerülés nyilván azt jelenti, hogy Dávid úgy helyezte el seregét, hogy minden oldaról tudott az ellenségre támadni. Itt van először megemlítve a hátba támadás alkalmazása a harcászatban. A filiszteusokat ismét kikémlelték, amiből arra kell következtetni, hogy az Úr vette kezébe ezt az ügyet. Arra utasította Dávidot, hogy egy bizonyos pntról, a „szederfáktól" kiindulva intézze a támadást. Amit a „szederfák" példáznak, ismeretlen, illetve nem világos teljesen. A Biblialexikonok írói szerint ez a héber szó „síró fát", sírást jelent. Ami arra mutathat, hogy az ellenség bajba kerül és sírni fog. Dávidnak csatasorba állított seregével várnia kellett az Úr jeladására. Ami azt bizonyítja, hogy Dávid az Úr parancsára tartozkodott ott és amit cselekdett oly nagyobb dolgokat példáz, amelyek Jézus Krisztus alatt fognak beteljesedni. Csak ebben a szövegben vannak „szederfák" említve; ezért különösképen az akkori és a mostani filiszteusokra vonatkoznak.

Dávid Jehova parancsára várakozott és Jehova közölte vele, hogy miről fogja felismerni a támadás idejének elérkezését, hogy aztán támadásba kezdjen: „És mikor a szederfák tetején indulásnak zaját fogod hallani, akkor indulj meg, mert akkor kimegy teelőtted az Úr, hogy megverje a filiszteusok táborát" (Sámuel II. 5:24).

A „zaj" a szederfák ágaiban nemcsupán Dávid részére jelentett jelt, hanem világosan mutatja Jehova láthatatlan szent angyalseregeinek közreműködését és az ellenségre való támadását. Ez példázza világosan, hogy amidőn Jézus Krisztus, a nagyobb Dávid csatába kezd a filiszteusokban példázott ellenséggel, a csatában az ő mennyei seregei is közre fognak működni (Jelenések 19:14), A csata a filiszteusok részére vereséggel végződött. „És úgy cselekedék Dávid, amint megparancsolta vala neki az Úr; és vágta a filiszteusokat Gibeától fogva mindaddig, mig Gézerbe mennél" (Sámuel II. 5:25).

A filiszteusok és Dávid között folyó ezen két csata nyilván azokkal azonos, amelyek Ézsaiás 28:21-ben vannak említve. Sámuel II. 5:25-ben „Gibea" jellemzi a csata helyét. Az angol széljegyzet is ugyanerről a csatáról ír „Gibeon" említése alatt. „Dávid azért úgy cselekedék, amint néki Isten meghagyta volt és vágák a filiszteusok táborát Giebontól fogva szinte Gézerig" (Krón. I. 14:16). Ebből kitünik, hogy Ézsaiás 28:21 próféciája a filiszteusok pusztulásáról szól, akik Izraelnek, Isten választott népének fő ellenségei voltak. Ama körülmény, hogy az Írás két csatáról, tudniillik a Perázimnál és Gibeonnál vívott csatákról tudósít, nem azt jelenti, hogy az Úr egymástól külön két csatát fog vívni a modern filiszteusokkal. A lényeg az, hogy „az Úr fel fog kelni mint Perázim hegyénél és megharagszik mint a Gibeon völgyében".

Más szóval a Perázim hegyénél és a Gibeonnál történt események példázzák azt, amit az Úr a hasonmási filiszteusokkal tenni fog.

A Perázim hegyét illetőleg van megírva: „Dávid ott leverte őket és monda: az Úr elüzte előlem ellenségeimet, elfolytak előlem mint a víz". Ez bizonyítja határozottan, hogy amit Dávid ebben a csatában cselekedett, nem a saját erejéből cselekedte, hanem az Úr erejéből és az Úr parancsára, ami előre mutatja, hogy a hasonmási ellenséggel, a modern filiszteusokkal vívott csatát a nagyobb Dávid fogja megvívni Jehova parancsára. Dávidot Jehova segítette győzelemhez, ami azt példázza, hogy a hasonmási csata a modern filiszteusokkal nem teremtmények, hanem Jehova Isten csatája lesz. A „vízfolyás" nagy víztömegek kitörésére mutat, mint amikor nagy vízár keletkezik és mindent elsöpör és elsodor az útjából. Hasonlítsuk össze ezzel az előző versek kijelentéseit Ézsaiás próféciájából: „Jég söpri el a hazugság oltalmát és vizek ragadják el a rejteket". Ez mutatja, hogy Isten utasításából kemény és vágós igazságokból álló üzenete fogja sujtani ez ellenséget, amit az ő nagy hatalmának kinyilatkozása fog kísérni és elsöpri a hazugság oltalmát, amely mögé az újkori filiszteusok elrejtőztek és amely mögül üzelmeiket üzték és így ama szervezetet teljesen el fogja törölni. Amidőn Isten ítéletei a modern filiszteusokat, a római katolikus hierárchiát, sujtani fogják, nemcsupán gonosz terveit és gonoszságait fogják meglátni a becsületes emberek, hanem ez a szervezet gyalázatba keveredik és teljesen el fog pusztulni.

Most pedig nézzük meg, hogy világosan föl van említve Isten heves felindulása Gibeonnál: „Miképen a Gibeon völgyében, megharagszik [kifejezésre juttatja haragját]." Dávid a Jehovától nyert jelre megindította a támadást, erről olvassuk: „Akkor kimegy előtted az Úr, hogy megverje a filiszteusok táborát." Az Úr ott verte meg őket és ez a prófécia mutatja, hogy amidőn Isten haragjában felindul, amint Ézsaiás próféta írja, az újkori filiszteusokat el fogja söpörni és akkor tevékenységük teljesen meg fog szünni.

„Meglepő dolog"

A Perázim hegyénél és a Gibeon völgyében történt dolgok nem embernek, hanem Jehova Istennek voltak a cseleketei, tehát nagyobb, később bekövetkező munkát mutatnak prófétailag előre. Ezt a jövő eseményt Ézsaiás próféciája „Isten munkájának", „szokatlan munkának", „az ő cselekedeteinek" és „idegen dolognak" nevezi. E munka fontosságát hangsúlyozza az, hogy az Írás ezzel kapcsolatban többször megismételi: „Az ő munkája, az ő szokatlan munkája"; „az ő szokatlan, hallatlan munkája"; az „idegen" szó itt rendkívülit, csodálatba ejtőt, szokatlant, valami váratlan eseményt jelent. Ezen összefüggésben figyeljük meg, amit Isten mond prófétája útján a képmutató népről, ami kétségtelenül a modern filiszteusokra, a római katolikus hierárchiára vonatkozik, amely csak szájával közeledik Istenhez: „És szólt az Úr: mivel e nép szájjal közelget hozzám és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy, hogy irántam való félelmük betanított emberi parancsolat lön; ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan és bölcseinek bölcsesége elvész és értelmeseinek értelme eltünik.

Jaj azoknak, akik az Úrtól mélységesen elrejtik tanácsukat és akik a sötétségben szoktak cselekedni, mondván: ki lát minket és ki ismer minket?" (Ézsaiás 29:13–15).

A római katolikus hierárchia megfélemítette a népet és arra kényszerítette, hogy nehezen keresett pénzét a hierárchiának és „bölcseinek" adja, akik a nép előtt képmutatóan magukat Isten képviselőinek nevezik és azt mondják: „Ki lát minket és ki ismer minket"? Jehova a filiszteusokat azért hagyta Júdában, hogy az izraelitákat kipróbálja és meggyőződjön, hogy hallgatnak-e rája (Bírák 3:1–4). A filiszteusok az izraelitákat a saját kedveteléseik és kényelmük érdekében kihasználták. A Sámsonról szóló prófétai dráma mutatja meg, hogy Isten népének miért kell mindhalálig is hűségesnek bizonyulnia. A Dávid és a filiszteusok összeütközéséről szóló prófétai kép egy másik dolgot is mutat. Jehova Dávidot az egész Izrael királyává emelte és akkor a filiszteusok keresztezni akarták Isten szándékát. A filiszteusok éveken keresztül elnyomták az izraelitákat, de most elérkezett Isten ideje, hogy népét elnyomói kezéből kiszabadítsa. Emiatt példázza a Perázim hegyénél és a Gibeon völgyében történt esemény az ő hatalmának a királyság érdekében való kifejezését. Az volt a királyság első konfliktusa és határozottan arról kezeskedik, hogy Jehova fog síkra szállni az ő országáért. Mihelyt Dávid mint király Jeruzsálembe ment, ez az öt filiszteus uraság összeesküvést szőtt Dávid leverésére és így akarták megakadályozni Isten szándékának teljesülését. De Isten közbelépett és a gonosz terv megvalósulását megakadályozta.

A feljegyzés azután így szól: „Az összes filiszteusok felvonultak, hogy Dávidot megkeressék". Nyilván teménytelen nagy seregnek kellett felvonulnia egy férfiúnak és maroknyi seregének eltávolítására. A próféta nyilván a filiszteusok részéről Dávid ellen intézett ezen támadás hatása alatt írta a 2. zsoltárt, amelyben az ellenség így szól: „Szaggassuk le az ő bilincseiket [illetve azon köteléket szaggassuk szét, amelyet az izraeliták egymás között Dávid király alatt kötöttek, amidőn a filiszteusok betörései ellen egymással szövetkeztek] és dobjuk le magunkról köteleiket." Nyilván ezen elhatározásuk nevetséges volt az Úr előtt és azért írja a próféta: „Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsufolja őket, majd szól nekik haragjában és megrettenti őket gerjedelmében" (2. zsoltár 3, 5).

Most ez a jövendölés sokkal nagyobb terjedelemben fog teljesülni. Most Jézus Krisztus minden igazi követője egyesült a nagyobb Dávid, a király alatt és Jehovát, az ő királyát és az ő királyságát hirdeti fennszóval. Eddig a római katolikus hierárchia ment a maga megszokott útján. Jézus Krisztus igazi követőinek nagy megpróbáltatásokat okozott. Minden szervezetet, amely ellene valaha is fölemelkedett, elnyomott azon ürügy alatt, hogy ő az Isten képviselője a földön. De most Jézus Krisztus trónjára ült és az Isten ideje eljött országának felállítására ezen a földön. A római katolikus hierárchia az utóbbi években, Krisztus egyházának egysége óta, támadni kezdte Isten népét és ezt a támadást most is folytatja. A hierárchia ezt a gonosz üldözést a világon minden országra kiterjeszti és amint a próféta mondja, ez a hierárchia így szól: „Szaggassuk le az ő kö-

telékeit [a Krisztusban való egységét, amely reánk korlátozólag hat, szaggassuk szét]." A római katolikus hierárchia a sátáni szervezet elemeit és a Júdás-osztályt is a politikai és gazdasági elemekkel együtt erre hívja föl. Ezt a hierárchiát Isten prófétája így jellemzi: „Mert íme, dühöngenek a te ellenségeid és felemelik fejüket. Gonosz terveket szőnek néped ellen és tanácskoznak a te védenceid ellen. Azt mondják: menjünk és pusztítsuk el őket, hogy ne legyenek többé nemzet, hogy többé meg ne emlékezzenek Izrael nevéről. Mert tanácskoztak egy szívvel, szövetséget kötöttek ellened" (83. zsoltár 2, 5). Avagy nem fogja most ezeket a beképzelteket kinevetni és kigúnyolni az Úr? Vajjon nem érkezett el Jehova ideje, hogy „haragjában és felbúsulásában szóljon hozzájuk és megrémítse őket"? Miért? Az Úr megmondja: „Azért, mivel felkentem az én királyomat Sionon, az én szent hegyemen", ő fog uralkodni a világ felett és az Isten nem fogja megtürni, hogy az ő szándékainak megvalósulását keresztezzék. Most így szól az ő királyához, a nagy Dávidhoz: „Összetöröd őket vasvesszővel; széjjel zúzod őket, mint a cserépedényt" (2. zsoltár 9).

Úgy látszik, hogy tényleg ez az idő az esedékes idő, amidőn Jehova „fölkel" és érvényt szerez magának, miképen a Perázim hegyénél és a Gibeon völgyében az ő népe érdekében. A jövendölés szerint mi határozottan abban az időben élünk, amidőn Jehova jégesővel fogja elsöpörni a hazugság oltalmát és az ő vizei az ellenséget elsodorják és gonoszságát föltárják, hogy azután a pusztítás munkája következzen rájuk.

Miért fogja ez képezni Jehova „idegen vagy rendkívüli szokatlan munkáját"? Dávid előtt egy-

általán nem lett volna szokatlan, hogy Jehova vívjon háborút érte, a királyért, mivel Dávid tudta magáról, hogy Jehovának eszköze az izraeliták megszabadítására a filiszteusok kezéből. Dávid nyilván azt is tudta, amiről Sámuel II. 3:18 szól: „Mert az Úr Dávid felől szólott és mondotta: Dávidnak, az én szolgámnak a keze által fogom kiszabadítani Izraelt a filiszteusok kezéből". Dávid kérdése, amelyet az Úrhoz intézett, ugyancsak azt bizonyítja, hogy ami bekövetkezett, Dávid előtt nem volt szokatlan és az ő teljes bizalmát is föltárja, amellyel Jehova iránt viseltetett. Ezen okokból tehát nem volt szokatlan vagy meglepő Isten népe előtt az, amit Jehova a filiszteusokkal cselekedett. Mert a filiszteusok előtt szokatlan és meglepő volt, még pedig nyilván amiatt, mivel éveken keresztül sanyargatták az izraelitákat a saját kényelmük érdekében; amit Jehova hosszú türelme folytán cselekedtek, de most Jehova vereséget hozott rájuk az izraeliták részéről és őket teljesen kipusztította, ami szokatlan (meglepő) lehetett az ő részükre. Most pedig lássuk meg, mily találóan illik rá ez a kép a jelenre, a valóságra. A római katolikus hierárchia hosszú időn keresztül ment a maga útján. A leghatalmasabb szervezet lett a világon, hatalmával és befolyásával minden országban érvényesült. A hierárchia tagjai felfuvalkodott, beképzelt, szigorú és utálatos emberek lettek. A katolikus hierárchia mindazáltal csak nehány emberből álló kicsi testület, mert a nagy katolikus néptömegeket, amelyek ezt a szervezetet támogatják, nem tekintik a katolikus egyház tagjainak, hanem csak „az egyház gyermekeinek" vagy a „katolikus népnek" nevezik. A hierárchia híveit, illetve a „nép" számát több millióra becsülik. Most

a hierárchia minden erejéből Jehova bizonyságtevőinek elpusztítására törekszik, hogy minden akadályt eltávolítson útjából azon törekvésében, hogy a világ nemzeteit a maga fennhatósága alá kerítse. A hierárchia abban reménykedik, hogy rövidesen el fogja seperni a földről a „pestises bizonyságtevőket". Azt beszélik mindenfelé, hogy a „Jehova bizonyságtevőinek társasága már nem bírja magát sokáig fönntartani".

De midőn eljön az idő és Jehova felkél mint a Perazim hegyénél és a Gibeon völgyében az ellenséggel szemben, amely az ő népét sanyargatja, jogos felindulásában érvényt fog szerezni magának és amidőn a római katolikus hierárchiát leveri, az oly szokatlan, rendkívüli és meglepő lesz a multakhoz viszonyítva, hogy milliók így fognak felkiáltani, akik azelőtt a római katolikus hierárchiát támogatták: „Mily különös, hogy Isten elpusztította ezt a szervezetet!" Akkor meglátják, hogy az nem származhatott emberektől, hanem csak a Mindenhatótól és azért lesz ez a dolog nekik „szokatlan" (meglepő). Akik ezt az eseményt túlélik, nyilván ehhez hasonlóan fognak szólani: „Mily csodálatos [meglepő], hogy ez a hatalmas szervezet, amely évszázadokon keresztül úgy szerepelt, mintha Istent és Krisztust képviselte volna a földön, most teljesen elpusztítatott az Úr által! Mily szokatlan ez, ami történt és mi nem tudjuk megérteni." Jehovának ez a munkája meglepő lesz mindenki előtt, aki nem tudja megérteni és azt csak azok fogják megérteni, akik teljesen hűségesek Jehova és az ő országa iránt. A föl kentek előtt Jehova munkája egyáltalán nem lesz szokatlan, mivel tudósítást nyertek az Úrtól a történő események felől; miután arról értesültek, szót fogadnak neki és megtartják az ő parancsait. Most értesültek arról, hogy Jehova el fogja pusztítani a gonosz római katolikus hierárchiát és azt is tudják, hogy Jehova szándéka meg is fog valósulni (Ézsaiás 46:11).

Most a római katolikus hierárchia világszerte üldözi a hűségeseket. Ez az üldözés oly erős és borzasztó, hogy a hűségesek tudatában vannak annak, hogy semilyen emberi hatalom sem tudna sikeresen megküzdeni ezen gonosz szervezet hatalmával. Aki nem bízik teljesen Istenben és az ő ígéreteiben nem is merészeli közölni az igazságot a gonosz hierárchia ezen szervezete felől, de a hűségesek teljesen az Úr mellé állottak és neki fognak szolgálni és nem embereknek. Tudják, hogy Isten közbe fog lépni őérettük. Azt is tudják, hogy a földön a római katolikus hierárchia az Ördög látható képviselője, és Isten összes ellenségeit meg fogja látogatni és el fogja pusztítani, tehát ezt a hierárchiát is. Mivel a hűségesek ezt felismerték Isten Igéjéből és erre nézve ígéretet nyertek, teljes hittel arra kérik Istent, hogy elhozza azt a napot, amelyen az ellenséget elsöpri a földről, és tovább is örömmel hírdetik Jehova dicsőségét, tudván, hogy az ellenség nem tehet velük semmit sem, legfeljebb megölheti őket. Isten az ő népét a valóságos Dávid, Jézus Krisztus keze útján fogja megmenteni, és a nagy király a következőket mondja a híveknek: „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját" (Jelenések 2:10). Emiatt bíznak teljesen Jehova ígéretében a föl kentek és örvendenek a nyomorúságban is, ami az ő hűségük miatt következik reájuk. Mivel beteljesülni látják Jehova próféciáit és azt is látják, hogy az ő királya a trónon ül és a templomban

ítélkezik, felemelik fejüket és feltekintenek, tudván, hogy a szabadulás napja közel van.

Miért?

Mi indította arra Jehovát, hogy „fölkeljen" és a filiszteusokat megverje, holott éveken keresztül megtürte, hogy az izraelitákon uralkodjanak? Ugyan ezt a kérdést lehetne föltenni a modern filiszteusokkal, a római katolikus hierárchiával kapcsolatban. A filiszteusok kiváltságosan abban az országban tartozkodtak, amelyet Isten választott népének jelölt ki és keresztezni igyekeztek Isten szándékát az ő jelképi országával kapcsolatban. Jehova ugyancsak megtürte a római katolikus hierárchiának, hogy a földön az ő népének helyzetét elfoglalja és ez a hierárchia tényleg elfoglalta azt az áldott helyet. De egyuttal erőszakosan meg akadályozni igyekezett Jehova szándékának megvalósulását a hűségesekre és a fölkentekre vonatkozólag és az ő országával kapcsolatban. Kegyetlen gyülölettel és bosszút lihegve jár el Jehova fölkentjeivel szemben. Senki sem szolgálhat teljesen és megértő szívvel Jehovának, ha nem küzd a római katolikus hierárchia rosszasága ellen; az ilyeneket emiatt gyűlöli ez a hierárchia. Sok idővel a hajdani filiszteus nemzet pusztulása után Isten választ adott azon kérdésre, hogy miért fog felkelni és ezt a válszát a próféciában a következőképen jegyeztette föl: „Így szól az Úristen: mivel hogy a filiszteusok bosszúból cselekedtek s kegyetlen bosszút álltak lelkükben megvetéssel, hogy elveszítsék Izraelt örök gyűlőlséggel: ez okáért azt mondja az Úristen: ímé, én kinyujtom kezemet a filiszteusokra és kivágom a keréteusokat és elveszítem a tenger partján lakó maradékát; és cselekszem rajtuk nagy bosszúállásokat fennyítő haragomban, hogy meg tudják, hogy én vagyok az Úr, ha bosszúmat állom rajtuk" (Ezékiel 25: 15–17). A hajdani filiszteusok Izsák ideje óta támadták és bántalmazták Isten népét. A hasonmási Izsák ideje óta Sátán közegei üldözték Jézust és az ő igazi követőit. Főképen a római katolikus hierárchia támadta és bántalmazta Isten választott népét (Mózes I. 26:15–22). Jehova a hajdani filiszteus nemzet pusztulása után sok idővel följegyzett elhatározása úgyszól, hogy a filiszteusokat el fogja pusztítani; ez a prófécia tehát emiatt kétségtelenül a modern filiszteusokra, a római katolikus hierárchiára és összeesküvő társaira vonatkozik. Ennek a gonosz rendszernek, a római katolikus hierárchiának pusztulása elérkezett. „És kivágom a lakóst Asdódból és a királyi pálca tartóját Askelonból és Akronra is majd rávetem kezemet és a filiszteusok maradéka elvész, azt mondja az én Úram, az Úr" (Ámos 1:8). „Mert elhagyottá lesz Gáza, Askelon pedig pusztasággá; Asdódot délben üzik el és Akron kiirtatik. Jaj a tenger vidékén lakóknak, a kereteusok nemzetségének! Az Úr Ígéje ellened van, te Kanaán filiszteusok földje; elpusztítalak téged, lakatlanná leszel" (Sofóniás 2:4, 5). A modern filiszteusok gőgje megszünik (Zakariás 9:6). A szövetkezett képmutató és roszindulatu vallásképviselők el fognak pusztulni; ez az értesités most a maradék és a jonadábok, illetve a nagy sokaság javára hangzik el.

Az Írás teljesen támogatni látszik azt a következtetést, hogy Armageddonnak első részét vagy kezdetét a római katolikus hierárchia vezetése alatt álló felekezet-képviselők pusztulása fogja képezni.

A tévesen „kereszténynek" nevezett ördögvallás először a római katolikus egyház nevében jelentkezett, amelyből a római katolikus hierárchia származott. Ezt a szervezetet az Írás „régi parázná-nak" említi. Volt idő, amidőn a világon egy oly szervezet létezett, amely magát „protestántizmus-nak" nevezte s amely küzdött a római katolikus szervezet ellen; de ez a protestáns szervezet a világ-háború ideje körül megszünt és teljesen a hierár-chiához csatlakozott és ezek együtt alkotják a „nagy paráznát". Ez a gangster csapat és az Isten ellenségei állították fel a Népszövetséget Isten or-szágának pótlásaképen. Ezt azért cselekedték, hogy a népet Jehovától és az ő királyától elfordítsák. Ezek, akik Isten harcosainak állítják magukat, tényleg az Ördögöt képviselik, érte szállanak síkra és ezek együttesen a világ állatias hatalmának lényeges alkotó elemei. „És a tíz szarv, amelyet láttál a fenevadon, ezek meggyűlölik a paráznát és kifosztják és mezítelenné teszik és eszik annak húsát és megégetik őt tűzzel. Mert az Isten adta azoknak szívébe, hogy az ő szándékát cselekedjék és egy szándékon legyenek és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, miglen betelnek az Isten beszédei." (Jelenések 17:16, 17). Ez teljesen egyezik Ézsaiás próféciájával. Jehova jégesője elsöpri a hazugság oltalmát és föltárja a „régi parázna" kétszínűségét az egész emberiség előtt; ennek a pusztulása fogja megelőzni „a fenevad" és „a hamis próféta" pusz-tulását (Jelenések 19:19, 21). A jelen kor gonosz filiszteusai a saját cselekedeteik által kerülnek bajba (9. zsoltár 15, 16).

Az Íráson kívül való találgatásnak tünnék fel, ha valaki azt akarná megmondani, hogyan fogja Isten az ő „szokatlan vagy idegen vagy meglepő

munkáját" végrehajtani. De bármily eszközöket is vegyen igénybe az Úr szándékának végrehajtá-sára, az mindazáltal az ő munkája lesz, még ha embereket is használ fel annak végrehajtására, ahogyan Dáviddal a Perázim hegyénél cselekedett. Most nyugodjanak meg a hűségesek abban, hogy oly bizonyosan, ahogyan most a római katolikus hierárchia üldözi azokat, akik Jehova Istennek szol-gálnak, oly bizonyosan fog fölkelni Jehova is a római katolikus hierárchia porba vetésére. A hű-ségesek végezzék tehát félelem és a gonoszokra való tekintet nélkül munkájukat. Isten megmutatta, hogy a hierárchia az Ördög látható főszervezete és azt is kijelentette, hogy a gonoszokat el fogja pusztítani.

Armageddon Jehova munkája, mivel az Írás határozottan kiemeli, hogy Isten Jézus Krisztus keze útján fogja elvégezni munkáját Armageddon-ban. Azon tény, hogy Jehova prófétája útján „az ő idegen, szokatlan, meglepő vagy hallatlan mun-kájáról" beszél, egyes szavakat megismételve, Ar-mageddonnak nyilván két részére utal, még pedig 1) arra, ami a képmutató vallásképviselők pusz-tulását fogja előidézni és 2) arra, ami a sátáni szer-vezet teljes pusztulását fogja okozni. Az egész Armageddon tehát ez a munka és Jehovának a munkája, de annak azon része, amelyet „idegen, szokatlan, hallatlan, meglepő dolognak" nevez, nyilván olyasmire vonatkozik, ami nagyon sok teremtmény előtt szokatlan fog lenni. A végső csatát nem lehet szokatlannak nevezni, mivel min-denki, aki magát kereszténynek tekinti, tudomást szerzett az Írásból és egyebekből is arról, hogy Armageddon nagy nyomorúság ideje fog lenni.

Most ama tényt kell fontolóra venni, hogy egy nagy felekezeti szervezet létezik, amely több évszázadon keresztül magát rákényszerítette a népre és magát mindutalan Isten különösképeni képviselőjének nevezte a földön és így millióknak kellett úgy hinniök benne, mintha isteni intézmény lett volna. Az ilyen emberek nem gondolnak ennek a szervezetnek pusztulására. Ez a nagy felekezeti szervezet a hierárchia által kormányzott római katolikus rendszer, amely alá „katolikus nép" milliói tartoznak. „A kereszténynek" nevezett nemzetek hallgatólagosan „Isten" képviselőjének tekintik a r. kath. egyházszervezetet, de azt nem ismerik, hogy melyik istennek a képviselője. Amidőn Jehova ezt a római katolikus szervezetet a megalázásnak és megszégyenítésnek kiteszi, amit a körülmetéletlenség és a filiszteusok „aranyere" példáz és elsöpri a római katolikus hierárchia hazugságainak menedékhelyét, ahol oly sokáig űzte gyalázatos dolgait és a szervezet képmutatóit kipellengérezi és teljesen elpusztítja, az a mindenható Isten „idegen vagy szokatlan cselekedete" lesz; azok a milliók pedig, akik azon csodálatos eseményeket látni és túlélni fogják, nyilván nagy meglepetésükben így fognak szólani: „mily szokatlan (meglepő), hogy a mindenható Isten el akarja pusztítani ezt a szervezetet, amelyről azt tanultuk, hogy még a pokol sem tudja legyőzni."

A képmutatás valami utálatos dolog Isten előtt. Így szól: „A bolond [közönséges ember] csak bolondot beszél és az ő szíve hamisságot forral, hogy istentelenséget cselekedjék és szóljon az Úr ellen tévelygést, hogy az éhező lelkét éhen hagyja és a szomjazó italát elvegye" (Ézsaiás 32:6). Az Úr ezzel világosan jellemzi a római katolikus hierárchiát. Az emberek között űzött legnagyobb kétszínűséget ez a hierárchia követte el és most el fog pusztulni. Saul képmutató lett (Sámuel I. 15:1–23). A nép óhajtására lett király és azokat példázza, akik egykor a királyságba meghívást nyertek, de önzéstől indíttatva személyes haszonra, hatalomra és dicsőségre törekedtek (Sámuel I. 8:4–22; 10:17–25). Amidőn az Úr lelke eltávozott Saultól, a filiszteusokkal szövetkezve akarta elpusztítani Dávidot, Isten fölkentjét. Saul nyilván a „gonosz szolga osztályt" példázza, akiről az Úr Jézus szólott. Ez az osztály egykor hivatalos volt a királyságba; de mivel önzés indította és az Úr a templom megítélésekor kivetette, „verni kezdte szolgatársait" és ezekről mondja Jézus: „Az Úr ketté vágja őt és a képmutatókkal adja ki az ő részét" (Máté 24:48–51). Isten senkinek sem fogja engedni, hogy az ő országa felépülésének útjába álljon.

Őszinte katolikusok

Az őszinte emberek gyakran vezettettek tévútra és kerültek kelepcébe. A katolikus szervezet a következőképen szokott dicsekedni: „Bizzatok reánk egy gyermeket 7 esztendőre és többé nem fog eltérni a katolikus hittől". Az olyan gyermek, aki Isten és az ő Igéje felől tudatlanságban és emberi, illetve katolikus tanítások befolyása alatt, amelyek Isten Igéjével ellenkeznek nőtt fel és akit állandóan tűzes pokollal és tisztítótűzzel ijesztgettek, ha elolvasni merészel valamit, ami nem bírja a katolikus papság jóváhagyását, természetesen tudatlanságban fog maradni Jehova Isten felől. Emiatt élnek tudatlanságban és szolgaságban milliók. A nagy néptömeg, amely a katolikus egyház-szerve-

zetet támogatja, nem számít az egyház tagjai közé és semmi köze sincsen az egyház kormányzásához, hanem csupán „katolikus népnek" van nevezve a hierárchia részéről; lásd e szervezet közleményeit, (Official Catolic Directory, 1935). Milliók lelkiismeretesen teljesítik a római katolikus hierárchia parancsait, de teljesen tudatlanságban vannak afelől, hogy Isten Igéjével ellenkezően cselekesznek.

A hierárchia tagjai mintegy így szólanak: „A hamisság mögé rejtőztünk. Ki ismer és ki lát minket? Imádkozást fogunk tetetni és a dőrék fizetni fognak". Így tudták a katolikus nép tömegeit tudatlanságban tartani Isten és az ő országa felől és most is azért óvják a katolikusokat, hogy a Watch Tower könyvei közül semmit se olvassanak, hogy így ezután is tudatlanságban tudják őket tartani. De legyen meggyőződve mindenki arról, aki az igazságosság elkövetkezését óhajtja, hogy Isten el fogja söpörni a hazugság oltalmát, amely mögé a hierárchia elrejtőzik és így fel fogja nyitni az őszinte emberek szemét az igazság előtt. Akkor az őszinte katolikusok alkalmat nyernek az igazság megértésére és fel fogják fogni, hogy Isten és az ő országa, amely Krisztus alatt fog felépülni, képezi az emberiség egyedüli reménységét. Amidőn a hierárchia kegyvesztett lesz és elpusztul, az őszinte emberek, köztük „a katolikus nép is" Siont, Isten szervezetét fogja megkeresni. A Perazim hegyénél és a Gibeon völgyében történt eseményről, amidőn Dávid diadalmat aratott, áll megírva (Krónika I. 14–17): „És elterjedt Dávid híre az országokba és az Úr adá a tőle való félelmet minden pogányokra." Dávid itt ismét Jézus Krisztust, Jehova szerelmesét példázza; Jézus Krisztus a nagyobb Dávid félelme alatt fognak megszabadulni a gonosz hierárchia

szolgaságából „a katolikus nép" milliói. A római katolikus hierárchia világszerte most erős mozgalmat indított és az embereket a katolikus szervezetbe akarja belekényszeríteni. Ez a hierárchia azt állítja, hogy általában csak két osztály létezik az emberiség között, tudniillik kommunisták és római katolikusok, és mindazok, akik nem lesznek római katolikusok, kommunistáknak tekintendők. Ez nyilván az Ördögtől származó törekvés a nép kettéosztására, mert így akarja az Úr Jézus munkáját elgánycsolni. Most Jézus Krisztus osztást végez és a jóindulatu embereket, a „juhok" osztályát elválasztja a gonosztevők vagy „bakok" (kecskék) osztályától (Máté 25:32–41). Most a hierárchia útján működő Ördög akarja az Úr munkáját eltávolítani, amennyiben az emberiséget egy részről kommunistáknak és másrészről római katolikusoknak osztályozza.

Amidőn a jonadábok szilárdan állást foglalnak Jehova Isten és az ő országa mellett és Isten parancsai szerint igazságra és alázatosságra törekszenek, Sátán földi közegei, főképen azok által, amelyeket a „fenevad" és a „hamis próféta" példáz, gyalázásoknak lesznek kitéve. Azért fognak szenvedni, mivel azoknak a társai, akik Isten, illetve Jézus Krisztus országát hirdetik és a hirdetésben kitartanak. (Zsidók 10:32–35). Most tehát legyen meggyőződve mindenki arról, aki szereti Istent és az ő királyát, hogy Jehova ideje elérkezett az ő országának felépítésére és az megkezdődött; s hogy senki sem tudja megakadályozni az ország felépülését, bárki is legyen az, akit az Ördög arra felhasználni akar. Jehova föltárta és világosan közölte népével, hogy rövidesen felkél és harcolni fog népéért, amely síkra száll az ő országáért, és akkor

teljesen el fogja tisztítani a földről a római katolikus hierárchiát és az Ördög minden képviselőjét. A cél Jehova nevének az igazolása; prófétája útján értesít a jelenkor filiszteusainak példás megbűntetéséről: „És megtudják, hogy én vagyok az Úr, ha bosszúmat állom rajtuk" (Ezékiel 25:17).

A római katolikus hierárchia politikai, gazdasági eszközeivel és szövetségeseivel Németországban, Ausztriában és a „kereszténység" között más helyen is elnyomta a Watch Tower Társulatot és vagyonát lefoglalta. Most közelebbről több országban és államban a sajtó és szolásszabadság elnyomására irányuló törvények hozatalára bujtogatott. Sok hívő embert kegyetlenül üldöztetett, bántalmaztatott és bezáratott és ezt a gonosz munkáját tovább űzi. A mai kornak ezek a filiszteusai rosszakaratból és gyűlöletből járnak el és az Úr népe tovább is szenved. Sokan csodálkoznak, miért engedi meg Isten az ilyesmit. De a hűségesek ne nyugtalakodjanak. Akik szeretik Istent és Jézus Krisztust, nyugodjanak meg teljesen hitükben és még határozottabban végezzék az Úr munkáját, mint valaha és tartsák eszükben, hogy rövidesen meg fog valósulni Isten azon szándéka, hogy felkél és az ellenséget elpusztítja, s aki mindezen nyomorúságok között megőrzi hűségét az Úr iránt, Jehova örökös áldásaiban fog részesülni, ami mindeneknél nagyobb kincs. Jézus nyilván ezekre az ígékre gondolt, amidőn így szólott: „De aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog" (Máté 24:13). A mi Istenünk, akinek szolgálunk, meg fogja szabadítani és menteni az ő népét az ő nevének dicsőségére és tiszteletére. Az idő eljött és ímé a „nagy sokaság" kialakulófélben van.

VIII. FEJEZET

NAGY SOKASÁG

JEHOVA Jézus Krisztust jövendő események látomásában részesítette és Jézus angyalt küldött, hogy azokat János jelképi nyelven följegyezze (Jelenések 1:1, 2). E kinyilatkoztatás szerint Isten egyháza, amely Jézus Krisztuson, az értékes sziklán vagy fundamentumon épül, 144 ezer tagot fog számlálni, akik élő köveknek is vannak nevezve. (Jelenések 7:4; Péter I. 2:1–10). János e nagy kinyilatkoztatásban azokat példázza, akik Jézus Krisztus templomában való mejelenésekor a földön lesznek; azokat fölkeni és azok részesülhetnek a Jelenések megértésében.

János a Pátmos szigetén tartozkodott, amidőn az Úr e látomásban részesítette. Ő értesült először a 144 ezer elpecsételéséről, akik Jézus Krisztussal fognak egyesülni Jehova Isten uralkodó házában. Azután János ezt írja: „Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból és népből és nyelvből; és a királyi szék előtt és a Bárány előtt állnak vala fehér ruhákba öltözve és az ő kezeikben pálmaágak" (Jelenések 7:9). Az „azután" szó alatt azon időt kell értenünk, amidőn János ezeket látta. Ez mutatja meg azt is, hogy a Jánosban példázott maradék, a 144 ezer maradéka fogja meglátni és megérteni a „nagy sokaság" helyes értelmét és fogja azt másokkal is közölni. A 144 ezer Isten szervezetének szellemi tagjai és a menynyeknek országába fog kerülni, viszont „a nagy sokaság", amely a „többi juhokból" vagy jóindulatu emberekből áll, földi kincsekben fog része-

sülni és ezen a földön fog lakni örökre békében és határtalan örömök között. Az Írás világosan megmutatja, hogy Isten a mennyei osztály kiválasztása vagy összegyüjtése után fogja összehozni a „nagy sokaságot", ami a mindenható Isten nagy napjának viadala előtt fog rövidesen megkezdődni (Jelenések 16:14).

Tisztség

Az Írás a nagy sokaságról azt mondja, hogy „a trón előtt fog állani". Ama tény, hogy ott áll, mutatja, hogy a Felséges elismerését bírja; mert „a gonoszok nem állhatnak meg az ítéletben; sem a bűnösök az igazak gyülekezetében" (1. zsoltár 5). Hol fog állani vagy megállani a nagy sokaság? A mennybe kell-e mennie, hogy az Úr előtt állhasson hűségesnek bizonyulva? Semmiképpen; nem is kell a mennybe mennie, hogy a trón előtt tudjon állani, és ez a tisztségét és elismerését illetőleg is vonatkozik. A trón előtt álló nagy sokaság szomjasnak és éhesnek van nevezve; ha a mennyben lenne, nem szomjazna és nem éhezne. Csak az emberek a földön szomjúhoznak és éheznek lelki táplálék után, amiből szívük kívánságát kielégíteni kívánják. A nagy sokaság nyilván úgy van jellemezve, mint amely Jézus Krisztus bírói trónja előtt áll, illetve Isten trónja előtt, amely utján Isten helyettesitője, illetve szeretett fia, akire az ítélet átruháztatott, ítélkezik. Meg van írva, hogy a trón előtt állók hangosan kiáltják: „Az idvesség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül és a Bárányé! (Jelenések 7:10).

Jehova szeretett fiát 1914-ben a teljhatalom trónjára emelte (2. zsoltár 6). 1918-ban, illetve 3 és fél évvel trónfoglalása után kezdte meg Jézus Krisztus a templom megítélését. Az Úr előtt való megítélés céljából nem kell a mennybe menni; mert maga Jézus tudósítja, hogy amidőn a bírói székben ül a nemzetek megítélésére, a nemzeteket maga elé gyüjti; s ezek a nemzetek biztosan nem a mennyben lesznek előtte. „Mikor pedig eljövén az Emberfia az ő fölségében és vele minden angyalok, akkor ő beül fölségének királyi székébe. És összegyüjtetnek eléje minden nemzetek; és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a bakoktól" (Máté 25:31, 32, Káldi).

Ki felett kezdi meg az ítélkezést Jézus Krisztus, miután mint bíró a nagy tisztséget a trónszékén megkezdi? Nem az elhunytak, hanem az élők felett. „Jézus Krisztus, aki ítélni fog eleveneket és holtakat az ő megjelenésekor és az ő országában" (Timoteus II. 4:1). Jézus Krisztus a templomban van, ítélőszékén ül a dicsőségben, előtte állnak az összes nemzetek, hogy egymástól elválassza és megítélje. A nagy sokaság is „minden nemzet közül" jön, és Jézus Krisztus előtt megítélésre jelenik meg a földön. Ez az ítélet tisztázza, hogy az Úr pártján a jóindulatuak fognak állani és lesznek a juhai és részesülnek az Úr elismerésében: „És a juhokat jobbkeze felől állítja." Jézus Krisztus a juhoknak mondja: jöjjetek és bírjátok az országot Atyám áldottai, amely nektek készíttetett a világ fundamentumának felvetése óta. Ezek fognak örök életet nyerni a földön (Máté 25:32–46).

A nagy sokaság további leírásában a következő kijelentés is szerepel: „Fehér ruhákban." E kép 14. versében van leírva, mitől lett fehér a ruhájuk. A 9. versben említett „fehér-ruhák" kép-

letesen azt jelentik, hogy a nagy sokaság tagjai híveknek bizonyultak a királyi szék előtt.

Jelenések 6:9–11-ig oly hű embereket vagy osztályt rajzol, akik Jehova iránt való hűségükért mártirhalált haltak és „mindnyájan fehérruhát kaptak". Ebben az esetben nincs említve, hogy „megmosták ruháikat és megfehérítették a Bárány vérében". Azok a fehér ruhák, amelyeket ezek a hű emberek nyertek meg, arról tanuskodnak, hogy azok méltónak bizonyultak, de nem mondja el, hogyan lett fehér a ruhájuk.

Ezek mindhalálig hűségesek voltak Jehovához és tisztaságukat beigazolták; habár az Írás nem is említi, hogy ruháikat megmosták és megfehérítették a Bárány vérében, más szövegek világosan mutatják, hogy hittek Jézus Krisztus kiomlott vérében s hitüket gyakorolták is.

A Jelenések 19:8 írja le a Bárány feleségét, aki finom fehér lenruhát kapott. De ez a szöveg nem vonatkozik a nagy sokaságra. Mit példáznak tehát azok a fehér ruhák, amelyeket a nagy sokaság összes tagjai öltözetül kaptak? Ezek a fehér ruhák azt példázzák, hogy tisztáknak és elismerteknek számíttattak. A tisztaság a Jézus Krisztus kiomlott vérében való hit eredménye, aki szeretett minket és bűneinktől saját vérével megmosott. (Jelenések 1:5) A nagy sokaság ruháit a Bárány vérében mossa és tisztítja meg Krisztus kiomlott vérében való és Istenhez való ragaszkodása által.

Minden ember, aki életben fog részesülni, az életet Isten kegyadományaképpen Jézus Krisztus utján fogja megnyerni, ez az egyetlen út; bűneiktől meg kell tisztulniok a Jézus Krisztus kiomlott vérében való hitük utján. A jóakaratú emberek, illetve a jonadáb osztály hiszen Jézus Krisztus kiomlott vérében mint az emberiség megváltójában és önkéntesen Isten akaratának teljesítésére szenteli magát. Amidőn Jézus Krisztus vérében való hit által Istennek szenteli magát, tehát ezen lépés után, elismerésben részesül Krisztus bírói széke előtt; ez az elismerés van példázva azon fehér ruhákban, amelyeket, amint János látta, viseltek. Ruháikat az Istenben és Jézus Krisztusban, a felkent királyban való hitük és ragaszkodásuk folytonossága által őrzik meg tisztán. A nagy sokaság tehát addig nem állhatott elő, amíg Jézus Krisztus templomához el nem jött és meg nem kezdte ítélkezését; a nagy sokaság tehát 1918 előtt nem léphetett az események színterére.

Pálmaágak

Mit jelentenek a „kezükben tartott pálmaágak?" 1918-ban teljesüllt be az „értékes szegletkő" elhelyezése Sionban általános mértékben, amidőn Jézus Krisztus Sionban mint Jehova királya bemutatást nyert. A maradék a kellő időben meglátta, hogy a szegletkő véglegesen elhelyezkedett és örvendezett. Később mások is tudomásul vették ezt a nagy igazságot, hittek benne és örvendeztek Jézus Krisztusban, a világ illetékes uralkodójában, mint a seregek Urának felkentjében. Ez a nagy sokaság Jézus Krisztust mint a világ illetékes uralkodóját és királyát s az emberiség üdvözítőjét üdvözli. Amidőn Jézus Krisztus szamárháton Jeruzsálembe bevonult és mint király bemutatkozott, a szegletkő kicsiny mértékben elhelyeztetett, ami a szegletkő nagyobb mértékben való elhelyezését példázza Krisztusnak a templomban királyképpen való megjelenésekor. Amidőn az Úr Jézus Jeru-

zsálembe bevonult a népsokaság örvendett, amint írva áll: „A nagy sereg pedig leteríté ruháit az úton; mások meg gallyakat vagdalának a fákról és az útra szórák. A népek pedig, melyek megelőzék és követék őt, kiáltozának, mondván: Hozsánna Dávid fiának! áldott, ki az Úr nevében jő! Hozsánna a magasságban!" (Máté 21:8, 9, Káldi).

János tudosításában a szegletkőnek kicsinyben való elhelyezésekor, írja: „Másnap a nagy sereg, mely az ünnepre jött vala, hallván, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, pálmaágakat vőn és elébe méne és kiáltoza: Hozsánna! Áldott, aki az Úr nevében jő: Izrael királya!" (János 12:12, 13, Káldi) János az evangéliumában és a Jelenések könyvében is megemlíti a pálmaágakat, mindkét alkalommal pedig a nagy sokasággal kapcsolatban. A szegletkőnek kicsinyben való elhelyezése alkalmával történt esemény azt példázza, amit János a szegletkőnek általános értelemben való elhelyezésekor történő eseménynek látott a látomásában.

Jól figyeljük meg, hogy a nagy sokaság, amely Krisztusnak Jeruzsálembe való bevonulásakor ruháit az útra teregette és pálmaágakat lengetett, nem Jézus Krisztus tanítványaiból állott, amit a későbbi események meg is mutattak. Jézus csak kevés idővel a Jeruzsálembe való diadalmas bevonulása előtt beszélgetve tanítványaival, őket „kicsiny seregnek" (kicsiny nyájnak) nevezte. Csak később, amidőn Jézus szamárháton mint uralkodó bevonult, jelent meg a nagy sokaság és kiáltozta: „Hozsánna a Dávid fiának! Hozsánna, aki az Úr nevében jő!" Ugyanígy Krisztus trónfoglalásakor senki sem látta és értette meg tisztán a „nagy sokaságot" s azok (nagy sokaság) nem is a Krisztus tanítványai. Csak miután Krisztus mint király

bemutatkozott és az ítélőszékbe ült, látjuk megjelenni a nagy sokaságot pálmaágakkal kezében. Úgy látszik tehát, hogy a szegletkőnek Sionban való kezdeti elhelyezésekor a kapcsolatos események a szegletkőnek a végleges elhelyezésekor való kapcsolatos eseményeket példázzák. Ami azt bizonyíthatja, hogy a Jelenések 7:9-ben említett nagy sokaság csak az Úrnak templomában ítélettételre való megjelenése után alakul meg.

A Jelenésekben azok, akik „pálmaágakat tartanak kezükben" nyilván nem Jézus Krisztus nyomdokain járó tanítványai, illetve nem az ő földön lévő maradéka; hanem másokból alakult, akik értesültek Jehováról és Krisztus királyságáról és azt óhajtják. Látnivaló, hogy ezek a nemzetek, a népek, az ágazatok és a nyelvek közül választattak; s amidőn megtudják, hogy Isten országa eljött, Jehova és az ő királya mellett foglalnak állást és pálmaágaikkal integetnek annak jeléül, hogy egyetértenek azzal a királlyal és támogatni fogják, akiről értesültek.

Amidőn az emberek olyasmiről értesülnek, ami igen hasznos részükre, alig tudják türtőztetni örömük kifejezését. De semilyen örvendetes hír nem teheti boldogabbá az embert, mint az, amely az üdvösségéről, illetve üdvösségére vonatkozó intézkedésekről szól. Ezt mutatja a nagy sokaság lelkiállapota, amely pálmaágakkal kezében áll a trón előtt, valamint azt is, amely dolgokat ott állításában lát. Erről írta János: „És nagy szóval kiáltának, mondván: Üdv a mi Istenünknek, aki a trónon ül és a Báránynak!" (Jelenések 7:10, Káldi).

Ez a nagy sokaság nagy, szívbeli örömmel kiáltja, miként az a nagy sokaság kiáltotta, amely ott volt Isten szegletkövének kicsinyben való elhe-

lyezésekor, amidőn Jézus Jeruzsálembe bevonult. Amidőn a jóakaratú emberek a földön megtudják, hogy az igazság királya eljött és Isten, Jézus Krisztus vére és királysága utján üdvösségükről intézkedett és rajta kívül nincs üdvösség, az üdvösség eredeti szerzőjének, Jehovának a dicsőségét hirdetik és magukat az ő szolgálatára szentelik. A földön élő jóindulatuak, akik most az igazságról értesülnek, nem maradnak némán, hanem a maradékhoz, Jehova bizonyságtevőihez csatlakoznak a Királyság bizonyságtevésében. Átvették a jóhirt, mit Jehova bizonyságtevőitől hallottak; ezek a bizonyságtevők Uruk és királyuk parancsára vitték el a jóhírt a „juhok" osztályához és igy figyelmeztették: „Aki hallja az is mondja: Jöjj!" (Jelenések 22:17) E meghívásnak megfelelően mondja a juhokból vagy jonadábokból álló osztály másoknak: Jöjjetek és ismerjétek meg az üdvösség egyetlen útját! Ezt mutatja Jelenések 7:10 feljegyezése is, miszerint a nagy sokaság ezt hirdeti mások előtt: „Üdv a mi Istenünknek, aki a trónon ül és a Báránynak!"

Amidőn Jézus, Kr. u. 33-ban Jeruzsálembe bevonult, a nagy sokaság a zsoltárokban előre megörökitett szavakat kiáltotta: „Ó Uram, segíts most! Ó Uram, adj most jó előmenetelt! Áldott, aki jő az Úrnak nevében!" (118 zsoltár 25) Azt kiáltották: „Hozsánna a Dávid fiának!" A héber „Hosanna" szó magyarul ezt jelenti: „Szabadíts meg most", ez a helyes forditása a 118. zsoltár 25. versének. Hasonlóképpen, amidőn Jézus Krisztus, Jehova szervezetének szegletköve teljesen elhelyeztetik Sionban, hű követői azt kezdik kiáltani: „Nyissátok meg nekem az igazság kapuit, hogy bemenjek azokan és dicsérjem az Urat! Ez az Úrnak kapuja; igazak mennek be azon. Magasztallak téged, hogy meghallgattál és szabadításomul lettél! A kő, amelyet az épitők megvetettek, szegletkővé lett. Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemeink előtt. Ez a nap az amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen! Ó Uram, segíts most; ó Uram, adj most jó előmenetelt, áldott ki jő az Úrnak nevében; áldunk titeket, akik az Úr házából valók vagytok." (118. zsoltár 19, 26) Azóta a jóindulatú emberek, a jonadábok, illetve a juhosztály, amely most a földön él és Jehova bizonyságtevőinek örvendetes kiáltását meghallotta, a maga részéről is továbbította, hogy azt mások is tudomásul vehessék.

Az üdv Jehova nevének és beszédének igazolásából áll és azoknak nyujt üdvöt, akik megőrzik tisztaságukat iránta és szent nevét dicsőítik. Más üdvszer nincsen s ebben csak azok részesülnek, akik szivből elfogadják Jehovától üdvösségük eszközét. (Apcsel. 4:11, 12) Az Ördög elámítja az embereket, Istentől elfordítja és eszközeit állítja az előtérbe, akik maguk részéről azt állítják, hogy tőlük származik az üdvösség. Ennek mintapéldája Hitler fölmagasztalása Németországban. Megparancsolta, hogy mindenki „Heil-Hitler!" — szavakkal köszönjön, ami annyit jelent, hogy „az üdvösség Hitler utján származik." Ámde mindazok, akik Istenben hisznek, tudják, hogy sem Hitler, sem Mussolini és sem az amerikai NRA terv vagy törvény nem fog üdvösséget nyujtani az emberiségnek.

Akik Istenben és Jézus Krisztusban hisznek és Isten és az ő országa mellett fogaltak állást, azt vallják és azt hirdetik cselekedeteikkel is, hogy Jehova az üdvözítőjük és az üdvösséget nekik

Jézus Krisztus hozza. Ezeket mutatja a Jelenések feljegyzése, amint így szólanak: „Üdv a mi Istenünknek [Jehovának], aki a trónon ül és a Báránynak [Jézus Krisztusnak]!" Ezek tehát nem „Heil Hitler", hanem üdv a mi Istenünknek és Krisztusnak! — kiáltják. Az üdvöt sem Hitlernek, sem más teremtménynek nem köszönhetik; és nem is bizonyulhatnának híveknek Jehova Isten iránt, ha valamely teremtménynek kiáltanának „üdvöt"; mert semilyen teremtmény sem rendelkezik üdvözítő hatalommal. A jóakaratú emberek felismerik és Jehovát örömmel meg is vallják a mindenható és örökkévaló királyképpen és azt, hogy Jézus Krisztus az ő felkent királya s hogy Jehova és Krisztus „a felsőbb hatalmak", aki iránt mindenkinek engedelmeskednie kell, ha élni óhajt. A jóakaratú emberek értesültek és hiszik, hogy Isten, illetve Krisztus országa eljött és Jehova uralkodik és ezért kiáltják, amint írva van: „Az Úr uralkodik. Örvend a föld és örvendezzenek a sok szigetek!" (97. zsoltár 1)

Ez egyezik a nagy sokaság kiáltásával Kr. u. 33-ban; most pedig a mai idők nagy sokasága kiáltja: „Hozsánna! Ó Uram, segíts most! Ó Uram, adj most jó előmenetelt!" Ezek az üdvösséget vagy Isten igazolását Jézus Krisztusnak, Isten Bárányának, a nagy szabadítónak tulajdonítják, aki Istentől kijelölt trónján ül és elismerik, hogy üdvösségük Jehovától Jézus Krisztus és nem más ember utján származik. Az utóbbi 5 esztendőben bekövetkezett látható események azt bizonyítják, hogy a nagy sokaság olyan emberekből áll, akik Isten és Krisztus országáról értesülnek, azt elfogadják és örvendenek neki. A kezükben levő pálmaágak ezt jelentik: „Üdvözöljük a mi Üdvözítőnket és

királyunkat; alávetjük neki magunkat és hűségesek leszünk hozzá. Tőle származik a mi üdvösségünk, Jehovától az örökkévaló királytól, Jézus Krisztus az ő felkent uralkodója utján!" Nyiltan megvallják, hogy az Úr pártján állanak.

A templomi gyülekezet

A Jelenések 7-ben János látomásában ezen a helyen egy oly gyülekezet szerepel, amely teljesen Jehovának van szentelve. Nézzük meg, kik vannak jelen azon a gyülekezeten: „Az angyalok pedig mindnyájan a királyi szék, a vének és a négy lelkes állat körül állnak vala és a királyi szék előtt arccal leborulának és imádják az Istent." (Jelenések 7: 11) Jézus Krisztus, Isten Báránya dicsőséges királyi székében ül. Ezt a dicsőséges helyet 1914-ben foglalta el Jehova meghatalmazásából; a templom gyülekezése azonban 3 és ½ évvel később történt, amidőn ő ítéletre megjelent. A Jelenések 7. képlete szerint az összes szent angyalok a királyi szék körül állottak. Ez nyilván arra az időre vonatkozik, amelyről Júdás a következőket írta: „Ezekről is jövendölt Énok, Ádám után a hetedik, mondván: ime, jön az Úr ezernyi szentjeivel, ítéletet tartani mindenek fölött és megfenyíteni mind az istenteleneket az ő gonoszságuk minden cselekedeteiért, melyeket gonoszul véghez vittek és minden durvaságért, melyet az istentelen bűnösök Isten ellen szóltak." (Júdás 14, 15) Ez az Úr Jézusnak a templomban ítélkezésre vonatkozó megjelenésének idejét jelenti.

Mózes ugyanerről jövendölt, amidőn így szólt: Az Úr 10 ezer szent közül jelent meg." (Mózes V. 33: 2) Ezek a szent angyalok Jehova és Krisztus szolgálatára gyültek össze és a Jelenések képlete

azt mutatja, hogy ez az Úr Jézus templomához menetelének idejében történik, amit Jézus következő kijelentése is megerősít: „Mikor pedig eljövend az Emberfia az ő fölségében és vele mind az angyalok, akkor ő beül fölségének királyi székébe." (Máté 25:31, Káldi) Ez Jehova ítélőszéke és Jézus Krisztus elnököl azon és ítélkezik.

Pál apostol ugyanerről írta: „Ti a Sion hegyéhez járultatok ... a sok ezernyi angyalok seregéhez ... És mindenek bírájához, az Istenhez ... És Jézushoz." (Zsidók 12:12–24) A templomban, Isten házán kezdődik meg az ítélet. (Péter I. 4:17; Malakiás 3:3) Ezek a szövegek határozzák meg véglegesen az időt, ami kétségtelenül azt bizonyítja, hogy a Jelenések 7:9-ben említett „nagy néptömeg" csak azután tűnik fel, miután Jézus Krisztus Egyházához eljött; 1918 előtt ez nem történhetett s valóban csak később, a Szentléleknek Isten egész szolgaosztályára való kitöltése után történik. — Apcsel. 2:17, 18.

Figyeljük meg a Jelenések 7:9 a nagy néptömeg ismertetésében így szól: „A királyi szék és a Bárány előtt állottak", holott a Jelenések 7:11-ben leírt templomi gyülekezetről ez áll megírva: „Az összes angyalok a királyi szék körül állottak." Amint a Jelenések 4:4 mutatja a templomi gyülekezet magába foglalja a szent angyalokat, a véneket és a négy lelkes állatot is: „És a királyi szék körül 24 trónokon 24 vén ült fehér ruhákban, fejükön arany koronával." — Jelenések 4:4.

„A 24 vén" az Újszövetség összes tehetséges szolgáit jelenti (Korintus II. 3:6), amelyhez a maradék, illetve Jehova bizonyságtevő osztálya is hozzátartozik; mert Krisztusban érettkorúságra jutott és tényleg vén. E vénekből álló osztályhoz

senki sem tartozhatik, amíg Krisztusban érettkorú nem lett s így valóban vén. — Efezus 4:11–13.

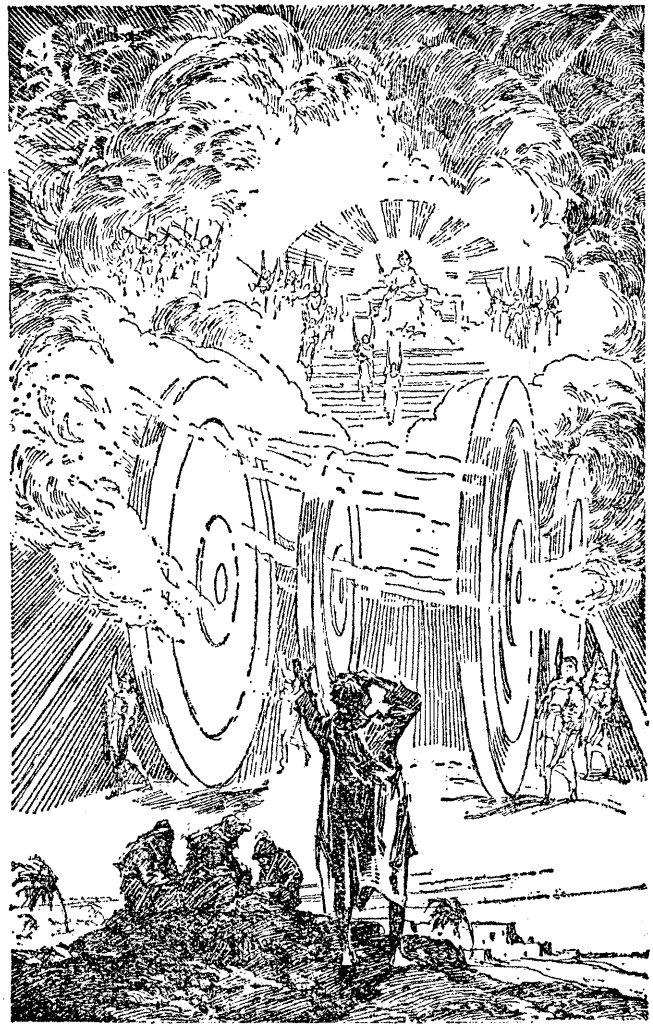
Ezt az időt a templom megtisztítása jellemzi és Isten népe csak mostanában ismerte föl, hogy ez 1932-ben történt. (Dániel 8:14) Most Jehova feltárja a nagy néptömeg igazi jelentőségét. Ezek a vének be vannak mutava, amint Jézus Krisztussal vannak együtt; mert neki a testvérei. (Zsid. 2:11) „Ezek a vének tehát Krisztus követei." (Korintus II. 5:20; Efezus 6:20). Ez a kép úgy mutatja be a 144 ezret, hogy a gyülekezeten részt vesz és ez a gyülekezet nem történhetett meg az Úrnak templomához jövetele előtt; a nagy néptömeg tehát csak ezután az időpont után jöhet létre.

A látomás, Jehova általános szervezetét, amit a négyes szám-képlet jelent, bemutatja mint 4 lelkes állatot, akik Jehovát támogatják, Sátán szervezetével ellentétben állnak; ezt jelenti a következő kijelentés: „A 4 lelkes állat" (Jelenések 7:11), „Elől és hátul is szemekkel valának tele." (Jelenések 4:6) Jehova és Jézus Krisztus a királyi székben ülnek, viszont a 4 lelkes állat, illetve Jehova általános szervezete, a királyi szék körül foglal helyet.

A maradék előtt feltetsző Jehova szervezete egyike „a két nagy mennyei jelnek." (Jelenések 12:1), és teljesen szemben áll a másik nagy jelenséggel, tudniillik az Ördög szervezetével. Ez a két nagy jelenség első ízben a Királyság megszületésekor lett látható; Jehova hű népe a földön körülbelül 1924-ben ismerte fel első ízben; és csak most, mintegy 10 évvel később, ismerjük föl a nagy néptömeg szentirati értelmét. A nagy néptömeg tagjainak először fel kell világosodniok, hogy a jelenségekben példázott két nagy szervezetet fel-

ismerjék, mielőtt dönteni tudnak afelől, hogy melyik mellett foglaljanak állást; ez bizonyítja, hogy a nagy néptömeg nem létesülhetett meg az Úrnak templomához jövetele előtt; csak azután világosodnak majd fel a „többi juhok" Jehova bizonyságtevői utján. Amidőn a juhok ezen osztálya felvilágosodik, Jehova és királya mellett foglal állást s a nagyobb Jéhu meghívására „szekerébe" ül, azaz Jehova szervezetéhez csatlakozik és együtt tart Jehova bizonyságtevőivel.

A templomi gyülekezet látomása mutatja, hogyan dicsőítik és imádják az összes angyalok, vének és a 4 lelkes állat, illetve Jehova egész szervezete az Úr-Istent. „És arcra borulának a királyi szék előtt és imádák az Istent." Ez teljesen egyezik a Jelenések 4 kijelentésével, ahol meg van mutatva, hogy a 4 lelkes állat és a 24 vén „leborulának az előtt, aki a királyi székben ül és imádák őt, aki örökkön örökké él." (Jelenések 4:8–10) Az ellenkezésekre való tekintet nélkül így tesznek és semilyen teremtménytől, Sátán szervezetének semilyen ágától sem kérdezik, hogyan és mikor imádják az Istent; hanem Jehova szervezetének összes tagjai úgy imádják és szolgáják az Istent, ahogyan megparancsolta. Ebből újból csak azt láthatjuk, hogy nem egyeznék meg Isten akaratával, ha világi szervezettől vagy tisztviselőtől kérnénk engedélyt az evangélium hirdetésére. Jehova hívei egyszersmindenkorra eldöntötték, hogy kit imádjanak és kinek szolgáljanak és ezért lélekben és igazságban imádják az Istent. Jehova bizonyságtevői most tehát a bizonyságtevést a Királyság gyümölcseit a jóakaratú emberekhez viszik, akik felismerik kiváltságukat és Jehova pártjara állanak, őt dicsőítik és neki szolgálnak.

Jehova szervezete a szimbolumban Oldal 70, 295

Mire mondtak „ámen" a Jelenések 7:11-ben leírtak? Arra mondtak ámént, amit a nagy sokaság mondott s így fejezték ki, hogy teljesen egyeztek vele. Erről a nagy gyűlésről jegyzi fel a tudósitás: „Mondván: Ámen! Az áldás és a dicsőség és a bölcseség és a hálaadás, a tisztelet és a hatalom és az erősség a mi Istenünké, örökkön örökké. Ámen!" (Jelenések 7:12, Káldi) A maradék és mindazok, akikből a nagy sokaság állni fog, teljesen egyetértenek egymással és mindnyájan Jehova Istent dicsőitik. Ez mutatja, hogy szeretik őt és neki törvényével összhangban szolgálnak. Nem személyeknek vagy teremtményeknek, felekezeteknek vagy más emberi szervezeteknek tulajdonítják az érdemet. Nem cselekszik „szamária bűnét". (Ámos 8:14) Nem embernek a tanaihoz ragaszkodnak s nem is embert tisztelnek érte. Elismerik, hogy minden áldásuk Jehova Istentől származik és hogy őt illeti meg a dicsőség. Feltétlen és teljes hűséget fejeznek ki Isten iránt; ez jelenti a Felségesnek lélekben való igazi imádását. A Jelenések 7:11, 12, főképpen nem a nagy sokaságra vonatkozik; a 12. vers mindazáltal megmutatja, hogy a nagy sokaság teljesen egyezik mindenkivel, aki hűséges Jehova Isten iránt és vele hasonlóan cselekszik.

A 11. és 12. vers a tudósításba nyilván annak kimutatására van beleszőve, hogy hangsúlyozza Jehova feltétlen követelményét, hogy neki osztatlan szívvel kell szolgálni. És azt is kimutatja, hogy teljesen hűségesek iránta az összes elismertek. Ezek mindnyájan megvallják, hogy örökre Jehovának szentelték magukat; mert így szólanak: „A mi Istenünknek örökkön örökké!" Egy szempillantásig sem kívánnak megalkudni az Ördöggel

és csőcselékével és „többé — kevésbé sincsenek e világ szellemétől" megfertőzve, azaz az Ördög szervezetének eszméitől és útjaitól. Isten híveinek hasonló magatartását és hűségét mutatja a Jelenések 4:11: „Méltó vagy, ó Urunk, Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség és a tisztelet és a hatalom, mert te teremtettél mindent és a te akaratod által jöttek létre és teremtettek!" Így kell viselkednie minden teremtménynek, aki örök életben fog részesülni, ami természetesen a nagy sokaságot is magába foglalja. A kérdés, amelyre egykor minden teremtménynek felelnie kell, a következő: „Az Ördög vagy pedig Jehova Isten mellett állottál-e?" Közép út nincs; senki sem lehet becsületes Isten előtt, ha egyuttal az Ördög söpredékének is tetszeni akar.

Isten szervezetében a teremtmények különböző méltóságokat viselnek: Egyesek magasabbrangú tisztséget töltenek be mint mások; de mindazáltal nem lehet azt mondani, hogy egyesektől kisebb fokú hűség van megkövetelve, mint másoktól. Az összesnek teljesen hűségesnek kell lennie Jehovához. A hűtlenség Sátán szervezetét jellemzi és az ahhoz tartozó teremtményeket. Jehova szervezetének minden ágát az Istenhez való hűség jellemzi. A próféták megőrizték tisztaságukat Isten előtt és oly megpróbáltatásokat viseltek el, amilyenek az uralkodóházra következtek. A régi korok hű prófétái mindazáltal kevésbé fognak oly méltóságos tisztséget betölteni, mint az uralkodóház. A nagy sokaság tisztsége alacsonyabb lesz mint a királyiház tagjaié és a föld fejedelmeié; de ez nem számit. Mert minden tisztség, amit Isten szervezetében valaki viselni fog, mindenkor dicsőséges. A legnagyobb kegy az élet Jehova Istentől;

s mielőtt abban az áldásban részesülhetnénk, hogy valamely tisztséget betölthetünk, Jehovát teljes szívünkből, teljes lelkünkből és minden erőnkből szeretnünk kell. Jehova egész szervezete áldott és dicsőséges és boldog az a teremtmény, aki abban részesülni fog. Egyesek önzően a mennybe kívánkoztak és segíteni akartak a világegyetem kormányzásában. Mások viszont úgy szóltak: „Bármely tisztséget kapjak is az Úrtól, boldoggá fog tenni." Ez az utóbbi magaviselet a helyes.

A kép megmutatja itt az angyalokat és a szenteket teljes egyetértésben, valamint a nagy sokaságot is teljes egyetértésben velük, amint együttesen dicsőitik Jehova nevét.

További ismertetőjel

Eddig, akik Istennek szolgáltak a földön, nem tudták világosan meghatározni, kicsoda a nagy sokaság. Most azonban megláttuk, hogy a nagy sokaságot Jézus Krisztus követői az Úr Jézusnak templomához (Egyházához) jövetele előtt nem tudták megállapítani. Nyilván, János sem tudta, amidőn a nagy sokaság kilétét kérdezte. Ha tudta volna, nem kérdezősködött volna utána; s ha a János-osztály ismerte volna, az utóbbi években nem kérdezősködött volna ezirant.

„Kicsodák ezek a fehér ruhásak és honnan jöttek?" (Jelenések 7:13) A felvetett kérdés teljesen azonos azzal, amit Jehova bizonyságtevőinek maradéka egy idő óta kérdezett, főképpen az Úr templomához jövetele óta. Amidőn a maradék látta, hogy mindenkinek meg kell őriznie tisztaságát Jehova előtt, s hogy Jehova főcélja nevének igazolására irányul, nem volt megelégedve a nagy

sokaságról régebben adott magyarázatával. Kérdezősködni kezdett a nagy sokaság felől; ezeket a kérdéseket nem tette volna föl magára vonatkozó bibliai képlet felől. Nyilván emiatt merül fel a kérdés a 13. versben, mivel a maradék nem tudja elismerni azt, hogy a nagy sokaságról szóló kép Krisztus testének 144 ezer tagjával vagy annak valamely részével jelent egyet; továbbá, a fél szívvel való Isten szolgálat minden osztály vagy sereg részéről illetlenség (képtelenség) lenne. Ha a maradék magára ismert volna a nagy néptömegben, nem tette volna fel ezeket a kérdéseket.

Nyilvánvaló tehát, hogy ezt a kérdést először János vetette fel s azután a „vén" megismételte s így akarta meglátni, hogy János válaszolni tud-e arra. A vén mondotta: „Kicsodák ezek a fehér ruhákban?" Ama körülmény, hogy ezt egy vén kérdezte, arra mutat, hogy ez a kérdés nem lett eldöntve azon idő előtt, mielőtt Jehova gyülekezete Krisztusban érettkorúságra jutott. Ezt az időt pedig a templomnak vagy szentélynek megtisztítása jellemzi, ami 1932-ben történt. (Dániel 8:14) Csak akkor értette meg a maradék, mit jelent tényleg és valóban a „vén" és hogyan lehet valaki „vén", s csak azután dől el a kérdés, kicsoda a nagy sokaság (számtalan sokaság vagy nagy néptömeg). Már régen láttuk, hogy Isten szervezetében lesz majd egy nagy néptömeg; de a nagy sokaság kilétét és származását mindazáltal meg nem értettük, mert máskülönben ezirányban nem is kérdezősködtünk volna.

Kicsodák ezek és honnan jönnek? Éveken keresztül Isten népe úgy értelmezte, hogy a szellemtől szülöttek közül lesz egy nagy sokaság, amely a felekezetekben található. Az a rendszerekben

fogságban van, de ki kell jönnie belőlük, az Úr mellé kell állania ama rendszerekkel szemben, amiből nagy szorongattatás és sok szenvedés következik reá. A maradék éveken keresztül nézelődött a névleges rendszerekben ily emberek után és kereste őket; de mind a mai napig nem találta. Lehet-e valóban azt állítani, hogy azok az emberek, akik most különböző rendszerekben vannak (amelyek Sátán szervezetével egy úton járnak) szellemtől születtek és tényleg szeretik Istent? S hogy csak Armageddonig maradnak ott s aztán a rájuk következő kényszerhelyzetben Isten mellé fognak állani? Mi úgy látjuk, hogy ez nem egyezik meg Isten igazságos törvényével.

Van-e egyáltalán bibliai bizonyíték arra, hogy a nagy sokaság tényleg szellemtől született osztály? Mivel „mindnyájan egy azon reménységre hivattak" (Efezus 4:4) és Isten a hivatalosak közül „egy népet választ a maga nevének", miért kellene arra következtetni, hogy ezenkívül egy nagy sokaságot is szellemileg fog szülni, amely az ő szervezetében más tisztséget fog betölteni és nem fog részesülni a királyi osztályban? János tudta, hogy ez a nagy sokaság minden népből, nyelvből, nemzetségből és ágazatból gyül össze, kérdésének tehát: „Honnan jöttek?" — tényleg valami egyébre kell vonatkoznia. Ez a kérdés azt jelentheti, hogy a nagy sokaság tagjai bizonyos közös tapasztalatból jöttek ki, vagy pedig kijönni készülnek egy oly tapasztalatból. Hogy milyen lesz ez a tapasztalat, Jehova intézkedésétől függ.

Az Úr Jézus templomához jövetele előtt Jézus Krisztus több követője, főképpen a „választott vének" azt gondolták, hogy ők a próféciák, s a Jelenések magyarázói. Nem volt ritka dolog a

gyülekezet illési korszaka alatt, hogy nagy összejöveteleken egy-egy „vezető testvér" egy-egy csoport közepén állott és nagy bölcsen maga elé bámulva, valamely próféciának „rövidesen felfedezett magyarázatát", vagy pedig a Jelenéseket magyarázta. Ezek oda magyarázták a jövendöléseket, hogy azokban a gyülekezet minden jelentékeny tagja előre volt jellemezve, aztán hízelegtek neki és dicsérték.

Most nézzük meg a különbséget ezek és János apostol viselkedése között, aki a Jelenések látomásában részesült: „Uram, te tudod!" És monda nékem: Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból és megmosták az ő ruháikat és megfehéritették ruháikat a Bárány vérében" (Jelenések 7:14). János itt a maradékot példázza és viselkedése a maradék helyes magaviseletét mutatja. Ez mutatja, hogy a maradék beismerte, hogy nem ismeri a helyes feleletet és nem is magyarázója és tanítója a próféciáknak. A maradék, Istent és Jézus Krisztust tekinti tanítójának és nekik adózik hálával és dícsérettel. (Ézsaiás 30:20) A Jelenések szavaiból kitünik, hogy a vén ismerte a feleletet; ami azt jelenti, hogy amidőn Isten maradéka tényleg érettkorú lesz a Krisztusban (Efezus 4:13), a feleletet is meg fogja nyerni tanítójától, az Úrtól. Az Úr időt szabott ki titkainak feltárására és alig volna hihető, hogy az az idő, amidőn híveit erről az ügyről felvilágosítja, megelőzhette volna az Úr Jézusnak templomához való jövetelét. Titkait nem a lázadókkal vagy tévelygőkkel ismerteti, hanem csakis azokkal, akik önzetlenül szolgálnak neki. — Példabeszéd 3:32; 25. zsoltár 14.

Jehova az ő szervezetén belül gondoskodott népének szükséges oktatásáról és mindnyájan elismerjük, hogy évek óta a havi-irat volt az az eszköz, amely útján Isten, népét felvilágosította. Ez nem azt jelenti hogy a cikkek írói ihlettség alatt írnak, hanem inkább azt, hogy az Úr angyalai útján részesiti népét felvilágositásban a kellő időben. Az Úr a próféciák teljesüléseképpen, események bekövetkezését engedi meg, azután a felszentelteket azoknak meglátására hívja. Népét Isten, Jézus Krisztus útján táplálja a kellő eledellel és a kellő időben. (Máté 24:21). Azok az angyalok, akik az Urat az Egyház megítélésére elkísérték, az ő vezénylete alatt szolgálnak, amit a korábban megjelent közleményeink bizonyítanak, hogy az Úr eképpen érintkezik népével a földön. „És monda nékem" ez arra mutat, hogy Jehova látható eszköze útján nyujt feleletet a régen vitatott kérdésben, még pedig a maga idejében és abban azután kell részesülnie a maradéknak, miután valóban érettkoruságra jutott. Észerűen várható tehát, hogy a szentély megtisztítása után a hűségesek a templomban értesülni fognak a nagy sokaság felől, és annak a helyes jelentőségét is meg fogják érteni.

Nyomorúság

Arra szolgál-e a nagy nyomorúság, amelyről a 14. versben van szó, hogy „különös kegyből a nagy sokaságot bűnbánatra és az isteni igazság helyes méltatására kényszerítse?" Azért küldetik e a nyomorúság a nagy sokaságra, hogy „a nagy sokaság szenvedései még nagyobbak legyenek annál, amilyenek a kicsiny sereg szenvedései voltak?" Ezekre a kérdésekre észszerűen: nemmel kell felelnünk. Egyetlen szöveg sincs, amely más feleletre jogositana. Ezt a szöveget más szövegek így for-

dítják: „Ezek azok, akik nagy szorongattatásból jöttek." (Káldi) „Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek." (Ceglédi) (14. vers) Gyakran azt a gondolatot is hangoztatták, hogy a nagy sokaság a keresztény korszak alatt együtt fejlődött a kicsiny sereggel és gyakran „nyomorúságos szenteknek" nevezték őket.

Ha azonban ez a nyomorúság azzal azonos, amelyhez hasonló sohasem volt (Máté 24:21) és amely a világ végén lesz, akkor a nagy sokaság nem fejlődhetett ki azt megelőző években. Még Isten egész gyülekezete sem megy át hasonló fokú szorongattatáson. Az Írás világosan arra mutat, hogy a maradék meg fogja látni a nagy nyomorúságot. Jézus Krisztus hű követőiről, a 144 ezerről áll megírva: „E világon nyomorúságtok lesz"; továbbá, hogy nyomorúságra adlak benneteket. Sok nyomorúságon keresztül kell bemennünk Isten országába, de dicsekszünk a nyomorúságban és kitartunk; betöltjük Krisztus szenvedéseinek hátramaradt részét; látványosság lettünk a nyomorgatásban és a szenvedésekben, valamint társai a nyomorúságban levőknek; és „10 napig tartó nyomorúságuk lesz." — János 16:33; Máté 24:9; Apcsel. 14:22; Róma 5:3; 12:12; Kolossé 1:24; Zsidók 10:33; Jelenések 1:9; 2:10.

Ezen nyomorúság együttesnek tekintve, ama nagy nyomorúság-e, amelyből a nagy sokaság jön? Nem! A nagy sokaság nem azonos a 144 ezerrel, mert az uralkodóházról, a 144 ezerről az áll megírva, hogy nagy nyomort szenvedett, amely nyomor az egész keresztény korszakon át tartott. De az Írásban említett legnagyobb nyomor mindazáltal a nagy sokaság megjelenésekor fog következni és nyilván azzal azonos, amiről Jézus Krisztus

a következőket mondotta: „Nagy nyomorúság, amelyhez hasonló nem volt, amióta népek kezdtek lenni és nem is lesz többé." (Máté 24:21) A nyomorúság e napja 1914-ben, „Jehova napjával" kezdődött, amidőn a háború a mennyben Sátán szervezete ellen megkezdődött (Jelenések 12:7–10) és Armageddonban, a mindenható Isten nagy napján éri el tetőpontját. Ezzel egyezően a Jelenések ezt a időt nevezi a „nagy nyomorúságnak". (Jelenések 7:14)

Ebből következik világosan, hogy a nagy nyomorúság nem a nagy sokaság kifejlesztése vagy befejezéseképpen következik, hanem ez azzal azonos, amely Sátán látható szervezetére következik és azt teljesen elpusztítja. (Tess. II. 1:6; Róma 2:5–9; Jelenések 2:22) Amint látjuk, az „Úr napja" 1914-ben a Királyság megszületésével kezdődött. (Jelenések 11:17, 18) Ha az akkor kezdődött nyomorúság szüntelenül tartott volna mindvégig, minden test elpusztult volna. De az Úr a nyomorúságot megrövidítette, amidőn a világháborút megszüntette s így alkalmat nyujtott bizonyságtevőinek, hogy parancsára a világ előtt bizonyságul az ő országának és nevének evangéliumát hirdessék. A nagy sokaság azon idő alatt keletkezik, amely alatt a Királyság ezen evangéliumának bizonyságtevése történik. A nyomorúság nem a nagy sokaság érdekében, vagy miatt következik. Ezzel egyszer s mindenkorra tisztában vagyunk; mert a nyomorúság Sátán szervezetére következik.

„A nagy nyomorúságból jönnek" nemcsupán azt jelenti, hogy megmenekülnek (Máté 24:22), és a nyomorúságot túlélik, hanem elsősorban azt is jelenti, hogy a nagy sokaság a világháború megszünésétől az Armageddonig tartó időben, tehát a

nyomorúság megrövidítésének napjaiban, amidőn a Királyság evangéliumát hirdetik, menekül ki Sátán szervezetéből és foglal Jehova mellett állást.

Mit céloz a nyomorúság napjainak megrövidítése? Az Úr ezt mondja: „A választottakért röviddíttetnek meg azok a napok." (Máté 24:22) Ezen idő alatt a választottak, Jehova bizonyságtevői, az ő parancsára egy munkát végeztek és e munka egy részét az képezte, hogy a nagy sokaságot homlokán elpecsételjék Jehova parancsa szerint (Ezékiel 9:4) Ez azt jelenti, hogy Jehova bizonyságtevőinek kell hirdetniök az igazságot és így a nagy sokaságot az igazság értelmi megértéséhez kell segíteniök, mire ez az osztály a „hegyek közé" fut és a menedékvárosban telepszik meg. (Máté 24:16; Mózes IV. 35:6) Ez „rövidesen ama napok nyomorúsága után történik" (Máté 24:29), illetve a nyomorúság első része, azaz 1914–1918 után. A nagy sokaság is túl fogja élni Armageddont; mert Isten megígérte azoknak, akik alázatosságra és igazságra törekszenek, hogy ama napon meg lesznek oltalmazva. (Sofoniás 2:3) Ezek a tömegek tehát cáfolják azt a gondolatot, mintha a nyomorúság fejlesztené ki és tökéletesítené Isten népének ezt az osztályát. A nagy nyomorúság Jehova ítéletének végrehajtását jelenti Sátán szervezete felett és nem az a rendeltetése, hogy bárkit is kifejlesszen.

Ruhák

Isten népe szennyes ruhában jött ki Babilonból, illetve azért volt szennyes a ruhájuk, mert a babiloni rendszerek szokása és tana beszennyezte. (Zakariás 3:3). Sok önző tanokat védelmeztek és tanítottak, amelyek az Urat gyalázták; többek

között a „jellemfejlesztés" tanát is, miszerint saját magát teheti méltóvá arra az ember, hogy Jehovának a világegyetem kormányzásában segítségére legyen. Egy másik ilyen pont az emberek dicsőítése volt; valamint formaságok és egyéb hasonlók tartása. De amidőn az Úr Jézus templomában ítélkezni kezdett, népének megtisztításához fogott, hogy a megtisztultak „igazság áldozatával áldozzanak Jehovának." (Malakiás 3:3) Az Egyház megpróbáltatásakor a tisztítás művelete tovább folyt és ezt az osztályt illetőleg mondotta az Úr „Jozsué szennyes ruhákban állot az angyal előtt." (Zakariás 3:3) Ez a tisztító művelet kizárólag csak a templomi osztályra vonatkozik és nem a nagy sokaságra.

A feljegyzés a nagy sokaságról mondja: „Megmosták ruháikat és megfehérítették a Bárány vérében." (Jelenések 7:14) A ruha tehát többesszámban van említve s nem vonatkozhatik az egyesszámban említett „üdv palástjára", amelyet az Úr, Ézsaiás 61:10 szerint a hűséges templom osztályának ajándékoz. Továbbá a hivatalos tisztséget sem jelölheti, amit a „bíbor ruha" mutat. (János 19:2, 5). És azon fehér ruhával sem azonos, amelyről Jelenések 4:4 beszél, sem pedig a Jelenések 19:13, 16-ban említettel. A nagy sokaság „ruhái" (köntösei) nyilván a nyilvánosság előtt gyakorolt azon vallástételüket jelenti, ami által megvallják a Jézus Krisztus vérében, mint az emberiség váltságdíjában való hitüket és így nyiltan állást foglalnak Jehova Isten mellett. Köntösöket ünnepi alkalmakkal viseltek, pl. amidőn az elveszett fiu hazatért és a legjobb köntösbe öltöztették (Lukács 15:22). Sok őszinte emberrel elhitették, hogy „a felső hatalmak" a gonosz világ látható tényezői. De amidőn

Isten, népét felvilágosította és megismertette, hogy „a felsőbb hatalmak" Jehova Isten és Jézus Krisztus, azt más becsületes emberekkel is jóakaratból közöltük és azóta sokan Örömmel elismerték Jézus Krisztust és Jehovát mint „felső hatalmat". Az illetők részére ez az öröm idejét jelentette és örömmel vallották meg az emberek előtt, hogy hisznek Jézus Krisztusban és teljesen Jehovában bíznak és az ő pártján állanak.

Így ismertették meg ruháikat, akik az Úr mellett állanak és örvendenek, hogy erre a helyre jutottak. Ezek közül többen régebben kijelentették, hogy hisznek az Úrban és szívükből hozzá is fordultak; de tudatlanságuk folytán még világi dolgokon csüngtek. De amidőn az Úr Jézus Krisztus, a világ jogos uralkodója megjött és erről értesültek, meglátták, hogy Sátán szervezetében vannak és meg kell tisztulniok azáltal, hogy abból kiszaladnak. Így is cselekedtek; eltávoznak a sátáni szervezetből és megvallják, hogy Isten szervezetéhez tartoznak.

A Jelenések leírása szerint a nagy sokaság saját maga gondoskodik a saját fehérneműjéről; illetve cselekedetével elszakad Sátán tisztátlan szervezetétől és nyiltan Jehova mellett mutatkozik, amennyiben Istenhez való ragaszkodását nyiltan megvallja. „Szájjal teszünk bizonyságot a üdvösségre." (Róma 10:10) Miután felismeri, hogy Jehova nevének igazoltatnia kell s hogy ez a legfontosabb kérdés, nemcsupán megvallja, hogy Jehova mellett áll, hanem a templomi osztálynak is segítségére van Jehova nevének bizonyságtevésében és így felül a „szekérbe".

Hogyan mossa ruháit (köntösét) fehérre a Bárány vérében? Jézus Krisztus kiomlott vére az

alapja a bűnbocsánatnak és a szenny eltávolításának. Azáltal foglal Jehova mellett állást és vesz részt szolgálatában, hogy Jézus Krisztus kiomlott vérében mint az emberiség váltságdíjában hiszen, ennek alapján Isten akaratának cselekvésére szenteli magát és így az Úrnak szolgál és engedelmeskedik, nem pedig embernek. Csak ezen az úton lehet Isten szemében fehér és tiszta. Senki sem állhat másképp Jehova mellé, csakis úgy, hogy ha hiszen Jézus Krisztus kiomlott vérében mint az üdvösség eszközében.

Milliók vallják, hogy hisznek Krisztusban; de mivel csak azt tanulták, hogy Krisztus követésre méltó példa, nem ismerik Krisztus vérét és vérének hatását. De amidőn értelmi szemük felnyílik és, amint ismertettük, Jehova mellé állnak, megtisztulnak. Már azelőtt is igazságosan szerettek volna viselkedni, de a helyes utat kellőképpen nem ismerték. A hitszegő és hamis papok felelősek miatta, hogy téves utat mutatattak nekik; mert látjuk, a papság nem tulajdonít semilyen erőt sem Jézus Krisztus kiomlott vérének. De amidőn az őszinték teljesen megértik, hogy Jézus Krisztus király és Jehovával a királyi székben ül, örömmel üdvözlik a királyt, Jézus Krisztust és nyiltan megvallják: „Üdv a mi Istenünknek, aki a királyi széken ül és a Báránynak!" Álláspontjuk felől senkit sem hagynak kétségben. Helyzetüket példázza a menedék városba menekült akaratlan gyilkos is (Mózes IV. 35:11). A nagy sokaság most Jehovához és Krisztushoz, a „hegyek" közé menekül; ott védelmet talál Jehova szervezetében és ott marad a főpap elhunytáig (Máté 24:16; Mózes IV. 35:32–34), illetve mindaddig, amíg a valóságos kiengesztelési nap befejeződik (Mózes III. 16:6–34; Isid. 9:24–28).

Most látunk egy osztályt, amelyre teljesen rá illik a Jelenések 7 leírása a nagy sokaságot illetőleg. A mult években, még pedig mialatt a Királyság ezen evangéliuma bizonyságul hirdettetett, sokan jöttek és még mindig jönnek, akik az Úr Jézust üdvözítőjükül és Jehovát Istenükül megvallják; lélekben és igazságban imádják és örömmel szolgálják. Ezeket jonadáboknak is nevezzük. Jelképesen megkeresztelkedtek, ezzel bizonyítván Isten akaratának cselekvésére való felszentelésüket és azt, hogy Jehova mellé álltak és neki és az ő királyának szolgálnak. Így tisztultak meg és így öltöztek most „fehér ruhákba". Ez tehát a nagy sokaságot teljesen úgy mutatja, mint amely nincsen szellemtől születve, és nem a mennyországba törekszik, hanem az Úrban bízik és örök életet remél Isten adományaképpen a mi Urunk Jézus Krisztus útján.

Ez az osztály mindig alázatosan és igazságosan viselkedik, Isten ennek ígérte meg, hogy a nagy nyomorúságban, illetve Armageddonban megoltalmazza (Sofoniás 2:3). Ez bizonyítja tovább, hogy nem a nagy nyomorúság hatása alatt fejlődött ki, hanem a „nagy nyomorúságból jött", vagyis a nyomorúság ideje alatt az Úr Jézus Krisztusnak megjövetelétől az Armageddonig tartó időben gyül ki a világból. Ruháikat Armageddon előtt kell beszerezniök; mert Armageddonban késő lenne. A „hegyekre" menekülnek még a „tél beállta" előtt, azaz a nagy nyomorúság tetőpontja előtt (Máté 24:16, 20). Kijöttek és még mindig jönnek; és együtt éneklik a maradékkal: „Üdv a mi Istenünknek ... És a Báránynak!" (Jelenések 7:10). Jehova Istent és királyát tisztelik, de Sátán szervezetének és ágainak nem hódolnak. Nincsenek „sem

többé, sem kevésbé világi szellemtől megfertőzve"; mert semmiképpen sem egyeznek a világ útjaival és eszméivel, hanem ellentétben állanak azokkal.

Ezek az őszinte emberek, akik Sátán szervezetéből távoztak, most az Úr mellett állanak; azt akarják, hogy azt mindenki megtudja, közlik is s az egyetlen igaz Jehova Istent és királyát imádják. „Azért vannak az Isten királyi széke előtt és éjjel-nappal szolgálnak neki a templomban; és aki a királyi székben ül, kiterjeszti sátorát felettük" (Jelenések 7:15).

Isten és Krisztus trónjához tekintenek föl és nem máshová, ezért állnak „a királyi szék előtt" és Jehovának és az ő királyának színe előtt. Isten országa mellett döntenek és résztvesznek annak bizonyságtevő munkájában. A királyi szék elismerését bírják és Isten feléjük fordul szerető figyelmével, hogy a harag napján meg legyenek oltalmazva. Mivel Jonadáb a nagy sokaságot példázza, most Isten, Jonadábnak tett ígérete a nagy sokaságnak szól: „Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izrael Istene: Nem fogyatkozik el Jonadábnak, a Rékáb fiának maradéka, aki előttem álljon mindenkor" (Jeremiás 35:19).

Jelenések 7:15 szolgáltatja tehát a kulcsot a nagy sokaság kilétének megállapításához. Régebben tévesen azt hitték, hogy a nagy sokaság szellemtől született oly osztály, amelynek tagjai kiváltságukat elhanyagolták és nem működtek közre az Úr szolgálatában, mégis elvárják, hogy Jehova megáldja őket halálos ágyukon való bűn vallomásukkor. A Jelenések azonban a nagy sokaságot ismertetve, ezt írja: „Isten királyi széke előtt állnak és nyiltan szolgálnak neki" (Diaglott angol fordítás) „És isteni szolgálatot végeznek előtte." (Rotherham)

Addig ezek is, mikép mások, a világon tudatlanul „inkább teremtménynek szolgáltak és hódoltak, mint sem a Teremtőnek (Róma 1:25). Most azonban látjuk, megértik és követik Isten Bárányának, Jézusnak a parancsát: „A te Uradat, Istenedet imádd és egyedül csak neki szolgálj," amely kijelentés minden teremtménynek szól, akit Jehova elismerésében fog részesíteni (Máté 4:10).

Mily mértékben szolgál a nagy sokaság Jehovának? A Jelenések megmondja: „Éjjel és nappal szolgálnak az ő templomában." Éjjel-nappal azt jelenti tehát, hogy mindenkor és ez a leírás mutatja, hogy a nagy sokaság időre való tekintet nélkül mindenkor szolgál Jehovának. Nem elégszik meg azzal, hogy naponta csak 8 órán át szolgáljon, aztán a csengetésre, abba hagyja és ne akarjon tovább túlórákat végezni, amint mondani szokták, hanem éjjel-nappal hajlandó teljesíteni a szolgálatra vonatkozó utasítást. Ezt a következtetést bizonyítják az utóbbi hónapokban beküldött munkajelentések. Többen a jonadábok közül meghallották az igazságot és azután teljesen átadták magukat az Úrnak és haladéktalanul munkába állottak; ezek örvendenek és hajlandók mindent megtenni, amire erejükből képesek. Isten ígéjét is szorgalmasan tanulmányozzák és aszerint igazságosan és alázatosan viselkednek, így törekszenek megtartani Jehova parancsait.

Jehova temploma (Egyháza) az ő fő szervezete, tehát a Sion hegyén van. A nagy sokaság éjjel — nappal szolgál az ő templomában. Sionba kell mennie Jehova bizonyságtevőivel, akik a templomnak részei, és ezt Zakariás próféta következő kijelentésében előre meg is mondotta: „Ezt mondja a Seregeknek Ura: Még lesz idő, amikor népek

jönnek el és sok városoknak lakói. És egyiknek lakói másikhoz mennek, mondván menten menjünk el az Úr orcájának engesztelésére és a Seregek Urának keresésére; én is elmegyek! És eljőnek sok népek és erős nemzetek Jeruzsálembe a Seregek Urának keresésére és az Úr orcájának engesztelésére. Ezt mondja a Seregeknek Ura: E napokban lesz az, hogy a minden nyelvü pogányok közül 10 ember ragad egy zsidó férfiuba és annak ruhája szélébe, mondván: Hadd menjünk el veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten" (Zakariás 8:20).

Most teljesül nagyobb mértékben a lelki Izrael, a maradék felett Mózesnek Izraelhez intézett következő kijelentése: „Ne cselekedjetek ott mind aszerint, amint mi cselekszünk itt most, mindenik azt, ami jónak látszik neki ... Akkor arra a helyre, amelyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek, hogy ott lakozzék az ő neve, oda vigyetek mindent, amit parancsolok nektek. Vigyázz, hogy a te egészen égő áldozataidat ne áldozzad minden helyen, amelyet meglátsz; hanem azon a helyen, amit kiválaszt az Úr a te törzseid közül valamelyikben: Ott áldozzad a te egészen égő áldozatidat és ott cselekedjél mindent, amit én parancsolok neked" (Mózes V. 12:8–14).

Ugyanezt a törvényt kell követnie a nagy sokaságnak is, mert Isten szervezetének részévé lett. Sionba, Isten templomához kell mennie és ott, s nem valamely világi szervezetben, amelyet templomnak neveznek, kell imádkoznia. Isten mondja: „Az én házam" (templomom) imádság házának hivatik minden nép részére" (Ézsaiás 56:7; Királyok I. 8:41–43) A nagy sokaság a maradékot kell hogy kövesse a Sionba vezető töltött úton

(Ézsaiás 35:8, 10; 62:10). A próféta következő szavait kell eszében tartania és teljesítenie: „Az Úr az ő szent templomában, hallgasson el előtte az egész föld!" (Habakuk 2:20). Jehova temploma (háza) nem Sátán szervezetében található, emiatt kell Babilonból, Sátán szervezetéből kifutnia a nagy sokaságnak és bátran és őszintén az Úr mellé állania és Isten felkent népéhez csatlakoznia.

„Az ő templomában," ahol a nagy sokaság szolgál, ez nem a belső udvart jelenti, mivel az kizárólag Jehova papi osztálya részére van rendelve. A nagy sokaság nem abban, hanem a „külső udvarban", az alacsonyabb „kövezeten" van a templomban és ott szolgál éjjel és nappal Jehovának, illetve állandóan (Ezékiel 40:17, 18; 44:19; 46:3, 9, 10, 20–24). Az állandó szolgálatukra való utalás nyilván annak kimutatását célozza, hogy semmikor sem egyeznek ki Sátán szervezetével s még csak az árnyéka sem férhet hozzájuk, annak hogy ily megalkuvásra hajlandók lennének.

Mindazok, akik Istent szeretik és neki szolgálnak, Jehovánál és nem a Sátánnál laknak. „És aki a trónon ül közöttük lakik" (Jel. 7:10). Krisztus most uralkodni kezd ellenségei között (Jelenések 11:17; 110 zsoltár 2). E törvény értelmében mindenki Jehova védelme alatt él, aki az ő szervezetében lakik. Ő „kiterjeszti sátorát felettük", más fordítás szerint: „Sátor fölöttük," Így részesülnek oltalomban a jonadábok, illetve a nagy sokaság tagjai Isten haragjának napján (Jelenések 21:3).

Isten sátorában (házában) van Krisztus és általa Isten a nagy sokasággal lakik és beárnyékolja oltalom- és segélyképpen. Így lakik velük Isten Jézus Krisztus képviseletében; mivel a menedékvárosba menekültek. A nagyobb Jéhu szekerébe

hivta, illetve Jehova szervezetébe és felettük lakik. A nagy sokaság el van pecsételve „az írószerszámos, fehér ruhában járó férfiu által", illetve azok által, akik Isten országának és nevének evangéliumát hozzájuk vitték (Ezékiel 9:3). Istenben és az ő királyában reménykedik és él. „Izrael magasságos hegyén plántálom őt és ágat nevel és gyümölcsöt terem s nagyságos cédrussá nevekedik, hogy lakjanak alatta, mindenféle szárnyas madarak ágainak árnyékában fognak lakozni" (Ezékiel 17:23).

Milliók a földön jobbat szerettek volna a babiloni rendszerek által nyujtott üres táplálléknál. Jehova bizonyságtevőinek állott kiváltságukban az Úrnak templomához jövetele óta Isten igazságával táplálniok ezeket az éhezőket és akik táplálkoztak, többé nem kell hogy éhezzenek és szomjazzanak: „Nem éheznek és nem szomjaznak többé és a nap heve, sem más forróság nem fogja őket gyötörni többé" (Jelenések 7:16).

Sátán szervezetében, illetve hatalma alatt az őszinték betű és jelkép szerint is szomjaztak és éheztek. Sátán, „a föld közepén nőtt nagy fa" (Daniel 4:10) nem nyujtott nekik árnyékot. Sátán világának tagjai magukat a világ világosságának nevezik, de a becsületes embereket megsütik és megégetik. Ámde amióta az Úr templomához megjött és a 4. trombita megszólalt (Jelenések 8:12) és a 4. haragpohár kitöltetett (Jelenések 16:8, 9) beborult e „világ világosságának". Azóta ezek nem sütnek a juhok osztályára, (illetve ragyogó hatásuk megszünt); mert a juhok meghallották és elolvasták az Isten országáról és nevéről szóló evangéliumot. Az őszinték tehát Isten szervezetéhez, „a napba öltözött asszonyhoz" csatlakoztak (Jelenések 12:1) A világ napjának heve nem égeti

őket többé. Ez teljesen egyezik Ézsaiás kijelentésével azon becsületes világi embereket illetőleg, akik most igazságosan és alázatosan törekszenek élni: „Nem éheznek és nem szomjúhoznak, nem bántja őket a délibáb és a nap; mert aki rajtuk könyörül, vezeti őket és vizek forrásaihoz viszi ... Ime, ezek messziről jönnek, ime amazok észak és a tenger felől és amazok Sinnek földjéről" (Ézsaiás 49:10–12).

Jézus Krisztus a templomban mint Jehova központi szervezetének feje, vezeti és táplálja azokat az embereket, akik őszintén alávetik magukat az ő vezetésének. „Ime, bizonyságul adtam őt a népeknek, fejedelmül és parancsolóul a népeknek" (Ézsaiás 55:4). Ő az igazi Nap, „e világossága" (János 8:12). Többé sohasem fog szomjazni és éhezni a királyi szék előtt álló nagy sokaság: „Mert a Bárány, aki a királyi szék közepén ül, fogja legeltetni és az élet vizének forrásaihoz vezetni és az Isten minden könnyet letöröl az ő szemeikről" (Jelenések 7:17). Jézus Krisztus kezébe adatott minden hatalom és Isten Báránya lesz az ő pásztoruk. Ő az igazi pásztor király, akit Dávid jelképezett: „És állíttok föléjük egyetlen egy pásztort, hogy legeltesse őket: Az én szolgámat Dávidot, ő legelteti őket és ő lesz nekik pásztoruk. Én pedig az Úr (Jehova) leszek nekik Istenük és az én szolgám, Dávid fejedelem közöttük, én, az Úr mondottam" (Ezékiel 34:23, 24).

Nyilván a nagy sokaság tagjai vagy a jonadábok a „más juhok", ahogyan Jézus őket nevezte. Jézus hű tanitványainak a maradéknak mondotta: Én vagyok a jó pásztor; ismerem az enyéimet és engem is ismernek a enyéim (a maradék) ... De más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből

az akolból (nem a királyi házból) valók; azokat is elő kell hoznom és hallgatni fognak az én szavamra és lesz egy akol, és egy pásztor (így alakul egy nyáj egy pásztor alatt)" (János 10:14–16).

Mindazok, akik Jehova szervezetéhez csatlakoznak és benne maradnak egy egységes nyájat kell hogy alkossanak, akár a mennyben, akár a földön lesznek is. Jézus következő kijelentése templomához jövetelc, illetve 1918 óta alkalmazható: „És elébe gyüjtetnek mind a népek és elválasztja őket egymástól, mikép a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. És a juhokat jobb keze felől és a kecskéket bal keze felől állítja" (Máté 25:32, 33).

Ő a Krisztus, a fejedelem és a parancsnok, minden élő teremtménynek őt kell elismernie, minden térdnek meg kell hajolnia előtte és minden nyelvnek meg kell vallania, hogy ő a Krisztus, az Úr, akár a mennyben, akár a földön is fognak élni azok a teremtmények. Így kell elismernie őt mindenkinek a mindenható Isten dicsőségére (Filippi 2:9–11).

Nyerjen bár az ember a mennyben vagy a földön életet, minden esetben Jehovát kell az egyetlen igaz Istenképpen elismernie és imádnia és Jézus Krisztust, az ő királyát és akaratának legfőbb végrehajtóját. Minden teremtmény akár a földön, akár a mennyben is nyer életet, teljesen hűséges és lojális kell hogy legyen Isten iránt; mert ez a követelmény az előfeltétele az életnek. Bibliátlan és teljesen ellentétes is azt állítani, hogy Isten elismerően tekinti a kevésbé hűségeseket. Ha valaki azt állítja, hogy a nagy sokaság közömbösen viselkedő osztály, ámde Isten a kicsinyhi-

tüsége miatt is kegyelmes lesz iránta és végül befogadja a mennybe, ezt a Szentírás meghatalmazása nélkül állítja. A nagy sokaságot Jézus Krisztus Armageddon előtt legelteti és vezeti, az ő védelme alá kell menekülnie és Armageddonon át vezéreltetnie. „És (Isten Báránya) az élet vizének forrásaihoz vezeti azt" (Jel. 7:7). Krisztus a szentség töltött útján halad és juhai, az uralkodóház felkent tagjai, követik őt (Ézsaiás 35:8–10). Aztán az Úr így szól: „És teszem minden hegyemet (Isten szervezetének minden ágát) uttá és ösvényeim magasak lesznek" (Ézsaiás 49:11).

A „más juhok" a nagy sokaság, utánuk megy és Jehova bizonyságtevőivel együtt jár az úton és „az élet vizének forrásaihoz" vezetődik. Emiatt nem fognak többé szenvedni, akik így lesznek vezérelve. Többé nem mennek a kegyetlen ördögi rendszer kiszikkadt kútjaihoz, hanem Isten kegyelméből Jézus Krisztus utján „az élet vizének forrásaihoz" vonulnak (Jeremiás 2:13). A becsületesek elvezetése a sós vízektől a harmadik trombita megszólalásakor és a harmadik csapás kitöltésekor kezdődött (Jelenések 8:10, 11; 16:4). Így lettek felderítve e világ élvezhetetlen vizei. Azután az Úr az élet vizéhez vezettette azokat, akik szeretik őt és még mindig oda vezeti.

Örvendezés

A nagy sokaság nem „szomorkodó szentekből" áll. Nem a nyomorúság fejleszti ki. Ez egy örvendező teremtményekből álló, szorgalmas és Jehováért és az ő országáért tevékenykedő tömeg. Mielőtt az őszinte ember, aki az igazságot és az Istent szereti, az Urat megtalálja szomorú volt azon nyilt gonoszságok láttán, amelyeket Jézus

állítólagos követői között az egyházakban látott. Ezek a becsületes szívű emberek sírtak azon szörnyűségek láttára, amelyeket az Úr nevében láttak elkövetni. Hasonló dolgokat láttak minden felekezetnél, főképp a rom, kat. hierárchiánál. De amióta az Úr Jézus Egyházához jött és híveit maga köré gyüjtötte, örömükben ujjongnak. Többen közülök a felekezetekből jöttek és nagyon örvendtek, amidőn az Urat felismerték. Ezeket küldte el az Úr az evangéliummal és világosította fel általuk az őszinte embereket arról, hogy elhatározta Sátán gonosz nyomasztó uralkodásának megszüntetését és a maga igazságos birodalmának felépítését. Akik ezt a hírt őszinte szívvel fogadták, általa megvigasztalódtak és örömmel teltek el. Akik teljesen Istenhez és országához fordultak, többé tehát nem sírnak: „És Isten minden könnyet letöröl az ő szemeikről." Könnyeket hullattak a Jehova szent nevére szórt gyalázásokért, főképpen amelyek azok részéről származtak, akik magukat hamisan Isten szolgáinak nevezték. Az őszinték sírtak, mivel nem tudták megérteni, miért gyalázzák Isten szent nevét azok az emberek, akik magukat Isten szolgáinak nevezik. De most az őszinte emberek tudomásul vették az igazságot és megtudták, hogy Sátán szennyezte be már kezdettől Jehova nevét és Sátán szolgái ámítás, csalás és hamis állítások által mindenkor gyalázták Isten szent nevét. Most Jehova országa, illetve Krisztus királysága útján rövidesen igazolni fogja nevét. E hír eredményeképpen a becsületesek sírása kezd megszünni és örömmel telik el a szívük, arcuk felragyog és teljesen az Úr felé fordul.

Maga János, a Jelenések írója is „nagyon sírt", amint megmagyarázták neki, hogy Jézus Krisztus

méltónak bizonyul Jehova igazolójaképpen és feltárja Jehova akaratát és ítéleteit végrehajtja (Jelenések 5:4). Minden őszinte teremtmény, aki látja és megérti Jehova akaratát örvend. Ebben az értelemben „pecsételtettek el homlokukon" az igazság őszinte keresői és menekültek értelemmel az Úrhoz (Ezékiel 9:4). Tudják, hogy minden jó dolog és áldás Jehovától származik, így törli le ő a könnyeket. A „szent város", Isten szervezete a mennyből alászáll és most már az igazságot örökre be fogja vezetni. Akkor többé nem fognak sírni azok, akik Istennel egyetértésben maradnak és élnek (Jelenések 21:1–4).

Most pedig álljon meg egy pillanatra Jehova felkent osztálya és gondolja meg, mily kiváltságokban részesült Jehova Istentől 1918 óta! A nyomorúság Sátán szervezete felett 1914-ben kezdődött, amidőn ez a gonosztevő angyalaival együtt kivettetett a mennyből. Sátán felismerte, hogy csak kevés idő áll rendelkezésére, nagyon dühös lett és azóta minden testet el akar pusztítani (Jel. 12:12); szándékát keresztül is vitte volna, ha Jehova Isten nem lépett volna közbe. „De a választottakért" közbelépett, hogy nevéről bizonyságot tehessenek; emiatt szüntette meg a világháborút (Máté 24:22). Azután a háború alatt bevezetett korlátozásoktól szabadította meg népét, hogy az ő szolgálatára megszervezkedjenek és azt elvégezzék. A maradéknak megparancsolta: „Isten királyságának ezt az evangéliumát hirdetni kell világszerte minden nemzetnek bizonyságul és akor jön el a vég" (Máté 24:14).

Ennek a bizonyságtevésnek meg kell történnie; és miután megtörténik, következik minden nyomorúságok legborzasztóbbja, amely valaha volt. Jehova bizonyságtevői az Armageddon előtti ezen idő alatt élvezték a kiváltságot, hogy az igazságot terjeszthették. Az Úr parancsára mentek ki és tisztitották meg az utat a kövektől és emeltek zászlót az őszinte emberek számára (Ézsaiás 62:10). Jehova bizonyságtevői örvendező énekkel ajkaikon, indultak erre a munkára; mert tudják, hogy a király a királyi széken ül és Jehova nevének igazolása küszöbön áll. Mialatt így munkára mentek, az ellenség mindent elkövetett, hogy őket felfalja, mivel Isten parancsa teljesítésképpen Jézus Krisztus bizonyságtételét hirdetik (Jelenések 12:17). De a hűségesek buzgalmát az üldöztetések semilyen heve sem tudta eloltani. Érezték az Úr kezét, hogyan választja el az embereket egymástól; azt is látták, hogyan gyülekeznek a „kecskék" Góg vezérlete alatt Sátán akaratának keresztülvitelére; továbbá azt is látták, hogyan alakul ki a „juhok" őszinte osztálya az Úr vezetése alatt. Most pedig látni kezdik, hogy a „más juhok" egész osztálya a menedék városba vonul, mielőtt a legnagyobb nyomorúság a világra következik.

E kiváltsággal és felismeréssel nagyobb felelősség is jár Jehova bizonyságtevői részéről, hogy munkájukat nagyobb szorgalommal és komolysággal végezzék és a bizonyságot a jóakaratu emberekhez elvigyék. A hűségesek látják és méltatják is mindezt és elhatározták, hogy semilyen üldöztetés és támadás sem fogja visszatartani őket a rájuk bízott feladat hű teljesítésétől. Mégha bármit is tesz a rom. kat. hierárchia, Sátán bérencei: A filiszteusok szervezete rövidesen elpusztul ís akkor az őszinte katolikusok a „nagy sokaság" soraiba fognak lépni.

IX. FEJEZET

ÍTÉLET

JEHOVA szeretett fiát, Jézus Krisztust főképen amiatt küldte a földre, hogy az ő nevének igazolásával járó kötelességeket magára vállalja. Azoknak az embereknek a megváltása és üdvözítése, akik az igazságot szeretik és a gonoszságot gyűlölik, csupán az igazolással összefüggő munka és alárendelt jelentőséggel bír. Szándékát Jehova Izraellel, jelképi népével való cselekedeteiben példázta. Még pedig azáltal, hogy Mózest mint képviselőjét Egyiptomba küldötte, hogy „magának népet és hírnevet szerezzen" (Sámuel II. 7:23). E prófétai kép teljesüléseképen küldötte Jehova Jézust, a hasonmási Mózest a földre (hasonmási Egyiptomba) szándékának végrehajtására. Jézus először Jehova szándékának véghezvitelére való képességét kellett hogy bebizonyítsa. Emiatt volt Jézus 3 és fél évig tartó megpróbáltatásnak alárendelve; Jézus minden tekintetben bebizonyította hűségét Isten előtt: „És tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek" (Zsidók 5:9). Jézust a világ királyává és az emberiség üdvözítőjévé rendelte, főtisztviselőjévé és nevének igazolójává emelte. Így szólt Jézushoz: „Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot; annak okáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömnek olajával társaid fölé" (Zsidók 1:9; 45. zsoltár 8). Jehova Jézus Krisztust bíróvá nevezte ki, hogy pártatlanul ítélkezzen minden kérdésben Jehova és az ő teremtményei között (János 5:22–27).

Jehova az egyetlen igaz és mindenható Isten. Sátán, az Ördög álisten, mivel Isten tulajdonát el akarta harácsolni és mindenkor gonoszsághoz folyamodott szándékainak megvalósításában. Jehova Isten neve kezeskedik minden igaz és jó dologért. Az Ördög neve minden gonoszság megtestesítése. A most eldöntésre kerülő per tárgya a következő: Rá tudje bírni Sátán minden teremtményt arra, hogy Istentől elforduljanak és Istent megátkozzák, vagy pedig lesznek többen, akik Isten iránt híveknek és becsületeseknek bizonyulnak, amidőn megpróbáltatásokba kerülnek. — Isten változatlan törvénye szerint mindenki el fog pusztulni, aki Sátánnak, az álistennek követéséhez csatlakozik az ő igazságtalan útján, viszont mindazok, akik Jehova iránt híveknek és becsületeseknek bizonyulnak, örökké fognak élni; akik Istenhez híveknek bizonyulnak, képezik „az ő népét". A per tárgya tehát szükségképen kiterjed Jehova Isten Igéjére és nevére és Jehovának felsőbbségének bizonyítására, igazolnia kell a nevét (becsületét tisztáznia kell). Jézus Krisztus a nagy bíró, végrehajtó és igazoló tisztviselő.

Istennek a temploma (egyháza) a fő szervezete, amelynek Jézus Krisztus a feje vagy szegletkőve és fundamentuma. Amidőn Jézus feltámadása után a mennybe ment, immár a világ bírája és királya volt minden tekintetben, de uralkodásának és ítélkezésének megkezdésével a kitűzött ideig várnia kellett. Az Írás és az események szerint Jézus Krisztus 1914-ben foglalta el trónját és kezdte meg uralkodását, jóllehet az ellenség, Sátán még azóta is tovább gyakorolja hatalmát (2. zsoltár 6; 110. zsoltár 1, 2). Azután, illetve 1918 után Jézus Krisztus, a nagy bíró megjelent Isten templomában, amit

az események és az Írás is bizonyítanak, hogy attól kezdve Armageddon végéig ítéletet tartson. Jézus Krisztus a templomban Atyjának dicsőségében jelenik meg: „Mikor pedig eljő az embernek fia az ő dicsőségében és ő vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyi székébe és eléje gyüjtetnek minden népek és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől" (Máté 25:31, 32). Ez szellemi látomás, amely az ő dicsőséges törvényszékére vonatkozik.

A sorrend

Az Írás szerint Jézus Krisztus a templomban a következő sorrend szerint fog ítélkezni: Az ítélet „Isten háza" felett fog kezdődni, ami alatt azokat kell értenünk, akik magukat Isten akaratának cselekvésére fölszentelték, lélektől születtek és a mennyei hivatalra meghívást nyertek és az ország örökösei (Péter I. 4:17). Ezen az ítéleten minden önző ellenségnek számít és „az országból kiszedetik és a külső sötétségre lesz vetve". Ezekből alakul a „gonosz szolga" osztálya, amely el fog pusztulni. Viszont, akik híveknek és igazaknak bizonyulnak, a templomba lesznek begyüjtve, illetve Isten főszervezetének alkotó részeivé lesznek. Ezek kenetnek föl és alakul belőlük a „hű és bölcs szolga" osztálya, amelyre országának érdekeit a földön Jézus Krisztus rábízza és így Jehova Isten hivatalos bizonyságtevőivé és a maga képviselőivé nevezi ki a földön (Máté 13:41–43; 24:45–51).

Jehova fölkent bizonyságtevőinek kell „az ország ezen evangéliumának hirdetésére" menniök, hogy a nemzetek népei alkalmat nyerjenek annak

eldöntésére, hogy kinek akarnak szolgálni; e bizonyságtevő munka befejeződése után fog következni Armageddon (Máté 24:14). Jézus Krisztus, a nagy bíró azáltal gyüjti maga elé a népeket, hogy az „orzság ezen evangéliumát" minden néphez eljuttatja és így a szétválasztás munkája megkezdődik. Ezen az ítéleten állanak az Úr „jobb" keze felől a jóindulatu, jonadáboknak is nevezett emberek, kiket az Úr „juhainak" nevez; Istennek és az ő országának ellenségei pedig ugyancsak sajátmaguk fogják kifejezni, hogy az Ördög pártján állanak; ezeket Jézus bal keze felől fogja állítani, ami alatt a szembenálló oldalt kell értenünk. Mivel az emberek Isten országának igazságával érintkezésbe kerülnek, személyes felelősségük alapján maguk tudják eldönteni a saját sorsukat. Jehova bizonyságtevői csupán azért felelősek, hogy a királyság üzenetét az emberekhez juttassák, de a felelősség amiatt, hogy ki mily állást fog elfoglalni, azokat terheli, akik az üzenetet hallani fogják (Ezékiel 3:18–21). Jézus Krisztus minden egyesre kiterjeszti a végítéletet, mivel Isten minden ítélkezést Krisztusra bízott (János 5:22–27).

Sátán egykor gyilkosnak bizonyult. Mindazok el fognak pusztulni, akik Sátán mellett maradnak. Az Úr főképen a képmutatókat és „a gonosz szolgát" nevezi meg azok közül, akiket meg fog ítélni és erre a sorsra jutnak az összes gonosztevők (145. zsoltár 20). Az emberiség között a felekezeti szervezetek vagy elemek ezek a képmutatók, mivel azt állítják, hogy Istennek szolgálnak, holott a valóságban az Ördögnek szolgáltak. Az Írás szerint ezek fognak először elpusztulni Armageddonkor. Azután következik a sátáni szervezet többi elemeinek a pusztulása (Jelenések 19:21). Sátánnak

A királyság kincseit öröklik Oldal 331

végig kell néznie egész szervezetének elmulását. Azután fogja az Úr Jézus, a nagy ítéletvégrehajtó Sátánt gyorsan eltávolítani a földről (Jelenések 20:1–3; Zsidók 2:14). Sátánnak és társainak pusztulása fogja Jehova nevének igazolását munkálni, mivel ezáltal fog bebizonyulni, hogy Sátán hazug volt és Jehova az igaz és mindenható Isten.

Ábeltől Keresztelő Jánosig csak kevesen őrizték meg ártatlanságukat Isten előtt és részesültek az ő elismerésében. Habár ezek az emberek a hitben haltak meg, a halálban várakozniok kell és meg kell várniuk az uralkodóház teljességre jutását és csak azután fognak feltámadni. Azután feltámadnak és tökéletesek lesznek, hogy Jézus Krisztus képviselőiképen a földön a királyság magas méltóságában szolgáljanak (Zsidók 11:1–40; 45. zsoltár 17). Ezek a hű férfiak is Jehova nevének igazolói lesznek. Jézus, a tökéletes ember, hűsége és mindhalálig való engedelmessége következtében Isten ígéjének és nevének legfőbb igazolója és azért is lesz Isten tisztviselői között a legfőbb. Krisztus szervezetének vagy mennyei uralkodó házának hű tagjai ugyancsak Jehova nevének az igazolói. Továbbá az összes jóindulatú, jonadáboknak is nevezett emberek, a „nagy sokaság", akik híveknek bizonyultak Jehova és az ő országa iránt, ugyancsak az ő nevének igazolói lesznek. Ezek után következik az elhunytak feltámadása és Krisztus uralkodása alatt való megítélése (János 5:27–29). Mindazok, akik ezen az ítéleten igazaknak és híveknek fognak bizonyulni, tanubizonyságai lesznek Jehova felsőbbségének és dicsőíteni fogják az ő nevét. Az összes hűségesek birtokába jutnak Jehova kincseinek, amelyeket részükre készített. A föld lesz állandó hazájuk, bőségesen terem ré-

szükre és állandó békének és boldogságnak fognak örvendeni (67. zsoltár 7, 8).

„A kecskék" most fejezik ki ellenségeskedésüket Istennel és az ő országával szemben Jehova Isten bizonyságtevőinek üldözése által. A fő üldözők a római katolikus hierárchia, a papság és egyéb felekezeti vezetők. Ezek az üldözők okozzák Isten tanubizonyságainak elfogatását és bezáratását és így akarják megakadályozni az ország üzenetének terjesztését a nép között, ezek tehát főképen az Ördög eszközei. Az Úr azok felől, akiket „kecskékhez" hasonlít, mondja: „távozzatok előlem átkozottak, az örök tűzre (ami az elpusztulást példázza), amely megkészíttetett az Ördögnek és az ő angyalainak"! Aki tehát jóindulatu Isten és az ő országa iránt, ezt azáltal fogja megmutatni, hogy Jehova tanubizonyságait vigasztalni, segíteni és támogatni fogja és közreműködik velük a királyság igazságainak tolmácsolásában. Jézus Krisztus, a nagy bíró ítélete az ilyenek felől mondja: „Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek az országot, amely számotokra készítetett a világ megalapítása óta" (Máté 25:34). Ezek fognak örökéletben részesülni a földön.

Mivel ez a közlemény a néphez jut, mindenkinek magának kell döntenie, hogy mily úton akar járni. Kinek a pártjára fog ön állani, az Ördög vagy pedig a Krisztus, Jehova Isten királya és az ő királysága mellé? Most ön előtt áll, önnek kell döntenie, hogy kinek akar szolgálni.

X. FEJEZET

KÖTELESSÉG ÉS EREDMÉNY

JEHOVA minden teremtményével szemben igazságos. „Az ő trónjának fundamentuma igazság" (89. zsoltár 15; Jelenések 15:3). „Isten nem személyválogató", nem pártoskodik (Apcsel. 10:34). Sátánt megtürte az életben és hagyta, kövessen el mindent fennhéjázó kihívásának bizonyítására. Jehova az igazságot bizonyságtevői útján hirdetteti és azután felsőbb hatalmát föltárja (Mózes II. 9:16). Éppen kevés idővel Armageddon előtt tétet széleskörü bizonyságot az igazságról, hogy az embereknek alkalmuk nyiljon dönteniök, hogy kinek akarnak szolgálni. Akik az igazság felől tudatlanságban hunytak el, Isten kitűzött idejében feltámasztatnak halottaikból, meg lesz ismertetve velük az igazság, hogy sajátmaguk tudják eldönteni a saját sorsukat. Most az Úr önt azon kiváltságban részesítette, hogy az ő igazságával érintkezésbe került. Mire van kötelezve ezáltal? Az Úr ezt is megmondja és azt is, hogy mit kellene tennie, nevezetesen: „Mielőtt szülne a végzés (mint a polyva száll tova ama nap); mig rátok nem jön az Úr haragjának tűze, mig rátok nem jön az Úr haragjának napja! Keressétek az Urat mindnyájan e föld alázatosai, a kik az ő ítélete szerint cselekesztek; keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot (illetve törekedjetek igazságosságra és alázatosságra), talán megoltalmaztattok az Úr haragjának napján" (Sofóniás 2:2, 3).

Az „alázatos" szó ebben a szövegben tanulékonyságot, az igazság szíves meghallgatását és az

igazság megértésére való buzgó törekvést jelenti; az Írás tanulmányozását jelenti Isten akaratának pontos megállapítására. Minden eszközt igénybe vesz ismereteinek meggyarapítására, melyekről az Úr gondoskodik. Így törekszik alázatosságra, az Úr tanácsa szerint engedelmességet tanusit. Isten igazságának meghallgatása és az Isten s az ő országa mellett való állásfoglalás magábanvéve nem elegendő. Szilárdan ki kell tartania az Úr mellett, amire csak úgy lesz képes, ha állandóan növekedik Isten szándékának megismerésében és megértésében úgy, ahogyan az ő Igéje tartalmazza.

Isten Igéjének csupán szellemi felfogása vagy megismerése semmiképen sem elegendő. „Igazságra kell törekednie", ami alatt az igazságos viselkedést kell érteni és igazságosan csak Isten törvényének megtartása útján lehet viselkedni. Meg van írva: „Megjelentette neked, ó ember, mi legyen a jó és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot és hogy alázatosan járj a te Isteneddel" (Mikeás 6:8). Az első nagy parancsolat az Isten szeretete. Az Isten iránt való szeretetet az ő parancsolatainak megtartásával lehet bebizonyítani. Az ő parancsolatait ismerni kell és csak így lehet szeretetet tanusítani iránta. Bármit is parancsoljanak Jehova és Jézus Krisztus, azt teljesíteni kell, még pedig örömmel kell teljesíteni. A második nagy parancsolat úgy szól, hogy szeretni kell a felebarátot vagy a jóindulatu embertársunkat (Máté 22:39). Miután Jehovát és az ő akaratát megismerték, felebarátaiknak el kell beszélniök Isten üzenetét, hogy ők is megtalálják a gazdagsághoz vezető útat, amelyet mindenki megtalálhat, aki Jehovának és az ő országának szolgál. Figyeljék meg gondosan az Úr nehány parancsát, amelyeket ezután teljesíteniök szükséges.

Menekülés

Sokan fogják olvasni ezeket a sorokat, akiket Sátán ügynökeivel (akik hamisan Krisztus nevében müködtek), fogságba ejtett vagy megkötözött. Hű tanítványainak mondotta Jézus: „Néktek adatott, hogy az Isten országának titkát tudjátok, ama kívüllevőknek pedig példázatokban adatnak mindenek" (Máté 4:11). Ez a titok a „Krisztus"; annak fundamentuma és szegletkőve Jézus, ő mondotta: „Ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat." Az ő uralkodó házának tagjai a 144 ezer, a többi élő kő, amelyek „egyháznak" (gyülekezetnek, templomnak) is vannak nevezve (Kolossé 1:26, 27; Péter I. 2:2–9). Sátán létesítette és mozdította elő „a törvénytelenség titkát", amely Isten és az ő országa ellen harcol (Tessalonika II. 2:4–8). A törvénytelenség titkát Sátán állította Isten országának helyére. A római katolikus hierárchia magát Isten földi hivatalos képviselőjének nevezteti, tehát az állítólagos „kereszténység" fő része. A kereszténység népei egy szövetséget létesítettek és a felekezeti elem ezt a Népszövetséget „Isten országának földi politikai megtestesülésének" nevezi. Más szóval, a „kereszténység" nemzetei szövetségre lépve, azt az épületet alkotják, amely ellentétben áll Istennel és az ő országával és a római katolikus hierárchia állítása szerint ennek a politikai világhatalomnak, illetve a felekezeti szervezetnek fő része vagy fundamentuma. A Népszövetséghez tartozó nemzetek a felekezeti, politikai és gazdasági elemekkel együtt a Népsz-

vetséget Isten országa helyett létesítették és felekezeti elemeik arra törekszenek, hogy ezt a létesítmenyt megszenteljék és fölavassák Isten országának helyében, tehát „a szent helyen". A felekezeti elemek erről az Isten ellenes alkotásról mondják: „a Népszövetség a világ egyetlen világossága", holott Jézus megmondotta: „Én vagyok e világ világossága" (János 9:5).

Utálat

„Utálat az Úrnál az istentelennek útja" (Példab. 15:9). Sátán az istentelenek feje és mindaz, amit Sátán a szervezetével Isten országának helyettesítésére ajánlatba hoz, utálat az Isten előtt. Sátán és eszközei okozták, hogy a Népszövetség Isten országa helyett vagy helyében léphetett föl és emiatt mondotta róla Jézus és Dániel próféta (Dániel 11:31; 12:11), hogy „pusztító utálatosság fog állani a szent helyen, ahol nem kellene állania". Most az Úr Jézus a következő figyelmeztetést tárja az összes jóindulatu emberek elé, amit a világ népei előtt meg kell ismételni: „Midőn tehát látjátok a pusztulás utálatosságát (Károli szerint: pusztító utálatosságot) melyet megjövendölt Dániel próféta, állani a szent helyen, aki olvassa értse meg! Akkor, akik Júdeában vannak, fussanak (meneküljenek) a hegyekre ... Mert nagy szorongatás lészen akkor, amilyen még nem volt világkezdetétől mindaddig és nem is lészen" (Máté 24:15, 16, 21, Káldi).

Mit jelentenek ezek a hegyek? A felelet a következő: Ezalatt Jehova Isten szervezetét kell érteni Jézus Krisztus vezetése alatt; Isten a nagy kőszikla vagy „hegy" és Jézus Krisztus hű szer-

„Aki hallja, az is mondja: Jöjj!" Oldal 340

vezete ugyancsak egy „nagy hegy". A jóakaratu emberekhez szóló parancsa az Úrnak tehát azt mondja, hogy Isten országához kell menekülni, „a hegyhez", amely Krisztus alatt fog felépülni, mivel az ő országa az emberiség egyedüli reménysége. Ez az Isten gondviselése mindazok részére, akik üdvözülni fognak. Senki sem fogja elkerülni Armageddonnak az emberiségre következő csapásait, aki az ördögi szervezetben marad. Azáltal lehet a hegyekre menekülni, hogy felszállanak a nagyobb Jéhu „kocsijába", illetve az Úr Jézus Krisztusnak szervezetéhez csatlakoznak.

Miután a hegyekre, tudniillik Isten és Krisztus országához menekültek, ott azután is meg kell tartaniok az Úr parancsolatait, ha az emberiségre Armageddonkor szakadó végkatasztrófában is védve óhajtanak lenni; emiatt tanácsolja az Úr: „Törekedjetek igazságra és törekedjetek alázatosságra, talán megoltalmaztattok az Úr haragjának napján." Ha ezt a parancsot nem fogják teljesíteni, Armageddonkor sem fognak oltalomban vagy védelemben részesülni. Egyetlen oly ígéret sincsen, hogy valaki is tul fogja élni a mindenható Isten nagy napjának csatáját, aki nem tartozik Jehova, illetve Krisztus szervezetéhez és az Úr iránt hűségesnek nem bizonyul. Egyesek most azt kérdezik: „miről tudhatom meg, hogy melyek az Úrnak azon parancsai, amelyeket meg kell tartanom"? — Az Úrnak templomához érkezése 1918-ban határozza meg azon időt, amidőn akaratával megismertette azokat, akik szorgalmasan keresték és szolgáltak neki. Az Úr kegyelméből gondoskodott üzenetének könyvalakban való kiadásáról, hogy a nép tudomást szerezhessen az igazságról. Ennek a könyvnek utolsó lapoldalán ismertetjük azokat a

könyveket, amelyekből a Biblia szövegeit és kérdéseikre feleletet találhatnak. Szerezzék be azokat a könyveket és tanulmányozzák át a Bibliával együtt. Azokban a könyvekben nem embernek a véleményei vannak előadva. Azok hozzásegítik az Úr szavainak megállapításához és annak megtalálásához, amit meg tudni óhajtanak és így cselekedve, Isten parancsainak fogadnak szót.

„Mondd: Jöjj!"

Az Úr egyik parancsa, amely főképen a jelen időre szól, a következő: „És az egész világon hirdetni fogják az ország ezen evangéliumát, bizonyságul minden népnek; és akkor jön el a vég" (Máté 24:14). Ennek a parancsnak teljesítésében látogatják meg a családokat oly férfiak és nők, akik azon kiváltságot élvezik, hogy Jehova bizonyságtevői lehetnek, és ismertetik és ajánlják a királyság üzenetét. Ha ön Isten szervezete (testülete) mellet foglal állást, ha Isten és Krisztus országához menekült, az ön kiváltsága és kötelessége, hogy értesüléseit mindazokkal közölje, akik azt meghallgatni szeretnék. Jehova bizonyságtevőihez kell tehát csatlakoznia „az ország ezen evangéliumának hirdetésében".

Jézus Krisztus, a Lélek, Isten fő szervezetének (egyházának) az ő uralkodó házának tagjai: a „menyasszony". Ezeknek mindnyájuknak egyetértésben kell lenniök és ezek egyet is értenek, amenynyiben egy és ugyanazon munkát végzik Jehova dicsőítésére. Azért áll megírva: „És a Lélek (Szellem) és a menyasszony ezt mondják: Jöjj! És aki hallja, az is mondja: Jöjj! És aki szomjazik, jöjjön el és vegye az élet vizét ingyen" (Jelenések 22:17).

A jóindulatu emberek, a jonadábok a „többi juhok", akik a menedék városba menekültek, amidőn a királyság üzenetét meghallották. Ezeknek a hallgatóknak mondja az Úr, a „Lélek": „És aki hallja, az is mondja: Jöjj!" Így nyer megbízást a jonadáb (nagy sokaság) osztály az Úrtól, hogy vegye a királyság üzenetét és továbbítsa másokhoz. Munkájának célja az Isten és az ő országa iránti szeretetének bebizonyítása és azért dolgozik, hogy „aki akar, jöjjön" és „vegye az élet vizét ingyen". Jehova a határtalan kincsek nagy forrása most mindazok előtt föltárja az értelem eszközeit, akik örökéletet óhajtanak. Ha ön szereti Istent, azáltal fogja teljesíteni az ő parancsait, hogy az ország eljöveteléről, amely az emberiség egyedüli reménysége híven bizonyságot fog tenni. Ha szereti a felebarátját, szívesen fogja megismertetni vele az igazságról szóló közleményt, hogy felebarátja is Isten áldásaiban és gazdagságában részesülhessen.

Megvalósulás

Jehova akarata határozottan egészen teljesülni fog. Jehova, az Úr mondja: „Elvégeztem, meg is cselekszem." „Az én beszédem ... megcselekszi, amit akarok" (Ézsaiás 46:11; 55:11). Mindenki tudja, aki Istenben hisz, hogy Isten határozottan beteljesíti ígéretét és abban őt senki meg nem akadályozhatja. Miért foglalkoznánk csak egy pillanatig is tökéletlen emberek hiábavaló elméleteivel? Csak a dőrék követnek embert és mondják szívükben: „nincsen Isten". — „Minden eszes bölcsességgel cselekszik; a bolond pedig kijelenti az ő bolondságát. Szegénység és gyalázat lesz azon, aki a fenyitéktől magát elvonja; aki pedig megfogadja

a dorgálást, tiszteltetik" (Példab. 13:16, 18). Ha eddig emberek tanításait követték, az Úr most azzal dorgálja meg önöket, hogy figyelmüket a igazságra tereli; s ha ekkor engedelmeskedni fognak az igazságnak, nagyon gazdagok lehetnek, mert azok részére tartogatja kincseit, akik őt szeretik és neki szolgálnak.

Isten akarata vagy szándéka az ő Ígéjében jut kifejezésre és abban mindenkor bízhatnak az ő teremtményei. Ezért tanította tanítványait Jézus arra, hogy mindenkor imádkozzanak Istenhez: „Legyen meg a te akaratod úgy a földön, miként a mennyekben." Ez az imádság nem sietteti Isten akaratának érvényesülését, hanem a teremtményt tartja meg a kellő szívállapotban, hogy érzelmeiben mindenkor Istenre és az ő országára támaszkodjon.

Amidőn az önzés (kapzsiság) Isten ellen való lázadást és az ember halálát eredményezte, fejezte ki Jehova azon szándékát, hogy egy oly „magot" fog támasztani, aki új élethez fogja juttatni mindazokat, akik a megpróbáltatásokban ártatlanságukat Isten előtt bebizonyították. Ez az ígért mag Krisztus; és ezt az ígéretét Isten szándéka szerint beteljesítette. Aki az uralkodóházhoz tartozik, mindenki be fogja bizonyítani ártatlanságát Isten előtt és akkor fog a halhatatlanság kincséhez jutni és fog örökre együtt lenni az Úr Jézus Krisztussal (Jelenések 20:4). Ezeknek szól az Írás: „Világosítsa meg lelki szemeiteket, hogy tudjátok, mi az a remény, amelyre meghívott, mi dicsőségének a gazdagsága, amely nekünk örökségünk a szentek között, és mi az ő hatalmának kiváló nagysága rajtunk, kik hiszünk. Hatalmas hathatós ereje ez" (Efezus 1:18, 19, Káldi).

Az Úr Jézus földre jövetelének idejéig csak kevesen álltak ellent az Ördögnek és őrizték meg ártatlanságukat Isten előtt és haltak meg a hitben. Ezeket az embereket a zsidókhoz írott levél 11. része ismerteti. Ezek a hűségesek mihamar fel fognak támadni, tökéletességre jutnak és Isten országának a földön látható képviselői vagy „fejedelmei" lesznek (45. zsoltár 17; Ézsaiás 32:1). Örökölni fogják a kincseket és a vagyonuk és a tisztességük is örökre fog szólani, mivel Jehova így akarja.

Isten, amint mondotta, az embert a föld és a földet az engedelmes ember részére teremtette (Ézsaiás 45:12, 18). Mindazoknak, akik most a földön élnek és ártatlanságukat Isten előtt megőrzik, a föld lesz örökös hazájuk. Először az életben levők megítélése fog történni; azután a tudatlanságban elhunytak feltámadása következik és alkalmat nyernek arra, hogy bebizonyítsák ártatlanságukat Isten előtt. A hűségesek örökké fognak élni és Isten ígérete szerint a föld minden kincseit élvezni fogják (János 8:51; 11:26). Az emberek mindenütt Istent okolják minden gonoszság megengedéséért, de ebben tévednek, mivel Isten szándékát nem ismerik. Sokan azt mondják: miért engedi az Isten, hogy oly sokan szenvedjenek? — Az ilyenekhez szól a következő kijelentés: „Ember! Ki vagy, hogy perbe szállj az Istennel? Vajjon kérdi-é a készítmény a formálóját: miért alkottál engem ilyennek? Hátha Isten meg akarván mutatni haragját s megismertetni hatalmát, nagy béketűréssel megtürte a haragnak pusztulásra megérett edényeit, s hogy megismertesse dicsőségének kincseit az irgalmasságnak edényein, kiket előre készített a dicsőségre?" (Róma 9:20, 22, 23, Káldi).

Isten mindenkinek alkalmat akar nyujtani arra, hogy döntsön maga az Ördög és a halál vagy pedig az Úr, az Istenhez való hűség és az élet mellett. Mit fog ön választani?

Törekedjen Isten iránti hűségre, ismerje meg Jehovát és Jézus Krisztust, mivel ez az út vezet az örökélethez (Timoteus II. 2:15). Isten országának kapui kezdenek kinyilni és az ő teménytelen nagy kincsei kezdenek feltárulni az emberek szemei előtt. Az ő országa elérkezett és rövidesen elpusztítja minden ellenségeit. Akik Jehova ígéreteiben bíznak, tudják, hogy ez az igazság. Az apostol a hűségesek közé tartozott és az Úr sugallata alatt írta Isten szándékáról, hogy minden gonoszságot ki fog irtani a világból. Sátán gonosz szervezetének pusztulás napja most eljött. Azért írta Jézus Krisztusnak ez a hű követője: „Kik várjátok és epedve óhajtjátok az Úr napjának eljövetelét, mely által az egek megégve szétfoszlanak és az elemek a tűz hevétől elolvadnak. Mi pedig új egeket és új földet várunk az ő ígérete szerint, melyekben igazság lakozik" (Péter II. 3:12, 13, Káldi).

„Az új egek" Jézus Krisztusból és az ő uralkodó házának tagjaiból fognak alakulni. Az „új föld" a földön élő azon hű emberekből fog állani, akik Istent fogják képviselni, akiket részben a zsidókhoz írt levél 11. része név szerint is megnevez, ezek fogják az uralkodói szolgálatot ellátni. Ez nem a régi dolgok „helyreállítása" lesz. Sokkal inkább mindennek az „újjáteremtése" fog lenni, amint meg is van írva: „És nagy szózatot hallék a trón felől, amely mondá: ímé, Istennek hajléka az emberekkel; és velük fog lakni és ők az ő népe lesznek és maga az Isten az ő, Istenük velük lészen. És az Isten letöröl szemükből minden könyet és halál nem leszen többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem leszen többé, mert az elsők elmultak. És így szóla, aki a trónon ült: ímé, megújítok mindent! És monda nekem: Irjad, mert ezek az ígék hitelesek és igazak" (Jelenések 21:3–5, Káldi).

Mindezeknek Jehova akarata szerint való megvalósulása fogja az ő nevének és beszédének teljes igazolását (tisztázását) jelenteni. Meg fogja tudni minden teremtmény, hogy Jehova minden dicsőség és gazdagság eredete és kútfeje, s hogy minden engedelmes teremtmény életben és áldásokban fog részesülni, amit ő ingyen osztogat és semilyen bánatot sem fűz azokhoz hozzá (Példab. 10:22). Minden engedelmeskedő ember örökre fogja élvezni Jehova kincseit és örökre békében és boldogságban élhet. Akkor minden lélek állandóan és örökre a Felségest fogja tisztelni és dicsőíteni. akit Jehovának hívnak (150. zsoltár).

NINCS többé szegénység!

OST még a legszegényebbek is megszerezhetik maguknak a szellemi kincseket, illetve most minden jószándéku ember hozzájuthat az Igazság kincsesházához és a legszebb füzetekben válogathat, amelyek szép színes borítékba vannak kötve:

Mi az Igazság?	Angyalok
Tulvilág	Az emberiség szétválása
A világ ujjáépítése	Igazságos uralkodó
Otthon és Boldogság	

Minden füzet 64 oldal és Rutherford bíró rövidrefogott bibliai előadásait tartalmazza. Jehova, illetve Krisztus országának hirdetéséhez való kevés hozzájárulással mindenki beszerezheti magának.

Drbként Kč. 1.—; $ —.05; Lei 5.—.

Rendelje meg az alábbi cimen:

WATCH TOWER Bible & Tract Society
Tylova-ul. 16, Praha-Smíchov
117 Adams St., Brooklyn, N.Y.
Romániában: Soc. de Bible şi Tractate
Str. Crişana 33, BUCUREŞTI 2

GAZDAGSÁG amelyből haszna származik a közeli „harag napján"

EZEN a napon nem fog használni önnek a föld aranya és ezüstje: „Sem ezüstjük, sem aranyuk nem menti meg őket az Úr haragjának napján" — Sofóniás 1:18.

Miért ne járulna tehát most?

aranyával és ezüstjével az evangélium hirdetéséhez hozzá, hogy helyette így valóban kincseket kapjon, nevezetesen ezt vagy az összes alább közölt színnyomású könyveket:

Isten Hárfája	Jehova
Teremtés	Gazdagság

melyeket Rutherford bíró írt.
Drbként Kč. 5.—; $ —.35; Lei 50.—, a négy drb együtt Kč. 17.50 hozzájárulás mellett.

Rendelje meg erről a cimről:

WATCH TOWER Bible & Tract Society
Tylova-ul. 16, Praha-Smíchov
117 Adams St., Brooklyn, N. Y.
Romániában: Soc. de Bible şi Tractate
Str. Crişana 33, BUCUREŞTI 2

Nem jelenik meg könyvekben

OLY gyorsan és csodálatosan tárulnak fel a bibliai igazságok és próféciák, hogy azokat könyvalakban nem is lehet oly gyorsan közrebocsátani, de tudomást szerezhet róluk az egyetlen ily vonatkozású folyóiratban, amelynek címe:

Az Őrtorony

Ez a folyóirat nem közöl üzletivonatkozású hirdetéseket, nem foglalkozik e világ politikai, gazdasági és felekezeti kérdéseivel.

Ez a folyóirat csak Jehova Isten és az ő országa mellett foglal állást, amely Jézus Krisztus uralkodása alatt fog felépülni. A Biblia prófétai igazságait közli mindazok vigasztalására, nevelésére és irányitására, akik Isten és az Ő fia, a jogosult uralkodó mellett foglalnak állást.

Havonta egyszer jelenik meg 16 oldal terjedelemben. Rendesen szokta közölni Rutherford bíró írásait, aki nemzetközi tekintély bibliai és kormányzati kérdésekben. Előfizetési ára egész évre Kč. 24.—; $ 1.—; Lei 120.—.

Rendelje meg az alábbi címen:

WATCH TOWER Bible & Tract Society
Tylova-ul. 16, Praha-Smíchov
117 Adams St., Brooklyn, N. Y.
Romániában: Soc. de Bible şi Tractate
Str. Crişana 33, BUCUREŞTI 2

Ujságjaik és folyóirataik

EM közlik az egyetlen jó hírt, a legujabb híreket, illetve a hírek legjavát, illetve az egész világ legfőbb vitakérdését, amiről önnek az élet és a boldogsága céljából tudomást kell szereznie és az uj kormányzatról értesülnie kell, amelyet a menny és a föld Istene most épit fel minden „jóakaratu ember részére", amely elől ki kell térniök az összes tökéletlen rendszereknek.

Az Aranykorszak

mely közvetlenül az uj kormányzat megszületése után keletkezett. Mialatt az „Őrtorony" szigoruan bibliai tárgyu cikkeket közöl, „az Aranykorszak" általános vonatkozásu cikkeket közöl, megtárgyalja — bátran és az igazsághoz híven — az összes mostani eseményeket, főképpen azon ujdonságokat, amelyeket a kereskedelmi célt néző ujságok tévesen vagy elferditve közölnek, és az Isten országáról szóló igazságot, amelyről az újságok egyáltalán nem írnak.

Az Aranykorszak havonta egyszer, 16 oldal terjedelmeben jelenik meg. Minden számában Rutherford bíró egyik rádióelőadását is közli. Ezt a folyóiratot az Ördög szervezetének semilyen politikai, gazdasági vagy felekezeti ága sem cenzurázza. Előfizetési ára egész évre Kč. 11.—; $ 1.—; Lei 60.—.

Rendelje meg az alábbi címen:

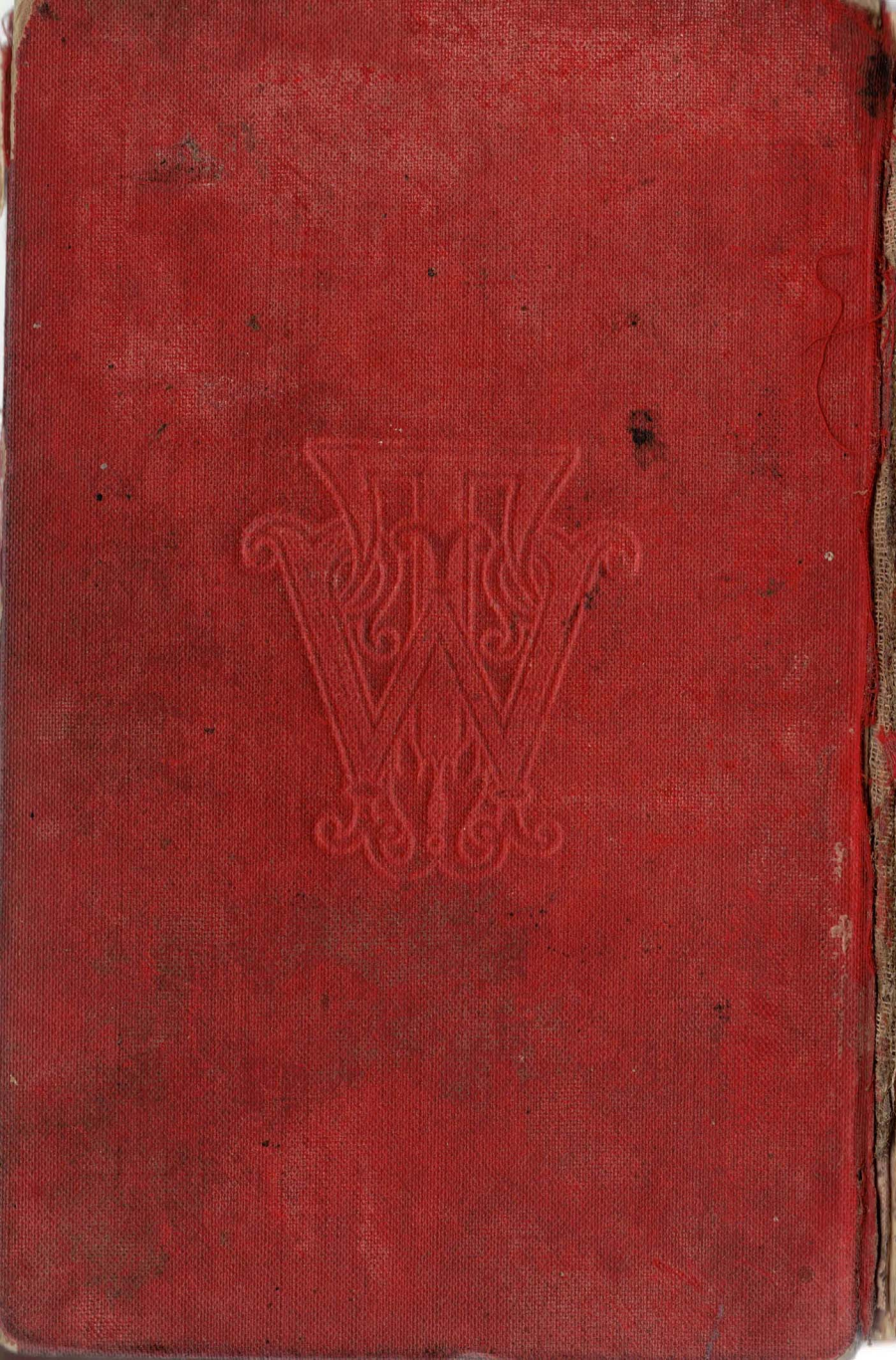
Zlatý Věk, Tylova-ul. 16, Praha Smíchov
The Golden Age,
117 Adams St., Brooklyn, N. Y.
Romániában: Soc. de Biblie şi Tractate
Str. Crişana 33 BUCUREŞTI 2

What You Need
LIBERTY
Who is God?
CAUSE OF DEATH
ANGELS
THE FINAL WAR
DIVIDING THE PEOPLE
The Crisis
FAVORED PEOPLE
Where are the Dead?
KEYS OF HEAVEN
Home and Happiness
HIS WORKS
BEYOND THE GRAVE
UNIVERSAL WAR NEAR
HIS VENGEANCE
HEALTH AND LIFE
What is Truth?
Hereafter
Good News

A' Szentlelek Szikrátul illetve a Római
Katholica Hierarchiának Patriárkák
2 Archiepiscopusok 3 Episcopusok
4 Püspökök és 5 Papok: Szent kegyelmi
Ünnepiség 242 oldal.

GAZDAGSÁG

GAZDAGSÁG